

A Khinh

Contents

A Khinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	52

A Khinh

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ (nam x nam), HE, linh dị thần quái, nhân duyên gặp gỡ bất ngờ. Nhân vật chính: Thành Bái x A Khinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-khinh>

1. Chương 1

Edit: Diệp Chiêu Nhi

Beta: Siu Nhon Mèo

Thành Bái hơn năm tuổi, hiểu được rằng mình là một oa suy ().

() oa suy: đứa bé mang đến xui xẻo không tốt lành.

Ngày đó là mười tám tháng tám, Thành gia mở yến hội để chúc mừng tiểu đường muội Thành Bái đầy tháng, tân khách chật ních cả sảnh đường.

Thành gia luôn luôn ở trong cảnh dương thịnh âm suy, tổ phụ của Thành Bái – Thành Viên Ngoại chỉ có năm người con lại không hề có nữ nhi, năm người con thành thân, sau đó nạp thiếp, liên tiếp sinh ra đều là nam oa, có được đứa cháu gái này so với có được long châu còn vui vẻ hơn.

Mà khi ngũ phẩm của Thành Bái mang thai, việc buôn bán của Thành gia trở nên phi thường tốt, các cửa hàng chi nhánh vượt qua cả Hoàng Hà lan đến cạnh Trường Giang. Bé gái sinh vào ngày mười tám tháng bảy, cũng chính là ngày Vương Mẫu nương nương được sinh ra, khi lâm bồn, vừa đúng lúc thư của đại bá Thành Bái truyền về, trong thư nói đã thu mua được mấy cửa hàng tơ tằm ở Giang Nam với giá thấp, chuyện càng vui gấp bội. Thành lão viên ngoại càng cảm thấy rằng tiểu tôn nữ này chính là phúc tinh giáng thế, trời ban cát tường, cho nên tiệc rượu mừng đầy tháng đặc biệt phô trương. Toàn thành người người đều biết cháu gái Thành viên ngoại đích thị là một bảo bối, ngay cả quận lão thái gia Cam gia cũng tự mình tới cửa chúc mừng, muốn thay tôn tử () quyết định việc thành gia với thiên kim này.

() tôn tử: cháu trai.

Thành lão viên ngoại thụ sủng nhược kinh (). Cam lão gia tổng cộng có tám tôn tử, chuyến này đi dẫn theo một vị tướng sĩ, muốn xem vận mệnh cho tiểu thiên kim, cẩn thận tính toán, tính xem cùng tôn tử nào hợp nhất thì định duyên với người đó.

() được người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Thành viên ngoại vội vàng sai người ôm cháu gái vào tỉnh thất, đợi vị tướng sĩ đem ngày sinh tháng đẻ của thiên kim tính toán một lượt, thật sự là sắc màu rực rỡ, vinh hoa phú quý, mà còn là số mệnh vượng phu vượng gia. Tính đến cuối cùng, tướng sĩ lại nhăn mày.

“Số mệnh tiểu thư thực sự hiếm có, trong trăm ngàn năm hiếm có loại phúc khí này. Chẳng qua..... Bần đạo đường đột, có thể thỉnh giáo sinh thần viên ngoại hay không?”

Thành viên ngoại nói ra, tướng sĩ bấm ngón tay tính toán, hai hàng lông mày lại nhíu nhíu một cái: “Có thể đem sinh thần an nhân cùng mấy vị tiểu viên ngoại nói lại cho bần đạo?”

Thành viên ngoại lại nhất nhất nói ra. Chân mày tướng sĩ càng nhíu chặt, lẩm bẩm nói: “Kì quái kì quái, viên ngoại và mấy vị tiểu viên ngoại mệnh cách đều là đại quý, thứ cho bần đạo nói thẳng, gia cảnh vốn không chỉ thế này, tại sao....”

Thành viên ngoại nhất thời không hiểu ra sao, liền thành thật nói: “Lão phu được trời phù hộ, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, kiếm được một phần sản nghiệp nhỏ, nhưng mấy năm trước gặp nhiều trắc trở, có vài lần làm ăn luẩn quẩn không tốt, suýt nữa thì bại gia, trong nhà còn có không ít chuyện.”

Tướng sĩ nghe nói thế, trong lòng bảy tám phần đã hiểu rõ ngọn ngành là do trẻ con, tất nhiên trong nhà có một thứ suy vật (), phòng khắc vận thế, gã liền nhắm lại mắt trần, tạm mở Thiên nhãn, bỗng nhiên thấy một cổ hắc khí theo khe cửa ào ạt xông vào. Chao ôi! Vật ấy không cần phải tìm, gần ngay trước mắt!

() suy vật: hiểu nôm na là mấy thứ xung khắc với gia chủ, đem lại những điềm xấu.

Tướng sĩ chợt kéo cửa phòng ra, khói đen xông vào mắt rồi xông thẳng lên trời, gã thấy không rõ khói đó rốt cuộc là thứ gì đành phải đem mắt phàm mở ra, chỉ thấy bên tường là một đứa trẻ đang lộ đầu rụt rè len lén nhìn vào trong.

Tướng sĩ run giọng nói: “Đây là....”

Thành viên ngoại ngoác tay với tiểu nhi kia, đứa bé chạy vội tới bên chân Thành viên ngoại, gọi to tổ phụ (), Thành viên ngoại vuốt ve đầu nó nói: “Đây là hài tử của đứa con trai thứ ba nhà ta, tên là Thành Bái.”

() tổ phụ: ông nội.

Tướng sĩ lại hỏi: “Thiếu gia mấy tuổi?”

Thành viên ngoại nói: “Năm tuổi.”

Tướng sĩ nhìn kĩ tướng mạo đứa bé, mặt trắng môi mỏng, lỗ tai vô thùy, hai mi đậm bạc, cánh mũi hẹp, cằm dưới nhọn, lại hỏi ngày sinh tháng đẻ, gã càng thêm kinh hãi vì đơn giản là trăm năm khó gặp Tang Môn quý, hiếm thấy sao chổi xui xẻo, không biết tại sao, cuối cùng lại thất lạc nhân gian rơi vào đại viện Thành gia.

Tướng sĩ động lòng trắc ẩn không đành lòng nhìn Thành gia chống đỡ vật tai họa này, buộc phải hi sinh đạo hạnh thu lấy Tang Môn tinh, nhân tiện nói: “Người này cùng phạm thể không duyên phận, viên ngoại cho hắn cùng bản đạo tu đạo đi.”

Thành viên ngoại thấy sắc mặt cử chỉ tướng sĩ đã hiểu được bảy tám phần, vừa nghe lời này càng triệt để thấu hiểu, hồi ức đủ loại đại bất thuận, tỷ như bồi thường việc làm ăn, phòng ở xảy ra hỏa hoạn, còn có đập vỡ đồ cổ, trộm cướp vào nhà, hàng hóa nửa đường bị cướp linh tinh, quả thực là bất đầu từ năm sáu năm trước. Nhưng một hai năm sau có thêm mấy đứa tôn tử, lão chưa từng nghĩ đến là do Thành Bái. Thành viên ngoại cúi đầu nhìn cháu trai bên chân, lòng kinh hãi vô cùng nhưng vẫn thương tiếc: “Đứa nhỏ này mới sinh ra không lâu, mẹ nó lại mang tâm bệnh mà mất. Năm trước khuyến tử tái giá, dù kế mẫu có tốt cũng không so được với mẹ ruột. Ngoại tổ phụ nó cùng ta vốn là bạn cũ, mẫu thân nó đi không bao lâu ông ấy liền mắc chứng bệnh quái dị, ngay cả cậu mợ nó cũng không tránh thoát đều lần lượt ra đi, nay chỉ còn có nó như một niệm tưởng, bất kể thế nào cũng không thể bỏ.”

Tướng sĩ thở dài một tiếng, trong bụng kính phục ý chí của Thành viên ngoại— đối với việc đem mẹ ruột, ông ngoại, cậu mợ đồng loạt khắc chết, diệt cả nhà ngoại tổ bởi suy tôn tử vậy mà trong lòng vẫn yêu thương— gã lại nói: “Trong nhà viên ngoại hầu hết đều là người phúc trạch thâm hậu, vì vậy trong phủ luôn luôn chỉ có trở ngại nhỏ không hại lớn. Viên ngoại nhân thiện bậc này trời xanh tất sẽ bảo hộ, nhưng nếu không chịu bỏ nó thì hãy nhớ lấy mấy điều sau thứ nhất, đem nó đến trạch viện phía đông nam độc dương, chỉ người mệnh thổ, mệnh kim, mệnh hỏa mới được tới gần, người mệnh thủy, người mệnh mộc, cần phải hết sức cẩn thận thứ hai, không cho nó tiếp cận từ đường và bài vị tổ tiên ba là, việc gia nghiệp buôn bán chớ để dính đến nó, chỉ để nó rảnh rỗi an nhàn suốt cuộc đời mà thôi.”

Cam lão gia bổ sung thêm: “Thân gia a, chúng ta còn có tiểu bảo bối này, ngàn vạn lần đừng để cho suy tinh chạm vào.”

() suy tinh: sao xấu.

Thành Bái ngừng níu vạt áo trước cửa tổ phụ, hắn nghe tướng sĩ và Thành viên ngoại nói chuyện mà mặt mờ, không hiểu được rõ nghĩa của đoạn đối thoại kia, nhưng Cam lão gia nói hai chữ suy tinh, lọt vào lỗ tai hắn, như đâm vào trong trái tim nhỏ bé của hắn một nhát, ngẩng đầu nhìn tổ phụ sắc mặt âm trầm, trong lòng càng khó chịu, không khỏi có chút ủy khuất.

Thành viên ngoại vẫn vuốt ve đỉnh đầu Thành Bái, bàn tay có phần run rẩy, trong lòng muôn vàn tư vị, sau cùng lão nói bằng giọng khàn khàn: “Được, đạo trưởng đã nói, lão phu nhất định nhớ kỹ.”

2. Chương 2

Từ ngày đó trở đi, chuyện Thành Bái là sao chổi xui xẻo trở nên nổi tiếng.

Kế mẫu của Thành Bái đối với hắn vốn cũng xem như là yêu thương, nhưng sau khi nghe tướng sĩ phán mệnh, sống chết cũng không chịu lại gần tiếp xúc với Thành Bái. Thành viên ngoại cũng sợ đứa cháu này đặc biệt khắc mẫu thân, buổi tối hôm đó cho người thu dọn một gian phòng lớn ở tiểu viện phía đông nam để Thành Bái chuyển vào đó ở. Lựa chọn gia nô cũng phải có bát tự phù hợp, Ngũ Hành thuộc kim hoặc thuộc hỏa, hứa cho nhiều tiền tiêu vật hàng tháng hơn những người khác mới chịu đến hầu hạ.

Việc này truyền khắp nhà, lập tức cả thành đều biết. Kẻ rảnh rỗi luôn thích nghe chuyện xui xẻo hơn là nghe chuyện may mắn của người khác, trong một đêm, chuyện xấu của Thành Bái còn nổi trội hơn cả chuyện phúc tinh của tiểu đường muối. Từ ngày đó về sau, Thành gia cứ hễ có một tiểu phu nhân bị vấp bậc cửa, gà khiến chồn sợ, sét đánh chẻ ngã cây đại thụ giữa đình, đại tiểu thư chơi đu dây ngã sưng đầu gối, các loại chuyện gió thổi cỏ lay, mọi người đều âm thầm hiểu là do Bái thiếu của Thành gia lại phát công gây nên.

Khi Thành Bái vừa chuyển vào tiểu viện cũng không hề khóc lóc kêu gào, hần gọi khản cổ họng lại phát sốt vài đêm, uống nước cũng không vào, lúc hôn mê, trong mộng mơ nhiều lần được gặp lại mẹ ruột nhưng lại không thấy cha và kẻ mẫu tới thăm, đến khi cơn sốt giảm bớt hần cũng đã hiểu, hần cũng giống như chiếc áo choàng bị nhuộm phải mực của cha, chỉ có thể chờ đợi trong tủ lớn ở góc phòng hẻo lánh, người trong nhà sẽ không bao giờ để ý đến hần nữa.

Tổ phụ ngược lại cách vài ngày sẽ đến đây, tuy là mỗi lần nán lại đều không lâu. Tổ phụ sờ đầu hần rồi nói với hần, tất cả là vì muốn tốt cho hần, nói cha là mệnh thủy tương khắc với hần, kẻ mẫu đang mang thai không tiện sang thăm hần, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương về hần.

Lúc tổ phụ tới luôn mang theo nhiều loại đồ ăn vặt trẻ con, bách quả cao, thất xảo tô, ngân tuyết đường, ().... Trước đây người lớn trong nhà ngăn không cho hần ăn nhiều, hiện tại có thể ăn thỏa thích muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Ba bữa cơm muốn ăn món gì nhà bếp liền làm cho món đó, còn có các món đồ chơi màu sắc mới lạ, dần dần Thành Bái cảm thấy, ngoại trừ việc không được gặp mặt mọi người trong nhà như mọi khi các tiểu huynh, tiểu đệ của hần cũng chỉ dám thỉnh thoảng lên tìm hần chơi đùa, mấy ngày tết không thể lên nhà trên cùng đại gia đình ăn bữa cơm, cộng thêm việc không được gặp mặt phụ thân, ngoài ra không có gì không tốt, sống rất thoải mái.

() tên mấy món ăn mình không biết nên để tên gốc luôn, cũng không quan trọng lắm.

Thành viên ngoại lại sợ trong lòng đứa cháu có oán hận, khi còn bé dễ dỗ, nhưng khi lớn lên khó đảm bảo nó sẽ không dấy lên hận ý. Thông gia Cam lão gia giúp ông tìm cách – kinh thư giáo dục cảm hóa có thể giúp loại bỏ lệ khí rất tốt. Lựa chọn thi thư gì để dạy cũng phải cẩn thận, như binh pháp Mặc gia, sát ý quá mạnh mẽ, tất nhiên không thể chọn sách đó. Triều đình tôn sùng Hoàng lão đạo (), Thành gia mời Đạo gia phu tử về dạy cho mấy đứa cháu trai, trước khi Thành Bái chuyển vào tiểu viện, học “Đạo Đức Kinh” là chính. Đạo Hoàng lão () tuy rằng thanh tĩnh vô vi () thần nhiên đạm mạc, xem trọng lý lẽ, xem nhẹ nhân luân (). Luận về địa vị cấp bậc, phải kính trọng người trên, nói đến luân thường đạo lý, luôn xem trọng chữ hiếu, tư tưởng gần giống với Nho gia do đó hay bị lầm thành đạo Nho – trung dung () ôn hòa.

() Hoàng Lão Đạo là tiền thân của Thái Bình Đạo, một giáo phái của Đạo giáo. Hoàng là Hoàng Đế, Lão là Lão Tử. Tư tưởng Hoàng Lão bắt nguồn từ các Đạo gia thuộc học phái Tắc Hạ thời Chiến Quốc, đến đầu đời Tây Hán nó biến thành một trào lưu triết học và chính trị mạnh, chủ trương thanh tĩnh vô vi, cho dân nghỉ ngơi, nơi tay trị dân. Đến đời Đông Hán, học phái này trở thành tôn giáo, thờ Hoàng Đế và Lão Tử. Chịu ảnh hưởng của Hoàng Lão Đạo, Trương Giác nổi lên, tự xưng là «Đại Hiền Lương Sư», sáng lập Thái Bình Đạo, phát động khởi nghĩa gọi là Hoàng Cân khởi nghĩa mà sử gọi là giặc Khăn Vàng. (Wiki)

() vô vi: là tùy theo tự nhiên, không có chí tiến thủ.

() nhân luân: luân lý làm người thời xưa.

() trung dung: không thiên về một bên nào, mà luôn giữ thái độ đứng giữa, không thái quá cũng không bất cập trong quan hệ đối với người, với việc (một chủ trương của Nho giáo).

Thành viên ngoại liền nhờ Cam lão gia giới thiệu một vị phu tử dạy Nho học, là người mệnh kim, bát tự phù hợp. Lúc đó vị Nho học phu tử này không nổi tiếng lắm, Thường phu tử này đã lâu không hề có đệ tử, nhân khẩu gia đình thì nhiều, nghèo rớt mồng tơi, cũng không quản cái gì là mệnh cách hung thần hay không hung thần, nhận được lễ vật bái sư của Thành viên ngoại liền lập tức đồng ý.

Lúc này Thành Bái tất nhiên không phân biệt được đạo Nho có gì khác, “Vạn vật tác yên nhi bất từ, sinh nhi bất hữu, vi nhi phát thị, công thành nhi bất cư” (), hần cũng không rõ có ý gì, đọc luôn bị lú lờ, liền tự sửa đổi:” Liệu liệu giả nga, phỉ nga y hao. Ai ai phụ mẫu, sinh ngã cù lao” () ngược lại thấy thuận miệng hơn. Thường phu tử tính tình vẫn luôn tốt, Thành viên ngoại đã nói qua với ông, dạy một chút là được, chỉ mong thành người biết lễ nghĩa không cầu thành tài, vì vậy không bắt buộc thúc ép Thành Bái học tập.

Trong mắt Thành Bái, phu tử so với mấy người trước kia, hần viết không được liền đánh tay hần thì người thầy này tốt hơn gấp trăm lần, do vậy càng thêm nghe lời Thường phu tử.

() Thiên hạ giai tri mĩ chi vi mĩ, tư ác dĩ giai tri thiện chi vi thiện, tư bất thiện dĩ.

Cổ hữu vô tương sinh, nan dĩ tương thành, trường đoản tương hình, cao hạ tương khuynh, âm thanh tương hoà, tiền hậu tương tuỵ.

Thị dĩ thánh nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo vạn vật tác yên nhi bất từ, sinh nhi bất hữu, vi nhi bất thị, công thành nhi bất cư. Phù duy bất cư, thị dĩ bất khứ.

Ai cũng cho cái đẹp là đẹp, do đó mà phát sinh ra quan niệm về cái xấu ai cũng cho điều thiện là thiện, do đó mà phát sinh ra quan niệm về cái ác.

Là vì “có” và “không” sinh lẫn nhau dễ và khó tạo nên lẫn nhau ngắn và dài làm rõ lẫn nhau cao và thấp dựa vào nhau âm và thanh hòa lẫn nhau trước và sau theo nhau.

Cho nên, thánh nhân xử sự theo thái độ “vô vi”, dùng thuật “không nói” mà dạy dỗ, để cho vạn vật tự nhiên sinh trưởng mà không can thiệp vào, khéo nuôi dưỡng vạn vật mà không chiếm làm của mình, làm mà không cậy khéo, việc thành mà không quan tâm tới. Vì không quan tâm tới nên sự nghiệp mới còn hoà.

(Sách Lão Tử chương 2 dưỡng thân)

() Lục lục giả nga, phỉ nga y hao. Ai ai phụ mẫu, sinh ngã cù lao

Lục lục giả nga, phỉ nga y úy. Ai ai phụ mẫu, sinh ngã lao tuy

Bình chi khánh hĩ, duy lô chi sĩ. Tiển dân chi sinh, bất như tử chi cửu hĩ

Vô phụ hà hồ? vô mẫu hà thị? xuất tác hàm tuất, nhập tác mĩ chí.

Phụ hề sinh ngã, mẫu hề cúc ngã.

Phủ ngã súc ngã, trưởng ngã dục ngã, cố ngã phục ngã, xuất nhập phúc ngã.

Dục báo chi đức, hạo thiên vông cực

Nam sơn liệt liệt, phiêu phong phát phát. Dân mạc bất cốc, ngã độc hà hạt (hại)?

Nam sơn luật luật, phiêu phong phát phát. Dân mạc bất cốc, ngã độc bất tốt.

Dịch nghĩa:

Rau nga cao lớn lại biến thành cỏ hao. Ôi! Ôi! Cha mẹ sinh ta khổ nhọc vô cùng.

Cỏ nga cao lớn lại biến thành cỏ úy. Ôi! Ôi! Cha mẹ sinh ta cực nhọc gầy yếu.

Bình rượu nhỏ đã cạn rồi, bình rượu lớn có lỗi. Sống một thân tro trọi chẳng bằng chết cho vẹn. Không cha biết cậy vào ai? Không mẹ biết nương vào ai? Ra không quên được bị thương, vào thì không có người thân.

Cha hề sinh ta, mẹ hề dưỡng ta. Vuốt ve ta, cho ta bú. Nuôi ta lớn, dạy dỗ ta. Trông nom ta, nâng đỡ ta. Ra vào bỗng ầm ta. Ôn sâu muốn đáp đền, thật bao la như trời xanh.

(Thi Kinh Lục Nga)

Thành viên ngoại sợ cháu trai khất đến tính mạng Thường phu tử, một ngày chỉ để cho ông dạy Thành Bái nửa canh giờ, đến tiền thính dùng một bữa cơm là đi. Thường phu tử xác thực mệnh rất kiên cường, dạy Thành Bái mấy năm, chỉ có con lừa gây mà mình thích cười nhất bị mất móng, ngày mưa không may bị trượt chân té ngã, phòng ốc dột mưa, bị kẻ trộm cướp đi một thúng thúc tu () các loại tiểu bát tiểu nháo, cũng không có chuyện gì quá nghiêm trọng.

() Đời xưa dùng nem làm quà biếu gọi là thúc tu vì thế tục mới gọi món tiền lễ thầy học là thúc tu.

Thành Bái ở trong tiểu viện buồn chán vô cùng, cũng chỉ có thể xem sách. Thường phu tử chưa từng giao cho hần một bài học nào, ngày thứ hai đến dạy học mới phát hiện, bài giảng ngày đầu tiên hần đã sớm thuộc, bài học của ngày kế tiếp nữa hần cũng học xong trước thời hạn. Lão sư thấy học trò của mình được

như vậy tự nhiên cũng cảm thấy vui vẻ, ban đầu là miễn cưỡng dạy học, dần dần trở thành lão sư với học trò vô cùng ăn ý, Thường phu tử không dám kéo dài làm chậm trễ việc học bèn đem rất nhiều sách tới cho Thành Bái đọc.

Đến khi Thành Bái khoảng mười hai, mười ba tuổi, “Luận ngữ”, “Mạnh Tử”, cùng « Ngũ kinh », tất cả đều thuộc lòng, hần đã bắt đầu học làm văn. Thường phu tử thường xuyên cùng hần đàm luận chuyện bên ngoài, mang một ít sách sử bản phú của danh gia cho hần xem, dạy hần học thuộc lòng, học tập sửa từ và lập ý. Thành Bái học như say như mê, Thường phu tử mang đến không đủ “giải khát” hần, hần lại mua chuộc hạ phó, hoặc thỉnh thoảng tìm đến các đường huynh giúp hần tìm thêm, những thứ lấy được cùng với sách Thường phu tử đem tới, gộp thành một mớ hỗn độn, có phú, có khi là nhạc phủ () tiểu cú, còn có các loại bút kí tiểu thuyết.

() nhạc phủ (quan đời Hán chuyên sưu tập thơ ca dân gian và âm nhạc, đời sau gọi những thể thơ và tác phẩm làm theo loại này cũng là nhạc phủ).

Thường phu tử thiên về đại phú, Thành Bái lại yêu thích tiểu phú biến ngẫu và bút kí tiểu thuyết, đọc được nhiều, biết được nhiều, từ ngữ dưới ngòi bút cũng tự nhiên khác biệt, Thường phu tử nhận ra nhưng lại mở một mắt nhắm một mắt không nói ra, nhưng không hề quên ý định ban đầu Thành viên ngoại mời ông tới, dạy dỗ Thành Bái tránh xa những tiểu thuyết kì lạ đánh đánh giết giết quý quý thần thần.

Lúc Thành Bái mười sáu tuổi làm một bài phú vịnh tuyết, Thường phu tử cực kì vui mừng, không khỏi nán lại lâu hơn một chút, vui vẻ dùng tay phải vỗ vai Thành Bái, kết quả lúc ra cửa trượt ngã một cái tay phải bị trật khớp, sưng to như cái bánh màn thầu, chỉ có thể cố định ở trước ngực.

Thành Bái nhìn thấy thương thế của lão sư, cực kì thương cảm: “Con quả nhiên là một người xui xẻo, mấy năm qua mỗi lần tiếp xúc với người khác đều gây ra tai họa. Hôm trước tổ phụ đến thăm con lại bị nhiễm phong hàn, giờ còn nằm trên giường. Hôm qua con ra khỏi viện tử, đứng dưới mái che trong đình một lát nó liền bị tuyết đè sụp. Hôm nay lại khắc thầy.”

Thường phu tử nói: “Quân tử úy thiên mệnh. Tồn kỳ tâm, dưỡng kỳ tính, sở dĩ sự thiên dã. Yêu thọ bất nhị, tu thân dĩ sĩ chi, sở dĩ lập mệnh dã. Các lập tự thân, các an tự mệnh, ngô hà bị nhữ khắc, nhữ hà khắc thù? Bất đương thử thuyết.” ()

() Quân tử sợ mệnh trời. Giữ gìn cái tâm, nuôi dưỡng tính tình, là thuận theo ý trời. Chết yếu hay sống thọ chẳng phải hai, tu thân chờ đợi, nhằm hoàn thành sứ mệnh. Mỗi người tự lập thân, tự có số mệnh của mình, sao ta phải sợ người khác, người hà tất phải khắc ai?

Thành Bái nghe được lại muốn khóc:” Lão sư đối với con còn tốt hơn cả người thân.”

Thường phu tử thở dài trong lòng, Thành Bái là đứa nhỏ có thiên phú cao, lại bị giam lỏng cả đời bên trong tiểu viện này làm ông không đành lòng. Nên nói: “Lời đồn kia, ta cũng biết đến một ít, tướng sĩ chỉ nói người không thể động vào chuyện làm ăn trong nhà, nếu người đã đọc sách thì vào kinh ứng thí cầu đường công danh, so với buôn bán làm ăn còn có tiền đồ xán lạn hơn.”

Lời này như ánh nắng ban mai, trong nháy mắt thấp sáng tâm Thành Bái, hần mạnh mẽ ngẩng đầu nhất thời ngơ ngẩn, nói:” Chỉ sợ trong nhà không đồng ý.”

Thường phu tử đã tính trước, nếu như Thành Bái lên kinh ứng thí sẽ phải rời nhà, người của Thành gia mong hần ra khỏi nhà còn chẳng kịp, liền nói: “Vi sư thay người đi thuyết phục, tám chín phần mười có thể thành công.”

Thành Bái lập tức vui vẻ, vô cùng phấn khởi cảm ơn Thường phu tử, hân hoan đuổi cổ chờ đợi tin tức.

Kết quả Thường phu tử lại tính toán sai lầm. Thành gia không phải là nhân tâm hoài thiên hạ (), không muốn đem sao chổi thả ra ngoài gây họa chúng sinh, mà là Thành viên ngoại đau lòng tôn tử, nghĩ hần đã ở trong tiểu viện được mười sáu năm, người lạ cũng chưa gặp qua được mấy người, ra ngoài thế gian vẫn đục không thể không bị ăn sống nuốt tươi, nên không đồng ý.

() trong thiên hạ người nào cũng có tâm.

“Lão phu đã lập di chúc, sau khi nhắm mắt sẽ để lại gia sản, có thể cho Bái Nhi một cuộc sống an nhàn sung sướng dư dả suốt cả đời, tội gì phải để cho hài tử ra ngoài chịu khổ.”

Thường phu tử trái khuyên phải khuyên cũng vô dụng, đành phải thôi, Thành Bái hi vọng hóa hư không đành cam chịu số phận — có lẽ cả đời mình sẽ phải thế này, liền nhắm mắt cho qua. Trái lại phải khuyên nhủ Thường phu tử một hồi.

Thành viên ngoại sợ Thường phu tử xúi giục Thành Bái đi thi, qua năm mới liền chuẩn bị một phần hậu lễ, nói Thành Bái đã đọc nhiều sách tính tình cũng ổn định không cần phải học tiếp nữa, như vậy liền cáo biệt Thường phu tử.

Về sau Thường phu tử không tới Thành Bái cô đơn vô cùng, đứng trong sân nhỏ nhìn ngắm bầu trời, hẩn cảm thấy nơi này giống như một nhà giam, mỗi ngày vô tri vô giác sống qua ngày, ăn uống không vô, ngủ cũng gặp nhiều mộng. Đến mùa hạ, đại đường huynh Thành Nhiễm qua đây thăm hẩn, nhìn hẩn chỉ còn da bọc xương, sắc mặt trắng bệch trông giống như quỷ lại càng khiếp sợ hơn.

Thành Nhiễm là con trai của Đại bá phụ của Thành Bái, lớn hơn hẩn ba tuổi, nay đã một mình quản lý mấy gian mặt tiền. Hẩn và Thành Bái xưa nay gần gũi thân thiết không tin những lời nói của tướng sĩ, nhìn bộ dạng của Thành Bái biết Thành Bái đang bị luẩn quẩn, không thể không làm gì, liền đi tìm Thành viên ngoại, nói trong cửa hàng thiếu một người quản lý sổ sách, thay vì dùng người ngoài không bằng tìm người trong nhà, Thành Bái tính toán rất giỏi vừa vặn có thể giúp một tay.

Lời vừa nói ra, cả nhà đều không đồng ý, Thành Nhiễm là cháu trưởng đích tôn, quan hệ trọng đại, đau lòng thay Thành Bái – Thành viên ngoại cũng không thể nhìn hẩn bị Thành Bái khấc. Cha Thành Nhiễm đề phòng Thành Nhiễm không nghe, tạm thời thu hồi cửa hàng mà Thành Nhiễm quản lý. Thành Nhiễm tính tình lại ương bướng cứng đầu, hẩn ôm sổ sách trong khách *** đi tìm Thành Bái, để cho hẩn trông coi giúp.

Thành Nhiễm đưa sổ sách cho Thành Bái đứng trước một ngày trong thành có lễ hội, đến buổi tối, Thành Bái đang vui đùa miệt mài gảy đàn tính dưới đèn, ngẩng đầu nhìn thấy chân trời ngoài cửa sổ một vùng đỏ hồng, thầm nghĩ rằng, lễ hội trong thành sao lại có người đốt pháo, một lúc sau, chợt nghe thấy một trận la hét ầm ĩ, hẩn không kiềm được bước ra hiên nhà, hạ nhân hầu hạ hẩn đều không ở đây, hẩn ra khỏi tiểu viện, xoay người áp vào tường, nghe thấy dưới tầng cây bên kia có người đang thì thầm, chính là thanh âm của gã sai vặt hàng ngày hầu hạ hẩn.

“Bái thiếu gia thực sự quá hung sát, đại thiếu gia vừa mới tìm hẩn, hơn mười mấy cửa hàng liền bị thiêu cháy! Cũng may không có ai bị thương.”

Mùa hạ nóng bức, Thành Bái lại như đứng trong hầm băng, trắng sáng như tuyết, ẩm đậm thê lương.

Hẩn thần thờ xoay người trở về phòng, đóng cửa phòng, khép lại sổ sách đang mở trên bàn, trải ra một tờ giấy trắng, hạ bút muốn viết gì đó xong lại bỏ xuống, tắt nến, nhìn ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, hẩn kê một chiếc ghế đặt dưới xà nhà đem một dải lụa dài buộc ngang qua.

Tròng thông lọng vào trong cổ, mười mấy năm qua cuối cùng lòng hẩn cũng được yên bình thanh thản, như trút được gánh nặng nhẹ nhõm.

Trong mơ màng màng, Thành Bái nghe được tiếng người nói chuyện, đang suy nghĩ mình đã đến được tầng thứ mấy của âm ty rồi, bỗng lơ mơ nhìn thấy mấy khuôn mặt gần trong gang tấc, rất là quen mắt.

Thật giống tổ phụ.... còn có cha..... còn có Nhiễm ca.

Ba người đều đang khóc, Nhiễm ca khóc nói:” Tỉnh! Bái đệ tỉnh lại rồi!”

Khuôn mặt giống cha lại khóc to:” Con của ta, là cha có lỗi với con!”

Tổ phụ cũng khóc thảm:” Bái nhi, con tại sao lại như thế này?”

Thành Bái mở to mắt, hoàn toàn hiểu rằng, hẩn chưa chết.

Thành Nhiễm nức nở nói:” Tỉnh lại là tốt rồi....” Trên cánh tay hẩn bị bấm một cái, “Bái đệ, đau không?”

Thành Bái sờ sờ gật đầu.

Thành Nhiễm lại bấm một cái lên chân của hắn: “Bá đệ, đau không?”

Thành Bái lại gật đầu.

Thành Nhiễm hít hít cái mũi: “Gia gia, Tam thúc, yên tâm đi, tay chân đều không có chuyện gì.”

Thành viên ngoại lau lệ than thở nói: “Ôi, đứa bé này! Thường phu tử nói rất đúng, mỗi người đều có số mệnh, gian nhà đó là do ban đêm người ta đốt vàng mã dưới chân tường, có liên quan gì đến con đâu?”

Thành Bái trầm mặc không nói.

Thành viên ngoại lại nói: “Đại ca con tối qua thiếu chút nữa rơi xuống cống rãnh, là do hắn không tốt, thời điểm quý môn quan mở ra còn đi lung tung bên ngoài, ăn uống say rượu rồi trượt chân thì trách ai?”

Thành Bái không biết còn có chuyện này, hơi khiếp sợ nhìn Thành Nhiễm.

Thành viên ngoại nện xuống mép giường, run giọng nói: “Chính là xà nhà kia! Đã sớm sinh mỗi một! Chốt cửa cũng bị người khác đổi! Nhưng lão phu cũng coi như đây là lời cảnh nhở () của Trời cao, Trời thay ta bảo vệ cháu ta! Ông Trời muốn nói cho ta biết, lão phu đã sai lầm rồi.”

() cảnh báo: cảnh báo – nhắc nhở.

Thành Bái mở mắt trừng trừng nhìn phụ thân ôm lấy tổ phụ: “Cha, người đừng tự trách mình, là lỗi của con, Bái Nhi là con con mà, con không ở bên cạnh giáo dưỡng nó, cuối cùng lại làm cha phải bận tâm lo lắng, cho dù là cảnh cáo cũng là cảnh cáo con....”

Thành Nhiễm nâng tay áo lau khóe mắt: “Bá đệ, đầu đệ còn đau không? Đại phu nói, tuy rằng trên người không có thương tích nhưng xà nhà sập xuống có thể đã đập vào đầu đệ. Đệ nằm xuống trước đi, xem không khỏe ở đâu.”

Chuyện Thành Bái tự sát, mặc dù Thành viên ngoại đã cấm truyền ra bên ngoài, nhưng treo cổ tự vẫn lại làm gãy xà nhà như thế này, nếu không được người khác đem ra truyền tụng quả thực là ngược lẽ trời. Vì vậy mới chỉ qua nửa ngày, cả thành đều biết.

Buổi chiều, Thường phu tử chạy tới Thành trạch, Thành Bái thấy không còn mặt mũi nào gặp lại ân sư, từ trên giường miễn cưỡng xuống hành lễ, sau cuối đầu không nói, Thường phu tử thoáng thở dài xoay người mời Thành viên ngoại nói chuyện.

Đến phòng khách nhỏ trong nội viện, Thường phu tử mở miệng hỏi: “Kẻ hèn này chỉ hỏi viên ngoại một câu, người cháu này, viên ngoại muốn hắn chết, hay muốn hắn sống?”

Thành viên ngoại cả kinh nói: “Phu tử có ý gì? Bái Nhi là cháu ta, cốt nhục liên tâm, hôm qua nó xảy ra chuyện, suýt chút cướp luôn cái mạng già của ta, ta sao....” Nhớ lại cuộc sống của Thành Bái mấy năm qua, cuối cùng chột dạ, nhất thời khó nói tiếp.

Thường phu tử biết câu mở đầu kia đã quá trực tiếp, sợ sẽ phá hỏng dự tính, trong tâm hơi lo sợ liền chuyển qua giọng hòa hoãn hơn: “Kẻ hèn đã hiểu, viên ngoại nuôi dưỡng cháu như vậy cũng là yêu thương nó, nhưng đứa bé này không phải là nữ nhi, của chính không ra, cổng trong không bước, chung quy cũng không hợp đạo lý. Kẻ hèn lại nhiều lời một câu, viên ngoại là người lương thiện, thọ tựa nam sơn, phúc lộc lâu dài, nhưng biết đâu có chuyện xảy ra, lỡ như viên ngoại không còn trên cõi đời....”

Thành viên ngoại trong lòng lại run lên.

Ông đã sớm viết xong di chúc, để lại không ít điền trạch cửa hàng cho Thành Bái, lại dặn dò con cháu đời sau chăm sóc hắn thật tốt, nhưng trong lòng Thành viên ngoại cũng hiểu rõ, con cháu trên đời này, có mấy ai nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ?

Thường phu tử lại nói: “Nam nhi an sinh lập mệnh, cần phải dựa vào sức mình, mới vững chắc lâu dài. Kẻ hèn này bất tài vô dụng đã dạy được một học trò, trừ nhận thức sáng suốt ra còn lại đều không bằng lệnh tôn. Số mệnh kia của hắn, nói không chừng chính là rời khỏi nhà, mùa xuân năm sau, triều đình sẽ mở một khoa thi chuyên tuyển chọn sĩ tử học Nho, đây chính là ý trời, viên ngoại sao không để nó đi ra ngoài? Cho dù thi không đậu, cũng nhìn qua được sự đời, nếu như mưu cầu được công danh chẳng phải càng vẹn tròn hơn sao?”

Trong lời nói của Thường phu tử có kinh Xuân Thu, Thành viên ngoại tự nhiên cũng lĩnh hội thông suốt, cân nhắc qua lại, quả thật có đạo lý. Minh tuổi tác đã cao, Thành Bái chưa cập quan (), còn có thể chăm sóc nó vài năm, quả thực cũng không phải không tốt. Thành Bái đối với đạo đối nhân xử thế một chút cũng không biết, để lại gia tài cho đứa nhỏ này, chỉ sợ ở trong tay nó sẽ không tồn tại được lâu. Hoàng giả vi kim (), hợp số Thành Bái, nói không chừng ở kinh thành long khí để vương có thể trấn áp.

() cập quan: lễ đội mũ của nam tử. Còn nữ tử gọi là cập kê.

() Hoàng đế là mệnh kim.

Suy nghĩ một lúc lâu, Thành viên ngoại rốt cuộc chậm rãi gật đầu: “Tiên sinh nói có lý, cũng nên như vậy.”

Đầu ngày sáu tháng tám, mấy tên gia phó hộ tổng một chiếc mã xa ra khỏi Thành trạch, Thành Bái đứng ở trước cửa bái biệt tổ phụ, phụ thân, kẻ mẫu và mọi người trong nhà, rồi bước lên xe ngựa, bánh xe kêu lộc cộc hướng về kinh thành.

3. Chương 3

Vốn dĩ ý của Thành viên ngoại là, dù thế nào cũng phải qua Trung thu mới đi. Nhưng Thường phu tử sợ đêm dài lắm mộng, sợ rằng Thành viên ngoại lại đổi ý, khuyên:” Thừa dịp đầu thu sớm khởi hành, mười lăm tháng tám cách mừng chín tháng chín không xa, lệnh tôn hiệu thuận nhất định sẽ nghĩ rằng qua lễ mới đi, phải kéo trái kéo, đợi đến khi trời rét thì lên đường không tốt. Lần này hấn rời nhà, bỏ lại vương bần chính là muốn thi khoa đầu tiên.”

Đa số người trong Thành gia nghe nói Thành Bái sắp đi đều vui mừng vô cùng. Nhất là vợ chồng Ngũ thúc của Thành Bái, họ vẫn luôn sợ Thành Bái khắc tiểu thiên kim bảo bối nhà mình, chỉ mong sao giống trống khua chiêng đốt pháo đuổi hấn đi, Thành viên ngoại biết mâu thuẫn của mọi người đành phải để cho Thành Bái sớm lên đường.

Định ra phó dịch cùng đi kinh thành với Thành Bái, lại mất một khoảng phí ép buộc, Thành viên ngoại ra giá tiền thưởng thật cao mới đã động được mấy dưng phu không sợ chết, đánh xe, phụ trách tạp vụ, chuyên quần hòm xiềng hành trang, người hầu hạ từng việc sắp xếp đầu ra đẩy, đều là mệnh thổ, mệnh kim, mệnh hỏa.

Ra khỏi đại môn Thành gia, Thành Bái không chớp mắt nhìn lại, hấn chỉ chăm chú vén cửa sổ xe nhìn ra.

Trời xanh, người đi đường, phòng ở, chợ, đồng ruộng,..... Hấn cũng từng đọc qua trong sách, mười bảy mười tám năm qua cũng nghĩ đến trong mộng, lần đầu tiên thấy chân chân thiết thiết, minh minh bạch bạch ().

() rõ ràng chân thật.

Hấn nhìn chim bay trên bầu trời thì vô cùng hâm mộ, thầm nghĩ, tại sao ta sinh ra là người? Mặc kệ là yến tước quạ đen gì đó, trời đất rộng lớn, tự do bay lượn, mặc dù chỉ sống được mấy năm thì có sao?

Nhìn mãi mắt cũng xót, trời cũng tối, tạm thời đến gian phòng trong tửu đống nghỉ ngơi, Thành Bái lần đầu ăn cơm bên ngoài chỉ cảm thấy vô cùng ngon miệng, đối với chén đĩa thô to cũng yêu thích không muốn buông tay. Nằm ở trên giường cứng, hấn lại cảm thấy đây là chiếc giường ngủ thoải mái nhất từ trước đến nay, vui mình ngủ thật say.

Đi được mấy ngày, ra khỏi quận Bột Hải (), vừa tới huyện Thường Sơn đã gần buổi trưa, đỉnh đầu mặt trời thiêu chói mắt, một trận gió thổi qua, cát vàng tung bay, trong rừng cây bên đường bất ngờ có bảy tám tên đại hấn nhảy ra cầm trong tay cương đao thiết xử (), quát lên một tiếng lớn: “Lưu tiền bạc lại.”

() Bột Hải (vùng đảo giữa bán đảo Sơn đông và bán đảo Liêu đông Trung Quốc.

() thiết xử: cái này chắc là chùy sắt.

Trong lòng mọi người đều đồng loạt “lộp bộp” một tiếng, không tốt, Bái công tử quả nhiên linh nghiệm! Đang vui mừng dọc đường thái bình, lập tức đụng phải cướp bóc.

Phu xe xuống ngựa run rẩy nói: “Chư vị thủ lĩnh, tiểu nhân không phải thương nhân, chỉ là tiền tiểu chủ nhân nhà ta lên kinh đi thi, trong rương không bao nhiêu tiền tài, tất cả đều là sách, vạn mong chúng đại vương giơ cao đánh khẽ....”

Đại hán cầm đầu quát lên: “Bớt phí lời đi!” Gã vung mạnh tay áo, hùng hổ xông về trước, xa phu cùng với vài người khác tức khắc xoay người nhấc chân chạy trốn, Thành Bái đang thò đầu nhìn xem là chuyện gì, bỗng xe ngựa lật ngược khiến hắn đập đầu vào trên khung xe rồi lập tức ngất đi.

Mấy tên cướp đường chỉ vì cầu tài không đuổi theo hạ nhân chạy thực mạng, chúng bỏ thùng xe ra dùng chân đạp Thành Bái lăn đến bên đường, trước tiên lục soát rương hòm, lại thấy tất cả các rương đều là sách và y phục, hoàn toàn không có tơ lụa châu báu. Hóa ra, Thành gia trong kinh thành có sẵn mấy cửa hàng, lại có chút tiền tài dùng chuẩn bị ngày sau khai trương cửa hiệu, trong kinh lại có chỗ bạn tốt của Thành viên ngoại nên Thành Bái có thể tùy ý sử dụng.

Ít tiền bạc tiêu dùng cho việc ăn ở ngủ nghỉ hằng ngày đều do hạ nhân xử lý, mấy người họ vừa bỏ chạy, tiền cũng mất.

Mấy gã đại hán lục soát hồi lâu, trong một rương quần áo lục ra được một tiểu hạp, bên trong chứa ít kim ngân số lượng không tính là nhiều. Một gã đại hán ước chừng, trận này đủ chuyện vất vả, một đại hán nhìn không được lại đạp Thành Bái một cước: “Tưởng dê béo, kết quả là con lừa gầy nhom!”

Một tên khác nói: “Cả xương lẫn da cũng coi như có chút ít thịt nhét kẽ răng, tiểu tử này ngã bất tỉnh giống như một con gà chết, có chém không?”

Cầm đầu nói: “Quên đi, ta người làm là chuyện anh hùng, một thư sinh yếu ớt như gà con chẳng đáng phí một đao! Để hắn lại nơi núi hoang đất hoang này, hắn cũng tự chết, cần gì làm bẩn đao huynh đệ ta?”. Một tên khác để ý nhìn thấy mấy món giá trị liền nhặt toàn bộ, hà bao ngọc bội bên hông Thành Bái cũng bị lấy đi, chúng khiêng đồ lên ngựa rồi gào thét rời đi.

Trên quan đạo yên tĩnh như cũ, đến buổi chiều, mây đen phủ kín bầu trời, sau vài trận sấm rền mưa đột ngột rơi xuống tạt vào người Thành Bái mới khiến hắn giật tỉnh.

Thành Bái nhìn trái nhìn phải xung quanh liền nhất thời mờ mịt, hắn lảo đảo đứng dậy, nhìn thấy đồng lộn xộn trên mặt đất, thử kêu mấy tên tùy tùng vài tiếng, đương nhiên không ai trả lời. Cuối cùng đành phải cột mấy quyển sách còn nguyên vẹn, nhặt lại mấy món đồ vật linh tinh, nghiêng ngả đội mưa đi về phía mà hắn cảm thấy đó chính là hướng đến kinh thành.

Mưa càng rơi càng lớn, Thành Bái mơ hồ thấy vùng hoang vu bên đường có cây đại thụ lẻ loi đứng thẳng liền bước thấp bước cao vật lộn đi tới, đột nhiên một luồng tia chớp sáng lóe cắt ngang bầu trời, “đùng đoàng” vang lên, đại thụ bỗng chốc cháy xém!

Thành Bái đứng ngẩn ngơ trong mưa, trầm nghĩ, nói mình khắc mộc thật sự không sai, mới muốn đi tránh mưa nó liền bị sét đánh, là mình hại nó.

Nhưng vừa rồi tia chớp kia nhoáng lên một cái, lúc đất trời bừng sáng, hắn mơ hồ thấy ở đằng xa xa đường như có bãi đất cao, trên đó còn có nhà.

Hắn lại dịch chuyển thân thể, đi về hướng căn nhà.

Mấy người đi theo Thành Bái một đường điên cuồng chạy trốn, tìm thấy một bụi cỏ dưới gò đất liền chui vào trong, nơm nớp lo sợ co rụt một hồi lâu, không thấy tên cướp nào đuổi theo, bầu trời lại nổi dông tố, cuối cùng lương tâm cắn rứt đội mưa trở về, chỉ thấy mảnh vỡ của cây bị chẻ nát vung vãi đầy đất, không hề có bóng dáng Thành Bái, liền bàn bạc với nhau: “Bây giờ nếu quay về phủ, chắc chắn viên ngoại sẽ không tha cho chúng ta, không bằng đem tiền trên người chia đều tự mình tìm lối thoát.”

Lại quỳ trên mặt đất hướng trời lạy vài cái, xa phu đầu lĩnh cầu chúc nói: “Bái công tử Bái thiếu gia, người từ nhỏ bắt phàm, tinh tú hộ thể, trước tới nay chỉ có người khắc người không có ai khắc người. Hôm nay cùng mấy tên cướp đối đầu giữa đường, tiểu nhân bĩ ối không kịp nghĩ tới thiếu gia, sợ bị liên lụy mới rời

đi trước. Chẳng biết thiếu gia và mấy tên kia đến tột cùng là ai chết vào tay ai. Nếu thiếu gia còn đang tại phàm, tiểu nhân vô phúc hầu hạ, không mặt mũi nào gặp lại, từ đây sơn trường thủy viễn (núi dài sông xa). Còn nếu thiếu gia đã thành thần, có lẽ đã buông xuống vòng trần tục, chỉ vì độ kiếp, nay chắc định đứng hàng tiên ban. Kiếp trước phàm trần tầm thường không còn ở trong mắt, tiểu nhân đối với người bất quá như con kiến không đáng nhớ đến, mừng một mười lăm hàng năm, tiểu nhân nhất định sẽ vì thiếu gia dâng lễ cúng bái, mong thiếu gia trên trời cao trăm thước, cố gắng đi thêm một bước, sớm thành Đại La kim tiên.”

Lời nói chưa dứt, đột nhiên một luồng tia chớp như ngân xà rạch ngang bầu trời, tiếp theo sét đánh một tiếng vang lớn, một người tùy tùng hô to một câu: “Không tốt, Bái thiếu gia hiển linh!” Gã nhảy dựng lên, mấy người tùy tùng phía sau chen lấn xô đẩy ngã nhào hoảng hốt chạy tán loạn.

Mưa càng lúc càng lớn, trước mắt Thành Bái càng mờ nhạt, toàn bộ đều dựa vào ý niệm, một đường đi thẳng về phía trước, căn nhà kia cuối cùng cũng lại gần hơn ngay trước mắt, cánh cửa sổ tan nát, đúng là một ngôi miếu hoang. Thành Bái một đầu chui vào, hấn ngồi co quắp dưới đất, lau đi nước trên mặt rồi quan sát xung quanh. Gian miếu được xây bằng đất đá, một pho tượng bùn đứng thẳng đều bị bụi bặm che khuất, ngoài cửa cây cối đung đưa, ngoại trừ tiếng mưa, thế gian một mảnh yên tĩnh, nhưng Thành Bái chưa từng thấy qua cảnh tượng này.

Thành Bái thở dài, thầm nghĩ, nếu lúc này không chặt vật thể này, cứ như vậy ngồi trong ngôi miếu đổ nát nhìn ngắm phong cảnh kỳ thực cũng rất tốt.

Bất quá nếu không phải chặt vật nhường này sao lại đến ngôi miếu đổ nát này, thấy được cảnh tượng như vậy?

Nhân sinh chung quy vẫn luôn là một cuộc trải nghiệm mà thôi.

Nghĩ như vậy hấn lại thoải mái nở nụ cười, dững khí ngang trời mà mặc cho nó lấp đầy suy nghĩ trong lòng, vắt vắt nước trên vạt áo, chợt nghe thấy ngoài cửa tiếng đập phần phật vang lên.

Thành Bái đứng dậy trộm nhìn, không phát hiện ra cái gì, vừa định ngồi xuống, đột nhiên cánh cửa sổ đã bị hư phát ra tiếng kéo kẹt, Thành Bái vừa quay đầu lại bỗng nhiên thấy có một người đứng ở cửa.

4. Chương 4

Thành Bái hoảng sợ, người nọ cũng là thiếu niên, một thân trường bào bạch sắc chói mắt, cả người y ướt đầm, da và áo ngoài dường như hòa thành một màu, trong ngực ôm một con gà ướt nước, y cười với Thành Bái, đôi mắt cực kỳ xinh đẹp loan loan ánh cười, đuôi mắt hơi hơi cong lên: “Tại hạ đi đường gặp lúc trời đổ mưa to, có thể ở đây trú mưa cùng huynh đài được không?”

Thành Bái nói: “Tại hạ cũng là dượt mưa tạm thời tại đây, giống như huynh đài, sao dám nhận câu hỏi này? Mau vào đi.”

Thiếu niên mới vừa rảo bước tiến vào cửa, liền lau sạch nước mưa trên mặt: “Cơn mưa này thực sự rất lớn.” Y đứng cách cửa khoảng một thước, một cánh tay ôm con gà, một tay vươn ra, vắt nước trên tóc mình, lắc lắc vài cái rất nhanh, rồi đem con gà đổi lại với tay bên kia, cánh tay lại đưa lên, lần thứ hai lắc mạnh đầu vài cái, xong xuôi mới đi tới trước mặt Thành Bái.

Thành Bái nhìn thấy lạ, nhin không được hỏi: “Huynh đài đây là.....”

Thiếu niên nói: “Đầu vũ (). Huynh chưa từng làm thế sao?”

() giữ nước mưa.

Thành Bái nói: “Chưa từng.”

Ánh mắt thiếu niên lóe lên vài cái, lại nói: “Ta vừa mới giữ sạch nước, không có dính lên người huynh chứ.” Ngữ khí thận trọng, tựa như đang thăm dò.

Thành Bái vội vàng nói: “Không có.”

Thiếu niên lại cười, y kẹp con gà dưới cánh tay, nó liền kêu lên vài tiếng “cục cục”, Thành Bái nói: “Đây là tiểu sủng vật của huynh đài sao, thật là khả ái đáng yêu.”

Thiếu niên nói: “Không phải, vừa lúc đói bụng liền sẵn tiện sẵn nó để làm cơm tối.” Cầm con gà quơ quơ, “Chỉ là hơi gầy. Đợi ta xử lý nó xong sẽ cùng huynh thưởng thức.”

Thành Bái đang muốn từ chối nhưng thiếu niên đã vụt đến sau đài thần, Thành Bái chỉ nghe thấy con gà kia kêu vang mãnh liệt khổ sở, tiếp theo vỗ cánh phành phạch giãy giụa vài cái, sau đó không còn nghe được động tĩnh gì nữa.

Qua một lát, thiếu niên cầm con gà chết đã mất sạch lông đi ra: “Huynh giúp ta cầm, chờ ta tìm bó củi, nướng nó.”

Thành Bái ngửi được mùi máu tanh thì chăm chú nhìn người nọ, đúng lúc thấy bên khoe môi thiếu niên có vết máu, còn có một vài sợi lông tơ, trong lòng cả kinh, thiếu niên đã đem con gà chết nhét vào ***g ngực hắn, lại đi ra đài thần phía sau.

Thành Bái ôm con gà chết âm thầm nghĩ, người này đến đây có chút cổ quái, rõ ràng trước đó hắn không phát hiện có người nhưng đột nhiên y lại xuất hiện ở cửa. Theo như lời trong bút kí tiểu thuyết, sơn mị quỷ quái, sợ rằng không phải là bịa đặt....

Hắn rung mình một cái, lại lần nữa cúi đầu nhìn con gà, trên cổ có một lỗ hồng không giống đao cắt, ngược lại giống như bị thứ gì cắn xé....

Thành Bái không dám nghĩ tiếp, thiếu niên lại đi ra từ đài thần, đem theo một bó củi vút trên mặt đất, lại từ trong đồng củi rút ra một cây sắt mảnh dài xuyên qua con gà chết, lấy hai cái giá đặt trên lửa.

Thành Bái thầm nghĩ, củi đã đành, cây sắt và hai giá gỗ, chỉ có thể trong nhà mới có, làm sao có thể tùy tiện tìm được?

Thiếu niên lại nói: “Dưới đất dơ bẩn như thế, huynh đài muốn trực tiếp ngồi xuống sao?” Y đi vào sau đài thần xách ra hai cái bồ đoàn () sạch sẽ, đưa cho Thành Bái một cái.

() bồ đoàn: là cái nệm tròn đan bằng cỏ bồ, dùng để lót ngồi hay quỳ lạy.

Thành Bái lại nghĩ, người này tốt vô cùng, cho đến lúc này cũng không có ý hại mình, hà tất quần hắn là thứ gì? Mặc dù hắn là yêu, nhưng bản thân mình cũng không tính là người bình thường thì dựa vào cái gì ngại người ta là yêu quái? Liền nói cảm ơn tiếp nhận bồ đoàn, đồng thời cùng thiếu niên ngồi đối diện sưởi ấm, đem sách mở ra hong khô.

Thiếu niên nhìn chằm chằm sách đang phơi của Thành Bái, hai mắt không chớp: “Huynh đài là người đọc sách?”

Thành Bái nói: “Xem qua một ít mà thôi, không dám nhận ba chữ này.”

Thiếu niên lại nói: “Vậy huynh học gia nào? Đạo? Pháp? Mặc? Tung hoành? ()”

() Đạo giáo: Tôn giáo thờ ông Lão Tử.

Pháp gia: Đạo Phật.

Mặc gia (tiếng Hán: , bính âm: Mòjiā) là một trường phái triết học Trung Quốc cổ đại do các đệ tử của Mặc Tử phát triển. Nó phát triển cùng thời với Nho giáo, Đạo giáo, Pháp gia và là một trong bốn trường phái triết học chính trong thời Xuân Thu và Chiến Quốc.(Wiki)

Tung hoành: Nội dung của học phái là luyện cho con người khả năng ngoại giao, sử dụng ngôn ngữ làm phương tiện sinh sống và lập thân. Ngoài khả năng ngoại giao những người theo phái Tung Hoành gia còn phải có mưu mẹo hơn người mới có thể khiến vua chúa áp dụng thuyết của họ vào thực tiễn.

Trong thời kì Chiến Quốc, thuyết Hợp tung cũng như Liên hoành đã từng làm thay đổi cục diện giữa 7 nước mạnh nhất thời Chiến quốc là Triệu, Hàn, Ngụy, Tề, Sở, Yên và mạnh nhất là Tần. Việc nhà Tần thống nhất được trung nguyên rõ ràng có công sức của Trương Nghi trong việc Liên hoành. (Wiki)

Thành Bái nói:” Môn hạ của Khổng Thánh Phu tử, tập nho.”

Thiếu niên lại cười, hai mắt phản chiếu ánh lửa sáng long lanh:” Ta cũng đọc qua một ít sách, bắt quá đều là Đạo gia.....” Y xê dịch tới bên người Thành Bái, “Hóa ra hiện giờ, người học nho đều mặc quần áo thế này.” Nâng tay sờ sờ ống tay áo của Thành Bái, trên người chột lóe vàng sáng, áo bào trắng bỗng nhiên biến thành kiểu trường sam giống như trên người Thành Bái, viền hoa văn trên tay áo đều giống nhau, chỉ có điều vẫn là bạch sắc.

Thành Bái cả kinh, miễn cưỡng cười nói:”Pháp thuật của huynh dài quả thật tốt. Nếu ta cũng có, đi ra ngoài sẽ không cần mang theo nhiều hành lý.”

Thiếu niên nói:” Các huynh trên người không có da lông nên cần phải mặc quần áo. Ta thấy đẹp liền biến ra. Kỳ thực chỉ là da lông trên người ta sinh ra ảo giác, không giống các người, có thể thay giặt.”

Thành Bái nghĩ thầm, hắc thần nhiên nói ra việc mình có lông, mình há có thể lại hàm hàm hồ hồ? Bèn chấp tay lại nói:”Đường đột thỉnh giáo, chân thân của huynh dài là....?”

Thiếu niên nói: “Đệ là một con hồ.”

Thành Bái kinh ngạc, thiếu niên nhìn vẻ mặt của hắn, lại nói:”Xin huynh yên tâm, hồ tộc chúng ta cũng phân các cấp các loài, đệ và hồ ly dung tục tầm thường không giống nhau, trên người không có mùi dơ bẩn. Không tin mời huynh lại gần đây ngửi một cái.”

Thành Bái vội vàng nói:” Hồ huynh hiểu lầm rồi, đệ kiến thức kém, trước đây chỉ đọc qua chuyện của hồ tộc trong sách, cho nên khi nghe được chân thân của hồ huynh liền có chút đặc biệt cảm thán. Mong huynh đừng trách.”

Trên người thiếu niên lại lóe lên ánh sáng, biến thành một thân lông trắng mượt.

“Chân thân của ta, trưởng thành là thế này.”

Thành Bái càng thêm sửng sốt, trong bút kí tiểu thuyết có hồ tiên cổ sự, nhưng hồ ly trước mắt ưỡn ngực ngồi ngay ngắn, so với đại hồ trong sách, thân thể dài mảnh mắt nhỏ mỏ nhọn không giống nhau. Mà là da lông ẩm ướt như tuyết bao quanh thân thể nở nang, đuôi dài vờn quanh móng vuốt, hai lỗ tai run run, như cào vào lòng của Thành Bái. Hắn cố nén ý nghĩ trong đầu mình muốn đưa tay sờ thử, trên người hồ ly lại lóe lên tia sáng, biến trở về thiếu niên lúc nãy:” Khiến huynh chê cười.”

Thành Bái nói: ” Không không, chân thân của Hồ huynh quả thực khả ái. Ý của đệ muốn nói là, rất đẹp.”

Đôi mắt xinh đẹp của thiếu niên híp lại:” Mặc dù đệ là hồ, nhưng không phải họ hồ. Đệ tên là Ly Khinh.”

Thành Bái chấp tay nói: ” Đệ họ Thành, tên gọi là Bái, bởi vì chưa cập quan (), nên còn chưa có tự. Lại mạo muội hỏi, Ly huynh vì sao lại lấy họ Ly?”

() Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là “nhược quán” , chưa đến hai mươi tuổi gọi là “vị quán” .

Thiếu niên lắc đầu:” Không phải, trước đây ta có một vị bằng hữu họ Ly, khi đó da và lông của ta không được tốt thường bị bệnh nấm ngoài da, những hồ ly khác hay gọi ta là A Trọc. Sau đó, ta gặp hắn, hắn mời ta vào nhà hắn ở, còn giúp ta trị bệnh, lúc đó ta còn rất nhỏ.” Đưa tay lên so một chút, “Mới lớn thế này. Hắn gọi ta là A Khinh, còn muốn ta cùng họ với hắn.”

Thành Bái từng gặp qua vài tiểu miêu tiểu cầu nhỏ tuổi, liền tưởng tượng ra bộ dáng của tiểu hồ lúc nhỏ, chắc chắn sẽ rất đáng yêu, không khỏi lộ ra nụ cười.

Thiếu niên cũng cười rộ theo:” Được rồi, huynh nói huynh không có tự, nhưng ta có. Sau khi ta trưởng thành một chút, hắn nói ta không nhẹ, nên nghĩ ra cho ta tự là Tiểu Trọng. Hắn còn nói, từ Trọng phát âm là “Chúng” không êm tai bằng ‘Sùng’, nếu nhìn thì hai chữ này cùng một ý nghĩa, đọc ra cùng một kiểu, nên càng thú vị. Vì vậy đọc thành âm ‘Sùng’.”

Thành Bái tán dương: “Giống như Kinh Vân trùng điệp điệp, ý cảnh tốt đẹp.”

Thiếu niên cười càn hoan hỉ.

Thành Bái nghe y nói vị bằng hữu họ Ly, câu câu chữ chữ tình nghĩa thâm hậu, trách không được y đối với mọi người tốt như vậy, thì ra là do có con người sống với hồ ly, không khỏi càn thả lỏng, nói: “Vị bằng hữu kia của Ly huynh có phải ở gần đây?”

Thiếu niên thần sắc buồn bã: “Hắn đã chết. Phụ thân hắn là thừa tướng, chọc hoàng đế mất hứng, cả nhà của hắn đều chết hết. Ta không có bản lĩnh, khi đó còn chưa biến hóa được nên không cứu được hắn.”

Thành Bái ngẩn ngơ, một lát sau mới ôn hòa nói: “Thế gian có nhiều chuyện vô thường, Ly huynh xin đừng bi thương.”

Trước khi hắn đi, từng xem một ít sách liên quan đến chính sự, triều đại lập quốc tới nay không có thừa tướng nào họ Ly. Chẳng lẽ là tiền triều? Hồ ly trước mặt quả thật tuổi tác không nhỏ, nhưng thoát nhìn vẫn còn non nớt, tiên yêu tinh linh, thật thần kì rồi, bèn lại nói: “Huống hồ tuổi thọ của phạm nhân cũng chỉ vốn vẹn mười mấy năm, so với hồ tiên, tựa như thuận tiêu tiêu lộ () mà thôi.”

() tan biến trong chớp mắt như sương mai buổi sớm.

Thiếu niên nhìn hắn, hai mắt phát sáng, lát sau ừ một tiếng, đem con gà nướng bóng nhảy từ trên lửa lấy xuống, xé ra nửa con đưa cho Thành Bái: “Đùi gà ăn ngon nhất.”

Thành Bái nói lời cảm tạ tiếp nhận, thiếu niên tự cầm lấy nửa con gà cắn xé, tiếng nhai xương rộp rộp thỉnh thoảng xen lẫn với tiếng than củi cháy lớp lớp.

Thành Bái ăn cơm không nhiều, ăn không bao nhiêu thịt gà đã no rồi. Thiếu niên kia đã đem hơn nửa con gà gặm đến chỉ còn lại mấy mảnh xương lớn, y quay đầu nhìn chằm chằm vào gà trong tay Thành Bái: “Huynh không ăn?”

Thành Bái nhìn ánh mắt của thiếu niên, cầm con gà trong tay đưa cho y: “Ta đã no rồi. Đều là xé ra ăn, vẫn chưa dính nước miếng, nếu không chê.....”

Thiếu niên đưa tay tiếp nhận, rôm rốp rôm rốp, chỉ chốc lát đã gặm mút sạch sẽ, môi liếm liếm ngón tay, trên người ánh sáng lại hiện lên, biến trở về thân thể hồ ly, y ngáp một cái cuộn tròn nằm trên bồ đoàn, híp mắt thu lại trông đen: “Huynh đài nếu lạnh, có thể dựa vào đây một chút, như vậy ngủ sẽ ấm áp.”

Lông trên người y đã khô, rậm rạp rồi xù, thoát nhìn so với vừa rồi càng nở nang hơn, y nằm ở đó như một quả lông tròn màu trắng. Lông của Thành Bái lại bị ngứa lên, kéo bồ đoàn ngồi vào bên cạnh hồ ly, nhìn chằm chằm cái đầu lông mượt trước mắt.

Hồ ly nghịch đầu nhìn lại hắn.

Thành Bái nhịn không được vươn tay thăm dò, đầu ngón tay chạm vào lông nhưng, hồ ly nhắm mắt lại, thế nhưng không có dáng vẻ mất hứng. Thành Bái liền đánh bạo, nhẹ nhàng sờ đỉnh đầu hồ ly.

Hai lỗ tai của hồ ly run run, bên trong cổ họng ‘ưm’ một tiếng.

Tiếng mưa rơi như thác nước bên ngoài bị bỏ quên, ngón tay ở đỉnh đầu xúc cảm dịu dàng, khiến y nhớ đến người kia và ngày mưa kiểu này, hai tay Mỗ () ném một miếng thịt khô tới trước mặt y. Thực sự y không chịu nổi đói khát nên mạo hiểm ngậm lên, lại theo một khối lại một khối thịt khô đi vào lương đình (), đôi tay kia cũng như vậy, trước nhẹ nhàng đụng vào, sau đó ôn nhu đặt lên đỉnh đầu y.

() Mỗ (chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra).

() lương đình: chòi nghỉ mát.

“Từ từ ăn, không có người giành với ngươi. Tại sao ngươi lại gầy như vậy?”

“Ngươi không phải cầu, là hồ ly? Lần đầu tiên ta nhìn thấy hồ ly thực sự, cho ta vẽ một bức tranh có được không?”

“A Kinh, ăn tiếp đi, ngươi thật nên gọi A Trọng. Ngoan, buổi tối sẽ ăn gà nữa.”

“A Khinh, sau này người biến hóa, là dạng gì nhỉ?”

“A Khinh, đừng khóc..... Ta là phàm nhân, cho dù toàn thọ mà chết, cũng chỉ sống được mấy chục năm. So với người, như thuần tiêu triệu lộ. Sớm muộn gì người cũng quen thôi.....”

Đồng lửa đã muốn cháy hết, nhưng cơn mưa chưa dứt, hồ ly nhích lại gần Thành Bái, nhích đầu lại gần bên chân hắn.

5. Chương 5

Hồ ly mời hắn đi làm khách?

Thành Bái nhìn thiếu niên chăm chú, hơi giật mình.

“Ly huynh, việc này, phải chăng có chút không tiện..... Tiểu đệ muốn vào kinh gấp..... Hả hắt xì...”

“Huynh bị cảm mạo.” Thiếu niên thu dọn sách Thành Bái phơi nắng, “Huynh không có lộ phí. Động phủ () của ta ở gần đây, yên tâm đi, bên trong khá tốt. Mỗi ngày ta mời huynh ăn gà.”

() động phủ hay còn gọi là động tiên của hồ ly.

Nhưng mà.....

Thành Bái lại tuôn ra một tràng hắt xì, xoa xoa mũi. Đúng lúc này, nền đất dưới chân hắn đột nhiên nghiêng ngả.

Thành Bái chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên bay lên trời, hồn phách như rời khỏi thân xác, sau đó thành linh rơi xuống, hai lỗ tai ong ong, hắn miến cưỡng mở mắt ra, phát hiện trời đất đều đang rung chuyển, cách đó không xa, ngôi miếu đồ nát âm âm sụp xuống, vậy mà hắn vừa nãy vẫn còn ở bên trong.

Sau một lúc, xóc nảy dần dần ngừng lại, một khối lông xù đụng đụng thân thể hắn hóa thành bạch y thiếu niên, trong ngực ôm túi vải của hắn, ngồi chồm hổm bên cạnh hắn.

“Huynh có khỏe không, vừa nãy hình như là địa long xoay người.”

Thành Bái chậm rãi ngồi dậy, nhìn quanh ngôi miếu nát sập, mặt đất rạn nứt, cây cối ngã nghiêng,.... Một lát sâu hít sâu một hơi, chấp tay với thiếu niên: “Đa tạ ý tốt của Ly huynh, xin thứ cho đệ không thể đến thăm quý phủ. Ôn một bữa cơm, thực sự cảm kích. đành tạm biệt tại đây.” Từ trong lòng thiếu niên lấy bao y phục, xoay người rời đi.

Thiếu niên không lên tiếng, cũng không ngăn cản, Thành Bái đi nhanh về phía trước, trên cỏ vẫn còn sót lại nước mưa hôm qua, chưa bị địa chấn () vừa rồi rung sạch. Nhiễm ướt giày tất vạt áo, chờ cho hai chân mỗi nhừ, bèn dẫm trên giày sắp đem hai chân lún xuống, bước chân Thành Bái mới chậm lại, không nghe phía sau có động tĩnh gì, bèn ở trên cỏ cọ cọ để giày, lại lạng lẽ quay đầu lại, phía sau là vùng hoang vu trống rỗng.

() địa chấn: động đất.

Hắn thở dài một hơi, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm.

“Ta ở đây.”

Thành Bái lại càng hoảng sợ, vừa quay đầu, đã đối diện đôi mắt của thiếu niên.

“Huynh đói bụng chưa, ta bắt gà cho huynh ăn.”

Thành Bái lui về sau một bước: “Ly huynh, xin đừng đi theo ta.”

Ánh mắt thiếu niên ngập tràn khó hiểu: “Huynh không muốn ta và huynh đồng hành, có gì còn quay đầu lại? Ta đi theo huynh không có phát ra âm thanh, huynh quay đầu lại, không phải nghĩ ta thật sự không theo huynh nên mới cảm thấy mất mát sao?”

Thành Bái nhất thời không đáp lời, chờ khoảng một lát mới lại nói: “Có thể kết bạn cùng Ly huynh là may mắn của ta. Nhưng ta trời sanh là một điềm xấu, phàm là ai tiếp xúc với ta đều bị ta liên lụy. Ly huynh vừa rồi thấy miếu hoang đổ nát, cũng bởi vì ta ở bên trong nên nó mới sụp.”

Thiếu niên nói: “Đó là địa chấn, trước đây ta đã từng gặp, đó là hiện tượng tự nhiên.”

Thành Bái cười khổ: “Nhưng đúng lúc này lại phát sinh. Không phải ta nói ngoa, thật sự ta từ nhỏ đến lớn, từng xảy ra nhiều chuyện như vậy, muốn nói tỉ mỉ ba ngày ba đêm cũng nói không hết. Tóm lại, ta gặp được người nào, người đó đều bị khắc. Tuy rằng Ly huynh là hồ tiên, nhưng sợ rằng vẫn không tránh được suy khí (), vẫn là nên tránh ta càng xa càng tốt.”

() suy khí: khí xui xẻo, khí khắc.

Thiếu niên vẽ mặt thành thật: “Không ai dám tiếp cận huynh, có lẽ là vì con người không thể làm bằng hữu với huynh. Yêu quái chúng ta, chính là muốn nghịch thiên mà sống. Nếu như huynh có thể khắc ta, thì ta không phải là hảo yêu quái. Cho nên chúng ta làm bằng hữu, huynh không cần lo lắng khắc đến người, vì ta là yêu quái lợi hại.”

Này..... Thành Bái lại vô pháp cãi lại.

Thiếu niên lại nói: “Tóm lại, ta và huynh là bằng hữu. Nếu huynh vẫn không muốn ta cùng đồng hành thì huynh tiếp tục đi, ta theo huynh, không lên tiếng.”

Thành Bái ghen một chút: “Vì sao Ly huynh muốn theo ta?”

Thiếu niên tự nhiên nói: “Bởi vì ta nguyện ý. Ta và người là bằng hữu.”

Thành Bái lại trầm mặc, hần bịt mũi, bỗng nhiên có chút cay cay.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ tổ phụ, Thường phu tử và Nhiễm ca, tất cả mọi người đối với hần tránh còn không kịp, hảo ý thế này là lần đầu tiên hần gặp được.

Thiếu niên nói: “Huynh bị cảm mạo, ta có thể chữa trị giúp huynh.”

Thiếu niên lại nói: “Trên người huynh không có tiền. Phàm nhân muốn sống phải dùng đến tiền. Ta có thể dùng lá cây tăng đá biến thành tiền để sử dụng, tuy rằng hiện ra không được bao lâu.”

Thiếu niên tiếp tục nói: “Huynh muốn đi kinh thành, phương hướng này không đúng, huynh phải đi ngược lại.”

Thành Bái ngạc nhiên.

Thiếu niên nói tiếp: “Huynh không thích số mệnh của mình, trưởng lão trong tộc chúng ta hình như có phương pháp cải mệnh.”

Thành Bái mạnh mẽ mở to mắt: “Có thật không?”

Y gật đầu: “Thật, chúng ta là yêu quái, nên muốn nghịch thiên.”

Thành Bái cảm thấy mặt đất dưới chân lại rung chuyển: “Trưởng lão của huynh.....”

Thiếu niên hỏi: “Nơi này cách động phủ của ta rất gần. Muốn tới không?”

Thành Bái lại im lặng một lúc, cắn răng một cái, tâm quyết định: “Đa tạ Ly huynh.”

Thiếu niên lập tức nở nụ cười, hai mắt sáng rực như phá vỡ tầng mây che ánh nắng mặt trời: “Đợi đến động phủ của ta, ta nấu gà cho huynh ăn. Huynh gọi ta A Khinh có được không?”

Thành Bái chưa bao giờ nghĩ đến, động tiên của hồ ly sẽ có hình dạng thế này.

A Khinh dẫn hần đi rất lâu, vòng qua mấy sườn núi dốc nhỏ, rồi dừng lại ở một khe núi. Thành Bái trừng mắt nhìn A Khinh đi đến dưới một gốc cây đại thụ, gõ gõ vài cái, trong không khí bỗng nhiên xuất hiện

một quang bích(), A Khinh ở trên đó vẽ vài ký tự, quang bích lộ ra một khe hở, đợi sau khi Thành Bái và A Khinh đi qua liền khép lại rồi biến mất ở phía sau bọn họ.

() quang bích: bức tường sáng nhàn nhạt. Bạn nào xem phim hồ ly thì sẽ biết mật đạo của hồ ly, như trong phim Tây du kí, hồ ly chạy ba vòng quanh đại thụ thì xuất hiện một cánh cổng vào nhà.

Thành Bái mục trường khẩu ngốc () nhìn cảnh trước mặt, cỏ xanh trải dài, cây cối rợp trời, đỉnh đài lầu các đẹp đẽ kéo dài đến giữa núi, cùng với khe núi vừa rồi đúng là một cảnh tượng hoàn toàn bất đồng, dường như lạc vào một thế giới khác.

() mục trường khẩu ngốc: trợn mắt há mồm

Hóa ra động phủ của hồ ly, không phải là đào hang ở trên núi sao?

Ngón tay của A Khinh chỉ vào nơi nào đó trên đồi núi: “Động phủ của ta, ở chỗ này. Bên trong có rất nhiều gà. Nếu huynh không thích ăn gà, ta làm cá cho huynh ăn, còn có chân giò hun khói.”

Thành Bái ngốc lảng gạt đầu, trên sườn núi, một đám lông hoàng bạch hôi hồng () đang đuổi theo hồ điệp (), hai bên cắn chạy loạn thành một đoàn, cách đó không xa, còn có mấy người nam nữ thanh tú mặc hoa phục, đi tới đây..... Ách, đi tới.....?

() hoàng bạch hôi hồng: vàng, trắng, xám, đỏ.

() hồ điệp: bướm bướm.

“A Trọc, ngươi là tên đàn, tại sao phàm nhân lại ở đây!?”

“Dám chống lại lệnh tộc?”

“Bất! Áp giải đi gặp trưởng lão!”

6. Chương 6

Thế là, Thành Bái không được ăn gà, cũng không được ăn cá hay chân giò hun khói, mà hẳn trực tiếp bị mấy hồ tiên giải đi gặp trưởng lão.

Trong môn tộc bọn họ, A Khinh chỉ là tiểu hồ ly, bởi vì y lập tức bị mấy hồ tiên có diện mạo và thân hình trưởng thành hơn mình đè ngã, biến trở lại nguyên hình, cùng áp giải với Thành Bái đến nghị sự đường của trưởng lão.

Thành Bái nhìn một vị hồ tiên hùng dũng oai phong tóm lấy gáy sau của A Khinh xách lên, nội tâm hẳn dấy lên một trận buồn bã — Quả nhiên ta liên lụy đến y.

Phòng nghị sự so với chính sảnh của Thành gia rộng rãi hơn rất nhiều, một hồng y mỹ nữ nghiêng người dựa trên đầu ghế đệm, nàng chậm rãi ngắt nho trên bàn ăn, hồng y càng tôn lên dáng vẻ xinh đẹp mỹ miều, lần đầu tiên Thành Bái nhìn thấy nữ tử diễm lệ quyến rũ như vậy, tầm mắt vừa chạm đến nửa bộ ngực mềm mại lộ ra ngoài của nữ tử đã vội vàng dời mắt, mặt nóng bừng.

Nam tử đang xách A Khinh thi lễ nói: “Nhị trưởng lão, ta đã đưa A Trọc và phàm nhân kia đến.”

Đôi mắt đẹp của nữ tử loay loay, đem vỏ nho trong tay ném ra ngoài rồi ngồi thẳng người lại: “Nào có ai dãi khách như vậy, mau, buông tiểu công tử ra, dâng trà.” Vừa cười tủm tỉm nhìn Thành Bái chằm chằm nói: “Ai nha, thực sự là rất tuần tú. Tiểu công tử đừng sợ, tỷ tỷ ta tuy là hồ ly nhưng sẽ không ăn người đâu. Vì đại trưởng lão của tộc ta đi ra ngoài thăm bạn bè rồi, nên ta sẽ tiếp đãi người. Trẻ em trong nhà không hiểu chuyện, mạo phạm tiểu công tử, mong đừng trách. Được rồi, năm nay công tử bao nhiêu tuổi, tên gọi là gì?”

Thành Bái vẫn không dám ngẩng đầu lên, vái lạy thật sâu nói: “Vãn, vãn bối Thành Bái, ra mắt phu nhân.”

Nhị trưởng lão che miệng cười ha ha, đứng dậy đi tới chỗ Thành Bái: "Ta còn chưa thành thân, xưng hô phụ nhân làm gì. Thôi thì kêu ta một tiếng tỷ tỷ đi." Nàng nhẹ nhàng búng ngón tay, A Khinh đang bị xách kêu lên một tiếng rồi rơi xuống mặt đất,: "Công tử và A Khinh nhà chúng ta làm thế nào quen biết vậy?"

Hương say nồng nàn trên người nhị trưởng lão lấp đầy khoang mũi hắn, hắn đập đầu nói lấp ba lấp bắp: "Vân bối là tại..... Là ngày hôm qua đút mưa ở ngôi miếu đổ nát ngẫu nhiên tương ngộ với Ly huynh, còn được Ly huynh mời ăn thịt gà nướng, lại có hảo ý mời ta....."

Đúng vào lúc này, bầu trời trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh ầm ầm.

Nhị trưởng lão và các hồ tiên đồng loạt biến sắc, đều mạnh mẽ ngẩng đầu.

"Đây là....."

"Không tốt!"

Trong nháy mắt chỉ kịp nói ra hai câu này, đột nhiên một luồng sáng chói lóa nổ tung trước mắt Thành Bái.

Nhị trưởng lão và hồ tiên ở đây đồng loạt giơ tay đẩy lùi luồng sáng kia, Thành Bái không khỏi ngẩng đầu, chỉ mơ hồ nhìn thấy một quả cầu sáng to lớn xuyên ngang qua nóc nhà.

Thế gian một mảnh trắng xóa.

Thành Bái lại bay lên, trong chớp mắt bay lên không trung dường như nghe được tiếng nổ cực lớn của trời đất.

Khi khôi phục lại ý thức Thành Bái phát hiện mình đang ở trong một căn phòng.

Căn phòng bày biện rất giản dị, hắn chống đỡ thân thể ngồi dậy, ở chiếc ghế đối diện với giường một gã nam tử áo xám đứng lên.

"Tiểu công tử đã tỉnh? Trên người không sao chứ?"

Thành Bái chớp mắt mấy cái, chuyển động tay chân, sau đó gật đầu.

Nam tử thập phần khách khí nói: "Tiểu công tử, nơi này là phòng trọ, hình như tiểu công tử muốn lên kinh thành ứng thí, nhị trưởng lão đặc biệt lệnh cho tại hạ hộ tống tiểu công tử đến đây."

Thành Bái chớp chớp mắt: "A Khinh đâu?"

Quả cầu sáng và vụ nổ kia là chuyện gì?

Nam tử thở dài: "Tên tiểu tử gốc A Trọc kia ngay cả lời kiếp của mình cũng không nhớ, làm phiền tới tiểu công tử hồ tộc ta xấu hổ vô cùng. Người yêu khác biệt, trong cốt khí tức không thích hợp để tiểu công tử ở lâu, lại sợ tiểu tử kia lời kiếp chưa hết nên mới đem tiểu công tử đến đây điều dưỡng, may mắn là tiểu công tử không bị làm sao. Tại hạ và người trong tộc cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm."

Trong lòng Thành Bái dâng lên cảm giác bất an, tay cầm chân cũng có chút run: "A Khinh, thế nào?"

Khôi y() nam tử cầm cái chén đựng nước trà trên bàn, đổ lên trên bàn tạo thành một mặt gương đồng, trong miệng lẩm bẩm, lại phát tay áo một cái, trên mặt gương liền hiện ra cảnh vật.

() khôi y: y phục màu xám.

Nhị trưởng lão cùng một số nam nữ khác chường đối chường ngồi vây quanh thành một vòng tròn, giữa vòng tròn có một thạch đài. Trên đài có hai con hồ ly đen như mực kiệt sức, hai mắt nhắm nghiền. Con lớn hơn, ốm hơn, nằm nghiêng cứng ngắt. Còn con nhỏ hơn, béo hơn, cái bụng ngửa lên trời, trên da thịt cháy đen chỉ còn sót lại mấy nhúm lông như cỏ khô.

Hai mắt Thành Bái tối sầm.

Khôi y nam tử vội vàng nói: "Tiểu công tử đừng lo, quả thật A Trọc bị thiên lôi đánh trúng, nhưng tiểu tử này mạng lớn, các trưởng lão đang nghĩ cách chữa trị. Vì quả cầu lúc đó cách y rất gần nên cũng bị sét đánh trúng theo."

Cảnh vật trong mặt nước kia biến mất, Thành Bái vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm mặt kiếng, một lát sau lão đảo đứng lên, vái lạy khô y nam tử.

“Đa tạ túc hạ (), ta vừa mới tỉnh lại, có lẽ túc hạ phải trở về bẩm báo tình hình, đành từ biệt tại đây.”

() túc hạ (xưng hô kính trọng đối với bạn, thường dùng trong thư từ).

Khôi y nam tử sững sốt, tưởng rằng hần suất bị mất mạng bởi lời kiếp nên sợ hãi qua lại với hồ yêu, liền nói: “Công tử vừa mới tỉnh, có lẽ cơ thể vẫn còn suy yếu, hành lý của ngài ở trước giường, tại hạ đã căn dặn chủ quán, công tử cần gì, chỉ cần phân phó tiểu nhị, không cần phải hoa () tiền bạc. Thỉnh công tử nghỉ ngơi cho tốt, tại hạ không quấy rầy nữa, xin cáo từ trước.” Gã nâng tay áo vái chào, rồi khỏi phòng.

() tiền boa.

Cánh cửa khép lại, Thành Bái lung lay một cái ngã ngồi về trên giường.

“Ta muốn cùng huynh làm bằng hữu.”

“Chúng ta là bằng hữu, huynh không cần lo lắng khác đến người ta, ta là yêu quái lợi hại.”

“Trưởng lão trong tộc chúng ta hình như có phương pháp cải mệnh.”

.....

Ha ha, làm sao có thể cải mệnh? Mệnh thể này, sao có thể đổi?

Cùng ta thân cận thì chắc chắn bất hạnh. Bất luận là người hay là yêu.

Sáng sớm hôm sau, Thành Bái rời khỏi nhà trọ, hần đi theo con đường dẫn đến kinh thành.

Dường như thế gian này chỉ còn một nơi là không bị hần gây tai họa khiến hần muốn sống tại đó – kinh thành.

Ở dưới vòm trời trong xanh, quan đạo dài miên man vô tận.

Một mình hần đi trên đường cái, kiếp này số mệnh đã định, vĩnh viễn chỉ có thể lẻ loi một mình.

7. Chương 7

Thành Bái một mình vào kinh lộ (), cũng coi như bình an.

() đường kinh thành.

Hần sợ liên lụy đến người khác nên không dám ngồi xe ngựa, lúc hỏi đường cũng cách người ta khá xa, ở nhà trọ cũng không ở chung với người khác. Trong bọc hành lý hồ tiên đưa có ngân lượng cũng đủ cho hần chi tiêu. Thành Bái được nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn như thiếu gia sẽ không biết cách chăm sóc mình, một đường đi bộ, đi đến trời tối đen xung quanh không một bóng người, hần tìm được một nơi có thể che chắn tùy tiện ngủ, người đầy bụi đất mặt mũi lấm lem cũng không bị tên cướp nào coi trọng. Ngược lại ở trong thành trấn, thỉnh thoảng có mấy kẻ vác bao tải, chống gậy, bưng chén bể thân thiết đến gần hần, hỏi hần khi nào thì nhập bang, sau đó thì giật túi.

Cứ đi như vậy, tổng cộng đại suy cũng chỉ là trọ khách *** thì bị cháy một lần, đi qua cầu thì cầu sụp một chút, đều là tổn thất nhỏ, một tràng rắc rối không gây ra tai nạn chết người. Cộng thêm cả khách *** khách nhân bị trộm tiền bạc, đi trên đường vấp đá té ngã, giẫm vào hố bùn, xe ngựa hất nước bùn vào người, chạy qua cạnh hần và người đi đường thì trật bánh chệch ra khỏi đường, thiếu chút nữa xe ngựa đâm vào cây, các loại tiểu linh tiểu tinh.

Đi mãi đi mãi, bản thân Thành Bái cũng không thể tin, hần còn cách kinh thành không xa.

Có một ngày đến một chỗ vắng vẻ, trời đã tối đen, Thành Bái chui vào một ngôi miếu đồ nát trông trơn lăm ồ. Nửa đêm gió lớn thổi song cửa hồng kêu kéo dữ dội. Trong lúc Thành Bái nửa tỉnh nửa mê cảm giác có một giọt nước mưa trên mặt. Hắn vô thức đưa tay lên mặt lau sạch, một làn gió ẩm áp nhẹ nhàng lướt qua hà hơi bên tai hắn, Thành Bái thấy nhột liên trở mình, đột nhiên cả người bay lên không rồi nặng nề ngã xuống.

Thành Bái mở to hai mắt, phát hiện mình đang nằm sấp trên mặt đất.

Không phải là địa chấn, vì căn nhà không sập. Trước mắt tối đen như mực, giữa không trung có hai ngọn đèn ***g lớn màu xanh treo lơ lửng.

Thành Bái đang ngẩn ngơ, thì một đường ánh sáng trắng đã phá vỡ màn đêm, ‘vèo’ một tiếng, Thành Bái đã bị một cỗ kinh lực nhắc bổng lên qua một bên.

Hắn thất điên bát đảo () mà chống đỡ thân thể, kinh phong cắt mặt, mùi thối tanh hôi xông vào mũi, ngọn đèn ***g lớn màu xanh không ngờ lại biến đổi thành màu đỏ tươi như máu, ngân quang như sao rơi ẩn hiện xung quanh, rồi đột nhiên bay vọt, một tiếng thét kì dị vang lên, ***g đèn lớn màu máu đỏ giữa không trung lắc lư mạnh vài cái, rồi rơi tắt.

() Thất điên bát đảo: Cuống quít và lộn xộn đến cực độ vì hoảng hốt. (Wiki)

Thành Bái ngẩn người, hóa đá ngay tại chỗ. Trong bóng đêm mịt mờ, nhiều tia ngân quang hội tụ bao quanh một thân ảnh mờ nhạt.

Một bộ bạch y, tiên tư trác nhiên (), khuôn mặt ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ ràng.

() tiên tư trác nhiên: đáng vẻ thần tiên xuất sắc nổi bật.

Là nam, hay là nữ?

Bên chân của người nọ, có một con gì đó dài dài bò quanh..... Như màu nước vẽ.....

Chắc là, rắn.....

Thành Bái không xác định nhìn cái đầu to lớn kia, run run một chút, cẩn cẩn dục dục nói với người được vây giữa ánh sáng: “Các hạ đã cứu ta?”

Người nọ không trả lời.

Thành Bái lại vái lạy: “Thực sự đa tạ các hạ, ơn cứu mạng không có gì báo đáp, nếu ngày sau...”

“Người muốn báo đáp ta?” Người nọ đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời nói của Thành Bái: “Vậy thay ta làm một chuyện đi.”

Nghe giọng nói, là một nam tử trẻ tuổi.

“Sau khi đến kinh thành, đến Nhàn Vân quan tìm Diệp Pháp Sư, nói với y, việc năm xưa đã qua đã rõ, từ nay về sau không còn liên quan.”

Người kia nói xong, nhấc tay áo, thi thể đại xà dưới đất ‘xèo xèo’ cháy thành tro bụi mất tích không dấu vết. Bạch quang nhạt dần, thân ảnh người nọ và ánh sáng dần tiêu tán.

Thành Bái tiếp tục kinh ngạc, đứng nhìn ngẩn ngơ.

Đây..... Là mộng? Hay là thật?

Vừa rồi nhìn thấy, mười phần mười hắn không phải là người, vậy hắn là quỷ? Hay là tiên?

Nhàn Vân quan, Diệp Pháp Sư, là thứ gì?

8. Chương 8

Đến kinh thành rồi Thành Bái mới biết được Nhân Vân Quan là một nơi rất khó lường. Diệp Pháp Sư là một nhân vật rất lợi hại.

Đương nhiên, khắp chốn kinh thành mà Thành Bái nhìn thấy đều cực kì khó lường, cực kì lợi hại.

Đường phố rộng lớn, lầu các hoa lệ, còn có người tóc đỏ, kẻ tóc vàng, mắt lam xanh biếc. Thành Bái nghĩ, cho dù mọc ra mười con mắt cũng không đủ nhìn.

Khi trông thấy hoàng cung nguy nga tráng lệ ở xa xa, nội tâm Thành Bái kích động không ngừng.

Hắn hỏi thăm người đi đường về Nhân Vân Quan mới biết được, người bình thường không được vào Nhân Vân Quan, hắn càng chớ nghĩ đến việc có thể gặp được Diệp Pháp Sư. Bởi vì Diệp Pháp Sư hiện nay là phương sĩ () được sủng tín () nhất của hoàng thượng, chỉ có hoàng thượng mới có thể gặp mặt.

() Phương sĩ (xưa gọi những người cầu tiên học đạo).

() Sủng tín: ưu ái, tín nhiệm.

Tuân theo lời hứa đối với ân công cứu mạng, Thành Bái vẫn chưa hết hi vọng mà muốn thử một lần, hắn một mình đi đến ngồi dưới cổng chào lớn hoa lệ “Sắc tạo () Nhân Vân Quan”, kết quả là vì mặt mày dơ bẩn dính đầy bụi đất nên đã bị người ta đuổi đi không thương tiếc, đến cả đại môn của Nhân Vân quan cũng chưa được sờ.

() Sắc tạo: Sắc chỉ của nhà vua ban ra thành lập Nhân Vân Quan.

Một ông cụ mở sạp ở đầu đường nói với Thành Bái, Nhân Vân quan vốn là một tiểu quán, điện thờ vẫn luôn hưng thịnh trong thời gian dài, vào mùa xuân, mùa hè, mùa thu hoặc ngày tết mọi người đều đến đó thắp một nén hương cầu bình an, còn mấy bà nương () tới đó bái lạy để cầu con rể hoặc cầu con trai.

() Bà nương: Người phụ nữ đã có chồng.

Nhưng chẳng biết thế nào, dù hai năm qua ở phương diện trị quốc hoàng thượng rõ ràng thiên vị Nho gia hơn, nhưng lại đối với phương diện siêu trần thoát tục của Đạo gia ngày càng có hứng thú, thí dụ như là dưỡng khí, luyện chế thuốc các loại.

Lúc trước, có một đạo nhân gọi là Lê Bồng Tử, huyền pháp tinh diệu, sở trường cầu phúc cầu yên các tai họa, tinh thông luyện đan, nuôi dưỡng nguyên thuật, không đàm luận đến chính sự, hoàng đế rất sủng tín. Nhưng có một ngày, Lê Bồng Tử chào từ giả với hoàng thượng, ông nói kiếp số của ông sắp đến, chỉ có thể đi chu du tránh tai họa. Hoàng đế thập phần không muốn, Lê Bồng Tử liền tiến cử Diệp Pháp Sư, nói rằng người này đạo thuật cao hơn ông nhiều, dùng bạch hạc truyền tin mời Diệp Pháp Sư tới kinh thành, tạm ở tại Nhân Vân Quan. Hoàng đế vừa thấy Diệp Pháp Sư, quả nhiên vô cùng yêu thích, sau khi Lê Bồng Tử rời đi, Diệp Pháp Sư thay thế vị trí trở thành người đứng đầu ngự tiền phương sĩ giải quyết những việc khó khăn, hoàng đế còn sủng tín hơn cả Lê Bồng Tử, phong y làm hộ quốc chân nhân. Nhân Vân Quan cũng một bước lên mây, từ một đạo quán nho nhỏ, phút chốc trở thành một nơi rộng lớn như ngày hôm nay.

Thành Bái nghe được cảm thán không thôi, tự biết Nhân Vân Quan nhất thì bán khắc () không vào được nên đối với kinh thành càng thêm một phần kính sợ, một ông cụ tầm thường mở sạp hàng đối với quốc sự cũng đã hiểu rõ như vậy, còn kiến giải sắc bén, càng làm hắn thêm mặc cảm tự ti.

() một thời nửa khắc.

Việc này thất bại, Thành Bái nhất thời rơi vào bế tắc, chẳng biết tiếp theo nên làm gì. Giấy chứng nhận thân phận của hắn đã bị mất, hắn muốn đi tìm vị bạn tốt của tổ phụ trong kinh thành, nhưng người đó tên gì, ở đâu, hắn đều không nhớ được. Dọc đường đi, hắn cũng đã thông hiểu được chút ít đạo lý đối nhân xử thế, dù mình nghĩ đến việc tìm tới tận cửa nhưng chỉ sợ không có bằng chứng gia nhân cũng sẽ không thừa nhận hắn, chỉ bằng trước tiên ổn định trước rồi sẽ viết một lá thư báo bình an gửi về nhà.

Hắn lấy hết cam đảm ở một nhà trọ tên là Kim Vạn Phúc, mượn một gian phòng gần góc hẻo lánh tắm tới xa chỗ khách trọ, lại đi dạo trên đường phố, vào một cửa tiệm bán y phục cũ trên người rồi mua hai kiện quần áo cũ, lại đến Liều gia thư phòng mua mấy quyển sách, tiện thể mua một ít giấy và bút.

Giá cả các mặt hàng ở kinh thành rất cao, mặc dù hẳn không sợ đem xui đến cho người bên ngoài, hồ tiên tặng cho lộ phí, cũng không chống đỡ được lâu.

Thành Bái mang theo đồ đạc, vừa suy nghĩ làm thế nào để tiếp tục sống ở kinh thành vừa đi về phía trước vài bước, chợt thấy chỗ nào đó ở đằng trước vô cùng náo nhiệt. Thành Bái không kiềm nổi đi về chỗ tụ họp, mọi người vây quanh một tòa tiểu lâu phi trụ treo cẩm (). Thành Bái nhìn xuyên qua đoàn người, thấy trước lầu dựng thẳng một bảng thông cáo, vài đồ chỉ ghi chữ vàng. Mọi người xung quanh hẳn đều nghị luận, “Bây giờ thi Nho học thật vẻ vang”, “Xem ra sửa đổi độc tôn Nho giáo chỉ là lời tán nhảm”, “Ồi đáng tiếc, bây giờ trở lại con đường học hành, đạo minh minh đức cũng không còn kịp rồi”...

Thành Bái cố gắng chen lên phía trước để nhìn cho rõ, cuối cùng cũng thấy được rõ ràng. Bảng thông cáo này dĩ nhiên là do lễ bộ phụng chỉ hoàng thượng mà lập nên, nói về chuyện thi cử Nho học. Mười sáu tháng chín bắt đầu báo danh, sau khi báo danh thì sẽ xét tuyển lần đầu tiên, tập hợp những người đạt yêu cầu thi tài một lần nữa vào ngày mùng sáu tháng chạp, cả hai lần xét đều thông qua, mới có thể chính thức tham gia khoa thi vào tháng ba năm sau.

Trên cáo thị còn viết, người được tân định Nho học sẽ được hoàng thượng đặc biệt ban thưởng ân điển, phàm người nào báo danh tham dự tuyển chọn đều ban cho phần thưởng. Vòng thứ nhất lựa chọn người vượt qua, Lễ bộ thưởng cho một bộ điển tịch Nho học viết tay, một bộ văn phòng tứ bảo, một cái túi gấm. Vượt qua đợt thứ hai, được ngự ban một bộ áo cẩm bào, một đôi ngọc bội. Nếu xét không qua được cả hai lần cũng có thưởng, tặng cho kim ngân và một thước chặn giấy, một thanh phiến (cái quạt) và túi đựng phiến. Rốt vòng thi đầu được một bộ bút nghiên mực, một hộp hương mực.

Đủ loại vật phẩm ban thưởng bày trên trường án cạnh bảng cáo thị. Vài quan viên lễ bộ đứng sau án, tất cả mọi người đều tranh nhau nhìn, Thành Bái đi tới cuối trường án cũng lén nhìn. Báo danh là có thể có được bút nghiên mực và hương mực, vẫn tốt hơn so với hẳn mua.

Một gã quan viên thấy mắt Thành Bái cứ nhìn vật phẩm ban thưởng cho vòng sơ khảo đầu tiên không lọt, liền cười nói: “Vị thiếu niên này không cần chờ dài, tuổi tác người còn nhỏ, nếu thật có ý định tham gia Nho khảo thì bắt đầu từ hôm nay chăm chỉ học hành, tuyệt không được chậm trễ việc học. Cẩm bào ngọc bội cũng chỉ là một trong số đó. Phải trâm hoa vào triều mới là người có chí hướng.”

Thành Bái vội vàng khom người làm lễ nói: “Đa tạ đại nhân khích lệ. Học trò tự vỡ lòng, liền nhập làm môn hạ của Khổng thánh, nhưng trời sinh tính ngu dốt, đọc sách mấy năm chưa nhận ra sai lầm. Chẳng bao giờ dám suy nghĩ nhiều.”

Quan viên kinh ngạc: “Người từ thuở nhỏ đã đi học Nho? Lần này thi khoa, đúng là cần những tú tài như người. Người đã là nho sinh thì nên biết, học là áp dụng, đã như vậy lại càng không nên khiếp rụt (). Người tên là gì?”

() khiếp rụt: nhát gan sợ hãi.

Thành Bái cúi đầu nói: “Tạ đại nhân chiếu cố hỏi thăm, học trò là Thành Bái. Chỉ là.... Học trò thật không báo được khoa thi lần này...”

Ngay cả văn điệp thân phận cũng không có, lấy cái gì mà báo?

Thành Bái lại vội vã thi lễ: “Tạ đại nhân cổ vũ, nếu học trò có tư cách tham gia tất nhiên sẽ thử một lần... Học trò thỉnh tội, cáo từ trước...” Nói xong liền chui qua đoàn người.

Quan viên kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, cuối cùng lắc đầu.

Thành Bái quay lại trên đường, vừa vội đi mấy bước chợt nghe được chỗ bố cáo thi Nho truyền đến âm thanh âm ỉ.

Hóa ra là người quan sát quá nhiều, chen lấn nhau lên trước bàn, có vài người náo loạn sẵn tới cướp vật phẩm ban thưởng. Mọi người tranh đoạt, các quan viên muốn dẹp yên tiếng động ồn ào, bọn thị vệ vội vàng bắt kẻ trộm, lại phải ổn định tình hình, lại phải bảo vệ các vị đại nhân khỏi sơ sót, hiện trường người người bao quanh loạn chuyển, thập phần không thể kiểm soát.

Thành Bái nhìn mà kinh hãi một trận.

Lẽ nào lão sư cũng đoán sai? Minh là dạng trời sinh tai tinh, ngay cả kinh thành và khoa cử cũng không thể trấn áp?

Hắn lại cúi đầu nhìn sách bút mực trên tay, không biết có nên tiếp tục không nữa.

Bên người bỗng nhiên có một thanh âm nói: “Huynh đài chớ sợ, chỉ là một trận tiểu loạn mà thôi.”

Thành Bái ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu niên so với hắn lớn hơn hai tuổi, đứng cao hơn hắn nhiều, tràn ngập thiện ý mà nhìn hắn.

Thành Bái vội lùi về sau vài bước: “Đa tạ huynh đài an ủi. Đệ cũng không phải là kinh sợ hỗn loạn. Tóm lại... Đệ đây mang điềm xấu trên người, mong rằng huynh đài đứng cách xa ta một chút.”

Thiếu niên kia thiêu mi: “Huynh đài nói như thế là ý gì?”

Thành Bái cười khổ: “Đệ nói là lời thật. Đệ từ nhỏ đã gây tai họa cho người khác, sống tạm đến ngày nay đã liên lụy vô số người, nghiệp chướng nặng nề. Nói thế này, có thể huynh đài nghe có chút không thể tưởng tượng nổi. Nhưng.... Trận nhiễu loạn này, chỉ sợ cũng là bởi vì bị đệ mang điều xấu đến mà gây ra.”

Thiếu niên hai mắt sáng lên: “Lại có loại sự tình này? Nhưng nhìn trên người huynh đài, cũng đâu có khí hắc ám. Kì thực tại hạ có hiểu sơ bói toán thuật số, chẳng hay huynh đài có thể nói ngày sinh tháng đẻ cho ta biết?”

Thành Bái lắc đầu: “Đa tạ ý tốt của huynh đài, thực không dám giấu diếm, lúc ta còn nhỏ có cao nhân phán số mệnh cho ta, còn từng muốn sửa lại, nhưng mà....”

Các trưởng lão hồ tộc đều nói không thể đổi được.

Lời này không thể nói với người xa lạ.

Thành Bái chỉ có thể tiếp tục nghiêm nghị nói: “Huynh đài nói chuyện với ta quá nhiều, sợ là đã bị ta nhiễm âm suy, thỉnh mau mau rời đi thôi. Ý quan tâm, thực sự cảm tạ.”

Thiếu niên cười: “Huynh đài nói như vậy, ta thực muốn chữa giúp cho huynh.” Y nắm lấy cánh tay của Thành Bái, “Huynh đài có thể cùng tại hạ qua bên trà lâu kia ngồi nghỉ chốc lát không?”

Thành Bái sững sốt.

Trên đường đi, hắn đã nhìn thấy nhiều loại mảnh khóc bịp người, thầy tướng số bắt ép người ta cũng là một trong số đó.

Thế nhưng, thiếu niên này tuy mặc bố y nhưng vẻ ngoài tuấn tú còn mơ hồ mang theo quý khí, Thành Bái cảm thấy y không giống với người xấu.

Dù sao mình cũng không có tiền, còn trời sinh mang theo suy, cho dù có là một chân phiến tử () cũng không có gì đáng lo.

() lừa đảo.

Thành Bái liền tùy ý thiếu niên kéo đi bên cạnh.

Lên tầng hai của trà lâu, vào một nhã gian, thiếu niên gọi người hầu trà rót trà, cười tủm tỉm nhìn Thành Bái nói: “Vùng phụ cận cũng chỉ có ở đây coi như là yên tĩnh nhất. Trà bánh sơ sài, huynh đài chớ chê.”

Thành Bái nói: “Đa tạ ý tốt của huynh đài, nhưng từ giờ trở đi xin đừng ở lâu với ta, ta sợ....”

Thiếu niên lại cười nói: “Thỉnh huynh đài yên tâm, mặc dù lời huynh nói ta cũng không phủ nhận, hơn nữa ngược lại ta cảm thấy rằng sự thực cũng không phải như huynh nói. Không biết huynh đài có nguyện đưa bát tự cho tại hạ?”

Thành Bái chỉ có thể nói: “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Nâng tay áo vái chào, “Tiểu đệ họ Thành, tên một chữ Bái, người quận Bột Hải.”

Thiếu niên nói: “A, tại hạ cũng quên nói cho huynh biết tên họ. Nói chuyện lâu như vậy, thật là làm khó cho Thành huynh không coi ta là phiến tử (kẻ lừa đảo). Tại hạ là Diệp Pháp Sư, là người Vân Du.”

Thành Bái ngăn người: “Huynh..... Huynh tên là Diệp Pháp Sư?”

9. Chương 9

Ầm ầm, trong lòng tựa như có tiếng sét nổ vang giữa trời.

Đầu lưỡi Thành Bái lú lại: “Huynh là.... Hộ quốc chân nhân Diệp Pháp Sư?”

Thiếu niên nói: “Danh này nói đến quả thật hồ thẹn, mong huynh đài đừng nhắc lại.”

Trước mắt Thành Bái như có tinh quang lóe lên.

Hóa ra Diệp Pháp Sư không phải là một lão đầu.

Kinh thành, thật sự là một nơi khó lường.

“Huynh huynh... Huynh...”

Nhìn cách ăn mặc cũng không giống như một đạo sĩ. Thế nhưng Thành Bái không dám tiếp tục nói những lời ngớ ngẩn. Hắn lần nữa lại cảm thấy tự ti cùng xấu hổ, vội vàng tỉnh táo lại, nói: “Diệp.... Diệp chân nhân. Có người nhờ ta nhắn với huynh một câu. Thật ra thì lúc sắp vào kinh thành có người nhờ ta tìm huynh truyền lại lời nhắn của người nọ, ta cũng không biết là người nào. Là lúc nửa đêm trong miếu nát gặp được, cũng không giống như người bình thường. Người nọ bảo ta nói với huynh rằng.... Việc năm xưa đã kết thúc êm đẹp, từ nay về sau không còn dính dáng.”

Hai mắt hắn nhìn chằm chằm Diệp Pháp Sư, rồi lập tức bổ sung: “Đây là câu người đó nói.” Rồi lập tức khai báo hàng loạt các việc trong ngôi miếu đổ.

Diệp Pháp Sư nghe xong tựa hồ có chút mê man, khẽ nhíu mày: “Ồ, ta chưa từng có quen biết với người nào như thế cả.”

Thành Bái trừng mắt nhìn.

Ở trong bút kí tiểu thuyết hắn đọc được, cao nhân đắc đạo, tướng mạo và tuổi tác không đồng nhất, Diệp Pháp Sư rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Có phải vì năm rộng tháng dài mà quên mất một số việc?

Hoặc là, y và người kia nhất định đều không phải người thường, cũng không phải quen biết nhau ở kiếp này?

Chập tối, Thành Bái đập ánh trời chiều trở lại nhà trọ, nội tâm chưa bao giờ ngập tràn sự kiên định như lúc này.

Hắn dĩ nhiên ngoài ý muốn hoàn thành giao phó của ân công, truyền lời cho Diệp Pháp Sư.

Hơn nữa Diệp Pháp Sư tính mệnh cho hắn, cùng lời nói của vị cao nhân năm xưa không giống nhau.

“Thành huynh, đoán mệnh bát tự ta không tính là lành nghề, nhưng năm ấy người giúp huynh đoán bát tự cũng không tính được chính xác. Vận số của huynh đích thị cùng với người khác có nhiều bất đồng. Trong dòng họ tổ tiên của huynh, nhánh bên ngoại tổ kì thực đã làm nhiều chuyện trái với lương tâm, đến giờ vẫn còn quả báo lên con cháu. May mắn tổ phụ huynh là người tích thiện, nhưng việc làm ăn buôn bán khó tránh khỏi chuyện lợi mình hại người. Huynh từ nhỏ thân duyên nhạt nhẽo, là quả không phải nhân. Hơn hết, bản thân Thành huynh tâm địa thuần khiết, chẳng bao giờ làm việc ác, chuyện thế gian đều điều hòa cân đối. Nơi này có thiệt, chỗ khác tất nhiên có bổ. Cái huynh gọi là họa lây cho người khác, chẳng qua là vì duyên phận thời niên thiếu so với người khác đậm nhạt hơn, người khác gặp bất hạnh là lúc huynh vô tình gặp được họ mà thôi, cũng không phải là do huynh gây nên. Câu cửa miệng của người trần là cải mệnh, nhưng thật ra là sai lầm, miễn cưỡng thay đổi không bằng thuận theo tự nhiên, nước đến tự có mương.”

Rốt cục ta không phải trời sinh suy tinh! Cũng không phải là tai họa cho người khác!

Tay Thành Bái run run.

Diệp Pháp Sư có thể được hoàng thượng phong làm Hộ quốc chân nhân, nhất định rất lợi hại, như vậy lời y nói chắc chắn là đáng tin tưởng!

Mình dĩ nhiên không phải sao chổi xui xẻo?!

Mặt đất dẫm dưới chân có cảm giác không thực. Thành Bái bước đi lơ ngơ mà vào nhà trọ, không có đầu rụt cổ ẩn núp người khác nữa, mà đường hoàng như những người khác bước lên thang lầu, lia mắt nhìn thoáng qua mọi người trong quán.

Không ai vấp ngã, không ai bị té xuống lầu, sàn gác yên bình, tất cả mọi người không có việc gì....

Lòng bàn tay Thành Bái rịn đầm mồ hôi, đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng, một nam nhân trẻ tuổi đang đứng, một thân bạch sắc cẩm bào viền lông thú quý hiếm, nói không hết được có bao nhiêu ung dung quý khí.

Thành Bái theo bản năng quay đầu bước ra ngoài đóng cửa lại, người nọ lập tức nói: “Thành công tử không cần nghi hoặc, người không phải đi nhầm, tại hạ mạo muội tìm đến công tử, vì công tử vừa mới đi ra ngoài nên đành chờ ngay trong phòng.”

Thành Bái không hiểu ra sao mà vào cửa, khi hắn vừa vào, cửa phòng phía sau tự động khép lại, kết kết, đã khóa lại.

Người nọ nhìn Thành Bái, ôn thanh nói: “Trước đây đứa bé A Khinh kia thỉnh công tử đến núi hoang làm khách, tại hạ không ở trong núi nên không thể tiếp đãi, xin thứ cho tội chậm trễ.”

Thành Bái như chợt tỉnh: “Các hạ là hồ tộc....”

Nam tử mỉm cười: “Tại hạ Cát Dư, trưởng lão bắt tài đứng đầu hồ tộc. Lần này tới bái phỏng công tử là có một chuyện muốn nhờ.”

Thành Bái vội vàng thi lễ với đại trưởng lão, hỏi chuyện gì, đại trưởng lão từ trong lòng lấy ra một vật có hình dạng như quả trứng, nâng bằng hai tay, ánh sáng quanh quả trứng tự động lưu chuyển, dần dần biến lớn, vỏ trở nên trong suốt, bên trong chứa một con tiểu hồ ly hai mắt đang nhắm nghiền, lông trên người ngắn cùn cùn, là màu đen tuyền.

“Hài tử A Khinh này, rốt cuộc đã qua được cửa thiên kiếp, nhưng khí tức không được đầy đủ. Có thể thỉnh công tử cứu nó được không?”

Thành Bái lấy làm kinh hãi: “Đây là A Khinh? A Khinh không phải có lông trắng sao?”

Đại trưởng lão thở dài: “Sau khi bị thiên lôi đánh thì hóa đen. Chỉ có bụng là còn một nhúm trắng. Đã dùng thuốc dưỡng lông bảo vệ lông cho nó tắm nhưng cũng không tẩy sạch được. Phỏng chừng ngày sau chính là màu lông này. Nguyên khí tổn hao nhiều, hình dáng cũng biến nhỏ, không có khả năng biến lớn trở lại.”

Thành Bái ngạc nhiên, nhớ tới lần đầu tiên gặp A Khinh, y đối với bộ lông trắng noãn xinh đẹp vô cùng tự hào, có lẽ cũng rất yêu quý, nhưng bây giờ lại....

Thành Bái chán nản nói: “Đều là lỗi của văn bối, văn bối từ nhỏ là người mang điềm xấu, liên lụy đến A Khinh làm y biến thành như vậy. Nếu có thể cứu y, dù có lấy tính mạng của ta, ta cũng cam lòng.”

Đại trưởng lão nói: “Thành công tử nghìn vạn lần không nên nói như vậy, kì thực công tử là ân nhân của nó. Hài tử này vốn sinh ra đã kém cỏi, từ nhỏ đã khác với các hồ ly khác, thiên kiếp cũng chậm chạp chưa tới, ta cùng với các trưởng lão vô cùng lo lắng. Thiên kiếp cố nhiên là kiếp, nhưng nếu không có kiếp nạn này rất có khả năng linh lực sẽ mất hết, bị biến thành hồ ly tầm thường. Nó và công tử ở cùng một chỗ thì đã trải qua thiên kiếp, thật sự là quá tốt. Công tử yên tâm, mời cứu A Khinh, đối với bản thân công tử tuyệt không có thương tổn. Chỉ cần mấy ngày nay công tử và nó ở cùng một chỗ, có khí tức của công tử bồi bổ là được.”

Thành Bái lắp bắp nói: “Văn bối từ nhỏ là hung tinh..... Nếu A Khinh lại.....”

Đại trưởng lão cắt đứt lời hấn: “Tại hạ cũng phát hiện, thể chất và khí tức của công tử đúng là khác biệt với con người bình thường, nhưng chính phần bất đồng này đối với A Khinh lại hữu ích. Nghĩ lại mệnh của nó cũng nhiều ngang trái, công tử cũng vậy, nếu khí tức hai người ở cạnh nhau, biết đâu lại có thể nghịch chuyển lại. Đối với nó mà nói, công tử chính là phúc tinh của nó.”

Thành Bái nghĩ đời này mình nhất định phải nhớ kĩ ngày hôm nay.

Ngày hôm nay thật là một ngày không tầm thường. Đầu tiên là có người nói cho hắn biết, hắn không phải là tai tinh gây hại cho người khác. Rồi lại có người nói cho hắn biết, hắn hung tinh nhưng lại là phúc của người ta.

Vài chục năm bất hạnh đã bị đánh tan sạch bách, Thành Bái có loại cảm giác như đang mơ một giấc mộng tốt đẹp.

Đại trưởng lão cẩn thận ôm A Khinh đưa cho Thành Bái, vô trướng biến mất, tiểu hồ ly mềm mại cuộn tròn trong lòng của Thành Bái, Thành Bái chợt cảm thấy trái tim ấm áp.

“Chỉ cần công tử để nó bên cạnh mình, không cách quá mười trượng là được. Sẽ không làm lỡ việc công tử đọc sách. Đợi nguyên khí của nó khôi phục, ta sẽ đến đây đón nó về.”

10. Chương 10

Đại trưởng lão mua một tiểu trạch ở phía Đông nam phường Thường An của kinh thành tặng cho Thành Bái để tạ ơn. Thành Bái khước từ không nhận nhưng đáp ứng sẽ ở lại đây chăm sóc A Khinh cho đến khi y bình phục. Tiểu trạch tinh xảo lịch sự tao nhã, có thư phòng riêng vô cùng thích hợp cho việc đọc sách. Đại trưởng lão còn vì Thành Bái mà làm lại một văn điệp thân phận. Bếp lò trong trù phòng lúc nào cũng có cơm canh nóng hằm hập. Y phục thay ra bỏ vào thùng gỗ sau hiên, ngày kế sẽ trở nên sạch sẽ tinh tươm.

Thành Bái thấy kì lạ nhưng nhiều hơn vẫn là sự cảm kích, đột nhiên trở nên may mắn khiến hắn không biết nên làm sao để hưởng thụ, lòng thầm nghĩ nhất định phải làm cho tốt chuyện được giao phó.

Mấy ngày đầu A Khinh vẫn một mực ngủ, trời dần dần chuyển lạnh, Thành Bái ôm lấy y làm chiếc túi sưởi ấm cho y, ban ngày dùng tay làm ấm đầu gối, buổi tối có chăn ấm, vô cùng thư thái.

Đại trưởng lão giao cho Thành Bái một túi dược hoàn, dặn mỗi sớm dứt cho A Khinh đang ngủ một viên.

Vào một buổi trưa, Thành Bái đang ăn cơm thì cục lông trên đầu gối chợt động đậy, hai cái tai đen như mực khê run.

Thành Bái cúi đầu, hồ ly cũng ngẩng đầu lên, đường nhìn của cả hai giao nhau, hồ ly hai mắt híp lại nhìn chén canh gà trên tay Thành Bái, một đôi mắt lấp la lấp lánh.

Thành Bái sờ sờ đầu của nó: “Người đã tỉnh rồi, thật tốt quá. Cái này..... Đại trưởng lão nói người không thể uống.”

A Khinh nhắc mí mắt lên nhìn Thành Bái, lại bình tĩnh nhìn chén canh.

Tâm Thành Bái mềm nhũn, buông chén ôm A Khinh đứng dậy, lấy lá bùa truyền tin và bút son đại trưởng lão cho nhanh chóng viết xuống.

“A Khinh đã tỉnh lại. Có thể ăn được không?”

Lá bùa “bùm bùm” hóa thành một đạo kim quang rồi lan ra tạo thành một vòng tròn hiện lên khuôn mặt tràn ngập vui mừng của đại trưởng lão: “Tỉnh là tốt rồi. Công tử đúng là phúc tinh của A Khinh. A Khinh mới vừa tỉnh lại, người yếu khí hư, cơm canh sợ rằng khó có thể tiêu hóa, hay là trước hãy uống thuốc rồi đợi năm ba ngày sau hẵng tính. Năm ba ngày sau, công tử cũng không cần phải thời thời khắc khắc ở cạnh nó trong vòng mười trượng nữa, mỗi ngày ở bốn năm canh giờ là được.”

Hư ảnh đại trưởng lão biến mất, A Khinh khẽ hừ một tiếng, đầu hạ xuống nằm trên móng vuốt, Thành Bái lại xoa xoa đầu y để an ủi, bây giờ hẳn mới nhớ còn một vấn đề nghi hoặc quên chưa hỏi.

Năm ba ngày, rốt cuộc là ba ngày hay là năm ngày?

Không biết là vì không thể uống canh gà nên không vui hay là thân thể còn hư nhược mà sau khi tỉnh lại A Khinh vẫn mệt mỏi.

Thành Bái đem chuyện thiên kiếp và việc đại trưởng lão giao phó nói cho A Khinh, lại nói lời xin lỗi, bản thân mình cũng thấy bản thân tẻ nhạt, người cũng không ôn nhu nên cũng chẳng trấn an được gì. A Khinh híp mắt suy nghĩ, người vẫn gối lên cánh tay hẳn không nhúc nhích, Thành Bái không biết y nghe có hiểu không.

Đến ngày thứ hai, sau khi rời giường rửa mặt, Thành Bái vừa quay đầu lại đã thấy A Khinh ngồi xồm trước gương.

Trong gương là một cục tròn xa lạ, bộ lông đen tuyền đối với y là một đả kích rất lớn. A Khinh càng thêm ủ rũ nhắm nghiền hai mắt nằm lì ở trên giường, Thành Bái dứt y ăn được hoàn mà mí mắt y cũng không động một cái, rất có tư thái một bộ sống nhưng chẳng thể yêu.

Thành Bái đành phải vuốt lông y, ôn thanh nói: “Ta thấy màu đen rất đẹp mà. Màu trắng thanh khiết khả ái, màu đen thì trầm ổn thần bí. Còn có thêm một chút khí phách hiên ngang.”

Hai lỗ tai A Khinh run một cái.

Thành Bái tiếp tục nói: “Trên đời này bạch hồ có rất nhiều, còn có hồng hồ, hoàng hồ ta đều đã gặp qua, nhưng đây là lần đầu tiên thấy hắc hồ. Nhất định là rất tôn quý.”

Hai mắt A Khinh chậm rãi mở ra một đường nhỏ.

Thành Bái lại vội vàng nói tiếp: “Lý huynh, da lông của huynh sau khi biến thành màu đen tính chất dường như cũng thay đổi thành sáng bóng, thật không nhiễm bụi trần.”

A Khinh nghiêng đầu nhìn hẳn, chớp mắt một cái.

Thành Bái vẽ mặt khẳng định nói: “Nói chung ta thấy diện mạo bây giờ của Lý huynh đẹp hơn nhiều, rất có tư thế oai hùng!”

A Khinh ngẩng cổ ngồi dậy, ngậm lấy viên dược hoàn trong tay Thành Bái nuốt xuống bụng.

11. Chương 11

A Khinh cuối cùng cũng có một chút tinh thần, Thành Bái thở phào nhẹ nhõm. Ăn cơm trước mặt A Khinh thì nội tâm hẳn cảm thấy hổ thẹn, nên đến giờ ăn cơm liền chạy nhanh vào trù phòng uống vài ba hớp canh rồi hấp tấp lau miệng đi ra ngoài. Lúc này A Khinh như rất mệt mỏi mà nằm trên miếng lót mềm mại ở trong phòng hoặc ở trong viện, y thỉnh thoảng nhấc mí mắt liếc nhìn Thành Bái từ phòng bếp đi ra ngoài, vẻ mặt như hiểu rõ “Ta biết huynh đã làm gì”

Một lần khi Thành Bái ăn cơm tối xong đi ra ngoài, A Khinh lại liếc mắt nhìn hẳn, đầu vẫn cúi gầm nhìn xuống chân, y thở dài một tiếng lớn. Cõi lòng Thành Bái đầy áy náy, lấy dược hoàn ra dứt y, A Khinh mệt mỏi há miệng ngậm rồi nuốt xuống, y lật người lại để Thành Bái giúp chải lông, bộ dáng vẫn không hăng hái lắm, buổi tối thì quán chẩn lặng lẽ ngủ.

Sáng sớm hôm sau Thành Bái tỉnh lại phát hiện trong chăn trống rỗng, không thấy A Khinh đâu.

Thành Bái trở mình bò dậy tìm trong phòng ngủ cũng không thấy. Đại sảnh cũng không thấy. Chạy ra cửa phòng rốt cuộc cũng phát hiện cục lông màu đen ở trên cành cây đại thụ trước viện.

A Khinh cúi đầu nhìn Thành Bái đang luống cuống dưới tàng cây, y tung người nhảy xuống mặt đất, da lông lắc lắc đem mấy giọt nước bám trên người quảy lên vạt áo của Thành Bái, rồi trực tiếp đi qua trước mặt hắn.

Sau lần này, A Khinh thường xuất hiện ở trên cây hoặc trên tường viện, Thành Bái nghĩ chắc hẳn y rất tịch mịch, trước đây y là một con hồ ly tự do tự tại, hiện tại lại tạm thời bị nhốt trong cái tiểu viện này đối mặt với một người không hề thú vị, chắc hẳn y rất ghen khuất nên chỉ có thể đứng ở nơi cao cao nhìn phong cảnh phía xa giải trừ tịch mịch.

Hắn sờ đầu A Khinh vừa từ cành cây nhảy xuống đất, bộ lông trong tay truyền đến cảm giác mát mát vì thấm đẫm sương sớm: “Hôm nay ta dẫn huynh ra ngoài đi dạo, huynh có muốn đi không?”

A Khinh nghiêng đầu một chút, hai mắt tỏa sáng lấp lánh.

Thành Bái không khỏi nở nụ cười: “Ta đang nghĩ làm cách nào để đưa huynh ra ngoài.”

Thành Bái tìm một vòng trong nhà, nhớ lại ngày trước hắn mua sách có thuận tiện mua một cái gùi trúc. Khí trời đã chuyển lạnh, cây trúc là hàn vật, Thành Bái sợ A Khinh bị lạnh nên dùng một tấm thảm dày lót ở bên trong, rút vài nhánh trúc ra để A Khinh nằm vào, y không còn hờn dỗi nữa vì có thể tự do nhìn phong cảnh, y vậy vậy đuôi tỏ vẻ hài lòng.

Thành Bái mang gùi trúc trên vai rồi ra ngoài, hắn tung tăng trên phố, dù có mười đôi mắt cũng không đủ để nhìn hết sự phồn hoa. Cách buổi trưa còn một ít thời gian, nhưng những người đến mua thức ăn ở các sạp nhỏ ven đường cũng không ít, mùi thơm của hoa quả, điểm tâm trộn lẫn với nhau, Thành Bái cũng không nhận được mà nuốt một ngụm nước bọt, A Khinh trong gùi trúc sau lưng hắn cũng đang bắt đầu quấy nhiễu.

Thành Bái nhanh chóng để gùi xuống, ôm gùi vào trong ngực rồi đi tới một góc tường khuất, nói nhỏ: “Ly huynh, trong kinh thành, người hiểu đạo thuật có rất nhiều, hôm trước ta vừa đụng phải một người, tốt nhất là nên cẩn thận vẫn hơn.”

A Khinh lâu bầu vùi tiếng trong miệng.

Cách đó không xa, điểm tâm vừa mới ra lò được bày bán, mùi bánh rán thơm lừng. Người chủ sạp đang vớt bánh vòng từ trong chảo ra quầy hàng. Thành Bái nghe thấy tiếng bao tử không tự chủ mà kêu lên rột rột.

Hắn lại vỗ vỗ vành gùi trúc: “Ly huynh, lúc ta rời nhà thì ban đầu là dùng tiền ở trong nhà, cho tới hôm nay đều là nhờ huynh và chư vị hồ tiên chăm sóc. Tính ra ta đã lớn như vậy, nhưng cũng chưa một lần dựa vào bản thân mình kiếm cái ăn.”

Một đường đi tới kinh thành, hắn đã gặp qua rất nhiều người cùng tuổi với hắn, người ta đã biết kiếm tiền nuôi gia đình rồi. Trên các gian hàng ở chợ, lại càng có thể thấy rất nhiều trẻ con mười tuổi đang chạy qua chạy lại giúp đỡ việc làm ăn của cha mẹ. Thành Bái so sánh mình với bọn họ liền cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Chính mình từ nhỏ chỉ có thể trốn ở trong tiểu viện nên bản thân vẫn thường hối tiếc khôn nguôi, cũng không muốn vì mình mà mọi người trong nhà không thể làm được chuyện gì, mình so với Nhiễm ca và các huynh đệ khác cũng đều được ăn cơm trắng giống nhau, điều này nên cảm ơn tổ phụ và cha mẹ sinh thành, mình có tư cách gì mà oán trời trách đất?

Hắn vào kinh thành chính là muốn vùng thoát khỏi cái ***g giam giữ ấy, con đường duy nhất là thoát khỏi vòng khuôn phép, nhưng trong khoảng thời gian đi trên con đường này, hắn đã gặp được thiên địa nên mới khiến hắn đối với tương lai mù mịt của mình dần dần có quyết định rõ ràng.

Thành Bái nhẹ nhàng xoa nấp gùi nhỏ.

“Ly huynh, đợi ta kiếm được tiền ta nhất định sẽ mời huynh ăn hết mọi thứ trên con đường này. Được chứ?”

Trong gùi A Khinh ồn ào một chút, đôi mắt sáng như tuyết tập trung nhìn vào khe hở chỗ cây trúc trống.

Thành Bái đang muốn vác gùi lên lưng để về nhà, lại nghe một âm thanh quen tai từ xa: “Ồ, Thành huynh? Thật đúng lúc. Huynh đang làm gì vậy?”

Diệp, Diệp Pháp Sư!'

Thành Bái đứng bật dậy chắn trước gùi trúc.

Sợ cái gì thì cái đó tìm đến, những lời này không phải là nói xằng. Thành Bái gắt gao che chắn cái gùi, cố gắng nặn ra một nụ cười: "A, Diệp... Diệp chân nhân, thật đúng là trùng hợp."

Nghe ngàn lần đừng phát hiện A Khinh, ngàn lần đừng phát hiện....

Ông trời không nghe thấu lời khẩn cầu trong lòng Thành Bái, Diệp Pháp Sư quan sát Thành Bái rồi lại nhìn về cái gùi trúc phía sau lưng hắn: "Thành huynh, cái gùi này là của huynh? Bên trong sao lại có tiểu hồ ly?"

Thành Bái hơi run rẩy, kéo người Diệp Pháp Sư: "Diệp chân nhân!"

Diệp Pháp Sư nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của hắn liền nở nụ cười xán lạn: "Thành huynh đừng sợ, ta chỉ là hiếu kì mà thôi, cũng không thương tổn vị bằng hữu hồ ly của huynh." Y cúi người quan sát cái gùi, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, lát sau lại giãn ra mà mỉm cười: "Đây là..... Thiên hồ?"

Trong gùi A Khinh cố sức vẫy vẫy đuôi.

Thành Bái nhẹ giọng nói: "Thân thể y có chút không khỏe, đang phải tĩnh dưỡng."

Diệp Pháp Sư gật đầu sáng tỏ, nhẹ nhàng nâng nắp gùi lên một chút: "Đúng là huyền sắc thiên hồ, màu sắc như vậy vẫn là lần đầu tiên ta được thấy." Y vươn tay sờ đỉnh đầu của A Khinh.

Hai lỗ tai A Khinh run run, y nghiêng đầu nhìn hắn, đối với cái xoa này cũng không có ý không thích, còn chủ động cạ vào lòng bàn tay của Diệp Pháp Sư.

Diệp Pháp Sư đứng lên: "Vị bằng hữu hồ ly của Thành huynh thật đáng yêu. Đúng rồi, hôm nay Thành huynh không phải đi báo danh thi Nho học sao?"

Thành Bái ngẩn người, đúng rồi, hôm nay là ngày mười sáu tháng chín.

Diệp Pháp Sư nhướn mày: "Lẽ nào Thành huynh còn chưa quyết định có nên thi hay không?"

Thành Bái lập tức nói: "Đương nhiên là phải thi. Chỉ là qua một thời gian dài nên quên mất ngày tháng, đa tạ Diệp huynh đã nhắc nhở. "May mắn may mắn, lúc ra cửa có đem theo văn điệp thân phận ở trên người."

Diệp Pháp Sư cười nói: "Ta đây sẽ không làm lỡ việc của Thành huynh. Bây giờ Thành huynh đang ở đâu? Ngày khác nếu rảnh rỗi ta sẽ tìm huynh thưởng trà."

12. Chương 12

Thành Bái báo nơi ở của mình cho Diệp Pháp Sư, sau khi nói lời tạm biệt liền lập tức vác gùi sách chạy tới tiểu lâu trên đường Chu Tước. Chỉ thấy người người chen chúc nhau gây huyên náo ồn ào, thị vệ và mấy Văn Lại Lễ Bộ canh giữ ở ngoài lâu, người nào muốn tham gia khoa thi thì xếp hàng chờ báo danh.

Thị vệ ra hiệu Thành Bái đem gùi sách đặt trên bàn ngoài cửa, gã nhìn thoáng qua khe hở của chiếc gùi: "Bên trong hình như là một con vật?"

Thành Bái cười khan nói: "Là mèo nhà học trò, nó đang bị bệnh, thuận tiện đem theo nó ra ngoài để tìm đại phu. Thỉnh đại nhân cách xa nó một chút để tránh nó lây bệnh sang người."

Thị vệ ha ha mà cười: "Bây giờ mèo cũng cần người hầu hạ, bị bệnh phải tìm đại phu khám." Gã không chú ý cái gùi nữa, ra dấu bảo Thành Bái tiến vào phòng rồi ra lệnh người sau đứng chờ.

Thành Bái vào đại sảnh lầu một, nhìn thấy trên cao có một loạt trường án, sau án là ba quan viên, hai người trái phải quan bào đồ rực, đầu đội triều quan, mũ có hai vach, người ngồi thẳng ở giữa mặc quan bào

tử sắc, mũ ba vạch, vừa hay là vị đại nhân lần trước nói chuyện với Thành Bái. Ông nhìn Thành Bái nói: “A, là vị thiếu niên hôm trước. Đã quyết định tới tham gia khoa thi rồi?”

Vị tiểu lại bên cạnh nói cho Thành Bái biết, vị đại nhân này là người chủ trì khoa thi lần này, Lễ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân, hai bên trái phải là Lễ bộ Hứa thị lang và người phụ trách mở khoa thi Nho học năm nay là Lễ bộ viên ngoại lang Tông đại nhân.

Thành Bái cung kính hành lễ.

Nghiêm thượng thư khẽ cười nói: “Sơ thí tuyển chọn vốn là do Tông viên ngoại chủ trì, nhưng vì Nho khoa mới mở, hôm nay lại là ngày đầu tiên, hoàng thượng đặc biệt lệnh bản bộ đến khảo sát, không ngờ lại gặp được người, xem ra ta và người rất có duyên.” Tiểu lại đem văn điệp thân phận của Thành Bái dâng lên.

“Nhân sĩ quận Bột Hải, người còn trẻ. Đến kinh thành thi Nho học là vì cảm tạ hoàng ân, trợ giúp triều đình lo việc thiên hạ, hay là vì bản thân muốn đạt được quang vinh hiển hách? Ta nhớ lần trước bản bộ và người nói chuyện người nói không muốn dự thi, sao hôm nay lại đến? Nho học, học vì trí dụng (), người đã là nho sinh thì sẽ kiến giải hoài bão này như thế nào?”

() thực hiện sử dụng.

Thành Bái hành lễ nói: “Hồi bẩm đại nhân, học trò cảm niệm () hoàng ân bao la đã ban thưởng cho các nho sinh và học trò trong khoa thi này. Học trò ngu dốt tự dự thi là vì cảm động đến rơi nước mắt. Học trò vốn là người vô dụng, thuở nhỏ được chuẩn mệnh chẳng lành chuyên gây họa cho gia đình, nhờ ân điển của tổ phụ tổ mẫu và ân sư dưỡng dục mới được nhập làm môn hạ thánh nhân học tập giáo hóa (). Lúc dự thi đã từng do dự là bởi vì,... trong lòng học trò không có hoài bão như đại nhân nói. Mặc dù học trò thuộc lòng ‘Việc chính đạo của Vũ Văn Vương đều nằm trong sử sách’ ‘Phàm là người đứng đầu thiên hạ đều biết đến cửu kinh ()’, đầu chứa nhiều văn chương nhưng chỉ là đem câu chữ của thánh nhân ghi tạc trong lòng, kiến giải vẫn là thánh nhân kiến giải. Học trò kiến thức nông cạn, những điều trên không thể phát triển ra những giác ngộ khác. Cho nên, vừa rồi không muốn dự thi là bởi học trò cảm thấy mình không xứng được dự thi.”

() cảm động và biết ơn.

() giáo dục cảm hóa.

() cửu kinh là 9 quy tắc đạo đức pháp luật không không thể đổi được.

Nghiêm thượng thư vuốt vuốt chòm râu: “Nói cách khác, người thấy mở khoa thi Nho học, nghĩ muốn dự thi nhưng không có kiến giải đối với quốc sự, sợ một ngày trúng cử vào triều, nhưng bản thân làm việc không tốt so với lúc thi cho nên có chút do dự, đúng không?”

Thành Bái cúi đầu.

Nghiêm thượng thư cười ha hả: “Tuổi người vẫn còn trẻ. Nho sinh vào đây nhiều như vậy, nhưng đây là lần đầu bản bộ nghe được lời như thế.” Nhìn hai bên, “Hai người các người nghĩ thế nào?”

Hứa thị lang nói: “Bẩm đại nhân, hạ quan nghĩ lời của nho sinh này, mặc dù nghe thì cũng chỉ tới khoa thi vì công danh như bao nho sinh khác, nhưng thật chân thực.”

Tông đại nhân tiếp lời: “Lúc ở tuổi này thì hạ quan vẫn còn lơ mơ chưa hiểu rõ. Nho sinh này đã thẳng thắn nói ra thì cũng là người trung thực, là đức của bậc quân tử hiền tài. Thành thật là từ kiến thức và đạo đức của bản thân. Có tri thức có giác ngộ, chắc chắn là người tài có thể dùng.”

Thành Bái vội nói: “Đại nhân khen lắm, học trò vạn lần không dám nhận.”

Nghiêm thượng thư vuốt râu cười nhìn Tông đại nhân nói: “Bản bộ chẳng qua chỉ phụng chỉ ở đây quan sát một chút, tra khảo thi cử vẫn là do người quyết định.”

Tông đại nhân liền lập tức hỏi vài câu trong mấy đoạn kinh sử, Thành Bái đều dễ dàng đáp lại, thấy hần ửng đáp trôi chảy, có thể thấy được kinh sử đều thuộc nằm lòng. Lại hỏi thêm một vài câu liên quan đến văn phú, mặc dù câu trả lời không hoa mỹ sắc bén nhưng cũng rất mới mẻ độc đáo, hần lại trả lời nhanh chóng, niêm luật chặt chẽ, có năng lực phân tích vấn đề, ông không khỏi âm thầm gật đầu, lại lén nhìn biểu

tình của Nghiêm thượng thư, mặc dù không hiện ra sắc thái nào nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa ý vui mừng.

Kì thực lúc Thành Bái vừa tiến vào, ba người Nghiêm, Hứa, Tông đối với hắn hết sức coi trọng. Triều đình vốn tôn sùng Hoàng Lão Đạo, viên quan học Nho có thể tiến thân vào triều rất ít người, các Nho sinh học Nho trải qua nhiều năm thất bại, người trẻ học Nho càng thêm ít hơn, từ sáng sớm đến bây giờ, đa số ba người chỉ thấy những ông già râu ria chòm chòm hoặc là người đã đi được nửa cuộc đời. Những người này tất nhiên có nhiều buồn bực và oán giận, nếu một ngày nào đó được đặc chỉ vào triều thì sau này không biết sẽ thế nào nữa. Ba người muốn vì các quan Nho mà ra sức chiêu mộ nhân tài nhiều hơn, người trẻ tuổi như Thành Bái chẳng hạn, thuở nhỏ học Nho, tâm tính thiếu niên đơn thuần, quả thực là viên ngọc thô được phát hiện ngoài ý muốn.

Chỉ là Nghiêm đại nhân thân là thượng thư nên cũng chỉ có thể nói vài câu qua loa. Hứa đại nhân thân là thị lang cũng không thể biểu hiện thái độ rõ ràng. Việc khuyến khích khen ngợi đều do Tông đại nhân làm.

Tông đại nhân lại để cho Thành Bái đề bút viết vài chữ, nhìn thấy chữ viết thanh linh tú dật, lúc này ông liền nói, nho sinh Thành Bái quận Bột Hải đã qua được sơ thí, rồi cho Thư Lại ghi vào danh sách.

Thành Bái quả thực không dám tin vào tai mình, tiếp nhận mấy lời khen thì vẫn cứ như đang nằm mơ.

Nghiêm đại nhân mỉm cười nói với hắn: “Không cần phải nhớ thương bút nghiên to nhỏ ưu khuyết ra sao nữa rồi. Nếu thi vòng tiếp theo ngươi có thể được cầm ngọc bội.”

Thư Lại kéo kéo Thành Bái đang ngây ngốc, lúc này Thành Bái mới sực tỉnh, lập tức cuống quýt hành lễ tạ ân, hắn lão đảo đi ra ngoài sảnh đường trong ánh mắt yêu mến của ba vị đại nhân.

Trên lưng vác gùi sách, bên tai là thanh âm chúc mừng của mọi người, Thành Bái cảm thấy mọi thứ dường như đều không thực. Lần đầu tiên có nhiều ánh mắt chăm chú nhìn vào hắn như thế, mà phần nhiều là ngập tràn hâm mộ và tán thưởng, Thành Bái không biết nên làm sao cho phải. Hắn nhận lấy những lời chúc mừng, lưng đeo gùi sách, không ngần đầu mà vội chui ra khỏi đoàn người chạy ra đường Chu Tước, hắn vội vã rẽ vào hẻm nhỏ một mạch đi thẳng về nhà, vừa tới nơi đã thở hồng hộc.

Hắn lấy chìa khóa từ trong túi áo ra, đang định mở cửa thì bà lão nhà bên đột nhiên xuất hiện.

“Chàng trai trẻ, ngươi đã trở về rồi, ta đang muốn hỏi ngươi chuyện này. Con chó nhà ngươi làm sao leo cây được vậy?”

Đầu Thành Bái choáng váng, bước chân cũng loạng choạng, hắn nghe nói thế thì sững sốt.

Bà lão chống gậy híp mắt nhìn hắn.

“Chính là con chó mực nhà ngươi, mỗi ngày ngồi xổm trên chạc cây đầu tường rình gà của nhà ta. Bốn năm con đều sợ đến mức không đẻ nổi trứng. Rốt cuộc nó là giống chó gì thế?”

Thành Bái há hốc miệng, cái gùi sau lưng hắn lại rất bình tĩnh.

13. Chương 13

Thành Bái liên tục cúi người xin lỗi, vất vả lắm mới trấn an được bà cụ. Hắn quay về phòng, đặt gùi sách xuống đất, A Khinh từ trong gùi nhảy vọt ra ngoài.

Thành Bái sờ sờ đầu của y: “Ly huynh, xin lỗi nhé, mới vừa rồi bà ấy nói huynh là cún, vì người già lớn tuổi nên mắt nhìn không được rõ, huynh đừng để trong lòng.”

A Khinh giữ giữ lông, duỗi tứ chi, tỏ vẻ không chấp với phàm nhân vô tri.

Thành Bái lại nhẹ giọng nói: “Nhưng huynh.....Chớ hù dọa gà nhà cụ như thế. Bà lão nuôi mấy con gà cũng không dễ dàng gì. Ly huynh huynh cũng đừng.....”

A Khinh khẽ hừ một tiếng.

Thành Bái nói giúp bà lão kia cũng không sao, nhưng hấn lại nghi ngờ y sẽ ăn trộm gà làm y có chút khó chịu.

Y chỉ là nhìn mà thôi, nếu trộm thì đã trộm từ sớm, há còn đợi đến bây giờ hay sao?

Y xoay lưng, tay Thành Bái vẫn đặt trên đỉnh đầu của y: “Ly huynh, ta sai rồi, ta biết phẩm hạnh của huynh mà, tất nhiên sẽ không làm việc trộm cắp đâu.”

A Khinh hừ khẽ trong yết hầu, y nâng cằm lên ý bảo Thành Bái gãi gãi ở đấy, chuyện vừa rồi y cũng không để tâm.

Trải qua hơn nửa ngày đã xảy ra rất nhiều chuyện, lúc Thành Bái buông lỏng tinh thần thì mới phát hiện cái bụng của hấn đã kêu loạn nãy giờ, hấn cho A Khinh uống nước rồi ôm y đến giường, đến khi thấy bụng của y phập phồng có quy luật mới nhẹ nhàng rón rén rời khỏi phòng.

Vừa đến trước cửa bếp, một bóng đen đã xẹt qua bên người hấn nhảy lên bếp lò.

Cơm trên bếp lò đều được bảo vệ bởi cấm chú, chỉ có Thành Bái mới có thể lấy ra.

A Khinh dùng chân trước chạm vào kết giới của cấm chú, vẫy vẫy đuôi với Thành Bái.

Thành Bái nói: “Ly huynh, xin lỗi, hôm nay huynh vẫn không thể ăn cơm.”

A Khinh nheo mắt lại, chân trước vẫn cào ánh sáng trên tường.

Thành Bái ôn thanh nói: “Đại trưởng lão đã nói ba đến năm ngày không thể đụng vào thức ăn, hôm nay vừa mới tròn ba ngày. Hay là chờ thêm hai ngày nữa cho ổn định hơn nhé.”

A Khinh lại dùng móng vuốt tấn công kết giới trên tường.

Thành Bái tới gần, đưa tay ôm lấy y: “Ly huynh, huynh đừng như vậy mà. Thân thể là quan trọng nhất, nhịn hai ngày nữa thì sẽ tốt hơn thôi. Hay là hai ngày này ta cũng không ăn cơm giống như huynh nhé.”

A Khinh nâng mí mắt lên trừng hấn, đẩy cánh tay hấn chạy ra khỏi trù phòng.

Thành Bái vội đuổi theo, hấn tìm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng A Khinh đâu, hấn không khỏi nhìn về phía tường viện, chẳng lẽ.....

Hấn đi tới chân tường, vừa định thử leo lên trên thì nghe được bên cạnh có âm thanh xì xào, hấn vừa quay đầu lại đã thấy một cục lông đen mượt mà xuất hiện dưới cây tùng lùn ở chân tường, hai mắt lạnh lùng nhìn Thành Bái một cái rồi lập tức dời đi, y không nằm trên cây tùng.

Thành Bái đi tới gần, ngồi xổm người xuống, A Khinh không thềm ngẩng đầu, y nằm đưa lưng về phía hấn.

Thành Bái nhẹ giọng nói: “Ly huynh, mặt đất ở đây cứng, còn có cỏ lá khô cấn bụng, về nhà mình ngủ đi.”

A Khinh không nhúc nhích tí nào, y vẫn nhắm chặt hai mắt, sau một hồi Thành Bái nhẹ thở dài, hấn đứng dậy rời đi.

A Khinh vẫn tiếp tục nằm lì, không lâu sau, tiếng bước chân của Thành Bái lại đến gần rồi dừng ngay ở bên người y, hấn ôm y vào lòng.

Thân thể A Khinh rơi vào một tấm đệm mềm mại, tiếp theo còn có một tấm chăn ấm áp nhẹ nhàng đặt lên bộ lông của y.

Lông xù trên đầu y khẽ run lên khi ngón tay của Thành Bái chạm vào rồi thu về.

Thành Bái lại đứng lên, tiếng bước chân xa dần.

Thành Bái trở về phòng ngồi đọc sách một lát, bao tử trống rỗng khiến vật trước mắt hấn như có thêm ảo ảnh, rốt cuộc hấn chịu đựng không nổi phải đến trù phòng xới cơm ăn.”

Trở lại thư phòng, sách trên bàn lại không thấy.

Thành Bái tìm trái tìm phải, lại đến cây tùng lùn tìm, A Khinh vẫn thản nhiên nằm ngủ, dường như chuyện quyển sách chẳng liên quan gì đến y.

Thành Bái liền trở lại trong phòng, lại lấy một quyển sách khác ra đọc, ước chừng một canh giờ sau Thành Bái đứng dậy đi nhà xí, lúc trở về quyển sách kia lại không cánh mà bay.

Thành Bái lại tìm một quyển khác đọc, lúc hoàng hôn dần buông Thành Bái chuẩn bị ra ngoài ôm A Khinh vào trong, cửa vừa mới đã nhìn thấy A Khinh chạy đến.

Thành Bái vui vẻ: “Ly huynh, huynh đã trở về?”

A Khinh nhảy lên thư trác, giơ móng vuốt gạt đổ nghiên mực, nước mực loàn đầy trang sách.

Thành Bái đang muốn cướp lại sách vở thì A Khinh lại nhấc móng lên, tất cả giấy sách đều bị ngâm mực đen như vừa mới lấy ra từ trong nước.

A Khinh ưỡn ngực nghiêng đầu nhìn Thành Bái.

Thành Bái thở dài, vươn tay về phía y: “Ly huynh, trên bàn đang ướt, đừng làm dơ bộ lông của huynh, mau xuống đây đi.”

A Khinh như một vị thần để tùy ý Thành Bái ôm vào lòng, Thành Bái lấy nước nóng tắm cho y, lại tỉ mỉ chải chuốt bộ lông rồi lau khô, dứt được cho y ăn rồi ôm y bỏ lên giường đắp kín chăn.

A Khinh vùi ở trong chăn, nghe tiếng Thành Bái dọn dẹp thư trác.

Dọn dẹp xong mọi thứ, Thành Bái tắt đèn nằm xuống giường không động vào sách vở nữa.

14. Chương 14

Hôm sau A Khinh dường như đã hết giận, sau khi rời giường, Thành Bái ôm y đi phơi nắng trong viện, còn giúp y chải lông, hai mắt A Khinh híp lại khá là hưởng thụ, sau khi hoàn tất việc chải lông, y cuộn người lại chờ Thành Bái chơi đùa với mình, mặt trời ngày càng ấm áp, y gập một cái liền nằm ngủ trên tấm lót mềm được đặt trên ghế mây.

Dưới ánh mặt trời bụng của y nhẹ nhàng phập phồng, không biết chiếc lá từ đâu bay tới dính trên mép tai của y, Thành Bái giúp y lấy xuống, y vẫn không nhúc nhích. Thành Bái không khỏi mỉm cười, hắn cảm thấy có chút mỏi liền đứng lên đuổi người, sẵn quay về phòng lấy một quyển sách ra đọc.

Bóng đen nhảy vọt tới làm Thành Bái sợ hết hồn, sách trong tay cũng bị đoạt, A Khinh ngậm cuốn sách mà hất đầu, lại dùng móng vuốt đề lên, xẹt xẹt, quyển sách tức khắc bị xé vụn.

A Khinh ngẩng đầu nhìn Thành Bái, móng vuốt vẫn còn đặt trên sách, y hung hăng cào nát, quyển sách hiển nhiên trở thành một đồng giấy vụn nát bấy.

Thành Bái nhìn mặt đất, biểu tình cực thương tâm, chỉ chốc lát sau lại bình thản như thường, hắn ngồi xổm xuống xoa xoa đỉnh đầu y: “Được rồi, ta không đọc sách nữa, ta sẽ chơi với huynh.”

A Khinh giữ giữ bộ lông, tránh qua một bên để Thành Bái lấy chổi quét dọn đồng mảnh vụn. Thứ A Khinh xé nát là thứ hắn mua được trong hiệu sách lần trước, ngoài ý muốn phát hiện là một quyển sách chú giải quý giá rất khó tìm được, mỗi lần muốn đọc cuốn sách này hắn đều phải rửa tay sạch sẽ mới cẩn cẩn dục dục dụng vào.

Hắn thở dài, mang đồ hốt đi ra ngoài đổ rác, vừa mới xoay người trở về lại nghe thấy động tĩnh lột xột.

Thành Bái vừa vào nhà liền không khỏi cứng đờ.

A Khinh ngồi trên một đồng lớn giấy sách vụn còn đang bay lả tả, như ngầm thừa nhận hành động này của mình, y dùng chân trước và móng vuốt phía sau quơ lấy sách, dùng tốc độ cực nhanh mà xé làm mảnh vụn bay tứ tung, để lộ ra cái giá sách trống không.

A Khinh căn một góc của bìa sách, hình như là đồ ngày hôm qua Thành Bái nhận được khi qua vòng sơ thí, là một cuốn sách viết tay của Lễ Bộ.

A Khinh cong móng lại, lắc lắc đầu, xoạt, bìa sách tan nát. Y nhỏ trang giấy trong miệng ra, híp mắt nhìn Thành Bái, trên ria vẫn còn sót lại một miếng giấy nhỏ.

Thành Bái lại thở dài, hần đi tới gần, cúi người lấy vụn giấy trên ria mép của A Khinh, phải sạch sẽ các mảnh vụn trên người của y.

“Ly huynh, thật xin lỗi, là ta không chiếu cố tốt cho huynh, cũng vì ta phân tâm làm chuyện khác nên mới khiến cho huynh bực bội như thế. Khoảng thời gian này, ta sẽ không đọc sách nữa.”

Thành Bái lần nữa quét sạch sẽ gian phòng, hần và A Khinh lại ra ngoài viện, giúp y chải lông gãi ngứa, bồi y chơi đùa âm ỉ, mọi thứ đều giống như trước đây.

Nhưng A Khinh biết không hề giống.

Lúc Thành Bái quét dọn mớ sách vụn ấy, hần rất khó chịu. Hần vô cùng thương tâm.

Ngày thứ hai khi trời vừa mới tảng sáng, A Khinh nhận thấy Thành Bái đang nằm bên cạnh đứng dậy.

Động tác của hần rất nhẹ, dường như không muốn để y phát hiện. A Khinh vẫn nằm yên không động dậy, nghe tiếng Thành Bái rửa mặt thay y phục, cước bộ nhẹ nhàng rời khỏi sương phòng, sau đó là tiếng mở cửa nhà.

A Khinh nhảy ra khỏi ổ chăn, nhìn chằm chằm ngoài cửa.

Một canh giờ qua đi, mặt trời đã lên cao nhưng Thành Bái vẫn chưa trở về. A Khinh chẳng muốn quan tâm. Y đi một vòng quanh phòng ngủ, y vật () của Thành Bái vẫn còn ở đây. Y lại đến trừ phòng dạo một vòng, cơm nước trên bếp lò đầy đủ và đã hủy bỏ cấm chú. Lúc này A Khinh mới nhớ ra, hôm nay là ngày thứ năm, y có thể ăn cơm.

() y phục và đồ dùng sinh hoạt.

Trong thức ăn có một chén canh gà lớn vẫn còn nóng hằm hập. A Khinh đến gần ngửi thử nhưng chả có khẩu vị.

Quên đi, chờ lát nữa rồi tính.

Y nhảy xuống lò bếp, ra khỏi trừ phòng, đến tiền viện rồi hí mắt nhìn bầu trời.

Ừ, mặt trời buổi sáng không tệ, nằm ở đây phơi nắng chắc sẽ ấm áp.

Tiền viện đối diện với cửa nhà, y nằm ra giữa sân, mặt trời càng ngày càng chói chang, một con ruồi không có mắt bay vù vù quanh người y, lòng A Khinh rối bời, y dùng đuôi đuổi con ruồi kia đi rồi bỗng dưng cảm nhận được khí tức quen thuộc đang tới gần.

Y xoay người ngồi dậy, sau đó lại nằm xuống, bày ra một bộ dáng thoải mái và lười biếng khi phơi nắng, rồi lặng lẽ nhắm hai mắt lại, nghe thấy tiếng cửa nhà mở ra, cảm nhận được hơi thở của Thành Bái và một thứ thơm lừng đang tiến vào cửa.

“Ly huynh huynh nằm ở đây làm gì vậy? Sáng sớm mặt đất còn lạnh, đừng để bụng bị lạnh.”

A Khinh ngáp một cái, lười biếng mở mắt ra, trên tay Thành Bái cầm một giỏ trúc quơ quơ về phía y: “Ngày hôm nay huynh có thể ăn cơm được rồi. Mau lên, chúng ta vào nhà.”

Sủi cảo nóng, bánh gạo, bánh bao, bánh cuốn, trứng luộc trà,.....

Ừm ừ, mùi thơm lắm!

A Khinh ngậm cắn hết một túi nhỏ bánh bao, miệng nuốt xuống từng ực, ăn xong còn liếm liếm ria mép. Thành Bái vuốt vuốt lưng y: “Ly huynh, nhai từ từ thôi, huynh vừa mới được ăn lại, phải nhai chậm nuốt kỹ, nếu không thì dạ dày có thể bị..... Ly huynh!”

A Khinh ngửa cổ, trứng trà trong miệng trượt xuống cổ họng vào dạ dày, y vẩy vẩy đuôi với Thành Bái rồi đi đến gần cái chén cạnh Thành Bái húp canh gà.

“Ly huynh, ăn canh ăn chậm thôi.....”

Tất cả chén đĩa đều sạch trơn không sót lại thứ gì, A Khinh thỏa mãn khi được ăn no, tùy ý để cho Thành Bái giúp y lau miệng và chân trước.

Thành Bái dọn sạch chén đĩa trên bàn.

“Ly huynh huynh vừa mới được ăn cơm lại, đồ ăn không thể chứa quá nhiều dầu mỡ, nên sáng nay ta không mua bánh rán cho huynh. Ngày mai ta đi mua đồ ăn nhất định sẽ không về trễ như hôm nay nữa. Ta không nghĩ tới chủ quầy không có tiền lẻ để thối lại.”

Việc A Khinh không thể ăn uống khiến y chịu ủy khuất, Thành Bái vẫn luôn rất áy náy. Trong túi giấu phần thưởng khi qua vòng sơ thí lại vừa vặn có hai lượng bạc, Thành Bái vô cùng vui mừng, đây là lần đầu tiên hắn kiếm được tiền, hắn dự định mời A Khinh ăn một bữa thật ngon nên mới cố ý dậy sớm đi ra ngoài, chờ khi A Khinh tỉnh dậy thì mời y ăn. Không ngờ tới mấy chủ sạp đều nói, lượng bạc lớn như vậy không dám thu, Thành Bái đi loay quanh một hồi lâu, hắn vất vả lắm mới tới được cửa của tiền trang, vào trong cửa hàng đổi bạc vụn và tiền lẻ, lúc sau mới mua được đồ ăn.

Thành Bái xoa xoa cái bụng tròn vo của A Khinh: “Chờ tới buổi trưa hoặc buổi chiều chúng ta sẽ đi dạo chợ. Huynh muốn ăn cái gì thì nói cho ta biết.”

A Khinh xoay người nhảy xuống dưới mặt đất, y lôi ra cái gùi trúc nhỏ rồi xốc nắp lên chui vào.

Khóe miệng Thành Bái giật giật: “Hơ, Ly huynh, điểm tâm vẫn còn chưa tiêu hóa xong, chui ra đi được không.....”

A Khinh gơ móng lên, giữ lấy cái gùi trúc, ầm, nắp gùi đóng kín lại.

Thành Bái bắt đắc dĩ đứng lên: “Được rồi.”

15. Chương 15

Đường phố kinh thành, đồ ăn ngon thực sự là vô cùng vô cùng nhiều.....

Lại có nhiều món gà được chế biến khác nhau.....

Gà rán bơ, gà lạnh thái lát, gà quay, gà chiên giòn,.....

Ngoài ra còn có nhiều loại đồ ăn vặt kể không hết tên, Thành Bái xách túi thức ăn đến mỗi nhà, cuối cùng hắn phát hiện được một việc.

“Thì ra Ly huynh thích ăn mặn.”

A Khinh trong gùi sách ừ một tiếng.

Vì đi dạo hơi xa nên Thành Bái không tìm được đường trở về, hắn hỏi thăm người đi đường nhưng nào ngờ người ta cũng không quen thuộc kinh thành, lại còn vô cùng nhiệt tình chỉ phương hướng sai cho hắn. Sau đó, hắn càng đi thì càng cảm thấy đường hẻo lánh, Thành Bái muốn đi ra đường khác, hắn mày mò theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo nhưng lại đi tới một nơi vô cùng hoang vắng, phía trước cũng không còn đường đi.

Thành Bái quan sát một chút, hình như là một tòa phế trạch. Người làm quan ở kinh thành vận số thất thường, bình thường còn đang gấm tím vinh quang, hương xa bảo mã, một khắc sau đã trở thành du hồn vất vưởng ngoài biên cương viễn xứ hoặc là làm khất cái xin ăn. Người trong kinh thành đa số mê tín bói toán phong thủy, vì thế mà nhà bỏ hoang đặc biệt nhiều.

Tòa viện trạch này rất lớn, bọn họ đứng bên ngoài bức tường sau hậu viện của căn nhà, tường đã sụp gần hết, Thành Bái nhìn vào trong thấy cỏ mọc um tùm khắp mọi nơi, có một vài khóm cúc nở rộ, màu trắng thuần tinh khiết, màu vàng óng ánh, còn có cả màu tím, trông như hoa văn rực rỡ dệt trên tấm vải rách nát vậy, một loại xinh đẹp mới lạ. Trong vườn còn có một tiểu đình.

Thành Bái liền thương lượng với A Khinh: “Ly huynh, hay là chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lát nhé.”

A Khinh cảm thấy bốn phía không có gì nguy hiểm, y ở trong gùi sách vầy vầy đuôi chứng tỏ mình đồng ý.

Thành Bái chui qua lỗ hổng trên tường đi vào trong khu vườn, có lẽ chủ nhân ngày trước của nơi này chăm chút hậu hoa viên vô cùng kĩ càng, bởi thế nên mặc dù phủ trạch tan hoang từ lâu nhưng cũng chỉ là góc tường đổ nát và cỏ dại mọc khắp nơi, bên trong vẫn giữ được nét u tĩnh thanh nhã.

Nhiều loài cây Thành Bái không biết tên, lá như ráng mây chiều, cạnh đình có một cái ao cá chép đã khô cạn, lá khô lấp kín đáy ao, nhìn cũng có vài phần ý thu ở Ứng Hòa.

Thành Bái vào đình, A Khinh từ trong gùi nhảy ra, một người một hồ cùng ngắm cảnh thu ăn uống no say. Thành Bái cảm thấy mình no đến mức không thể cục cựa nổi, hẳn giúp A Khinh xoa xoa cái bụng căng tròn, cũng nhẹ xoa cho mình, một lúc sau, Thành Bái và A Khinh đồng thời cùng há miệng: “Ợ.....”

Thành Bái không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng gỡ gỡ lông tơ sau tai của A Khinh.

“Một đời người, có cơm canh no bụng, có quần áo chống giá lạnh mùa đông, có mái nhà che mưa chắn gió thì đã thỏa mãn rồi.”

A Khinh run run lỗ tai ngẩng đầu nhìn hắn.

Thành Bái nhìn ra ngoài đình: “Kỳ thực ta từng nghĩ rằng bản thân mình có thích hợp thi cử rồi làm quan hay không. Ta không có hoài bão gì lớn, nếu may mắn trúng tuyển thì cũng sẽ là một vị quan không tốt. Hơn nữa làm quan rất nguy hiểm, nói không chừng sợ ý một chút thì....”

A Khinh ngồi thẳng người, gật đầu.

Thành Bái nói tiếp: “Thế nhưng ta lại rất muốn mình đề danh bảng vàng. Từ nhỏ đến lớn chỉ có chuyện học hành là ta làm tốt nhất. Những lúc đi học ta mới thực sự vui vẻ vì không lấy xui xẻo cho bất cứ ai. Nếu đã đọc sách, ta muốn mình làm điều gì đó có ích cho người khác. Ta có thể giống như những người khác, có thể hiếu kính tổ phụ và cha mình, cuộc đời này vốn vắn cũng chỉ có một mong ước lớn lao ấy thôi. Ly huynh huynh là hồ tiên, có thể cười ta là con người tầm thường dung tục, đuổi theo những việc tầm thường không chí hướng. Vài chục năm trôi qua đối với huynh cũng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng với ta lại là một kiếp phàm nhân. Được sinh ra là con người nên ta muốn sống thật tốt ở kiếp này. Ly huynh huynh sẽ không coi thường ta chứ.”

Mắt A Khinh lóe lên, nhảy xuống nằm trên đầu gối của Thành Bái.

Thành Bái nhẹ nhàng vỗ về lớp da mềm mại của y.

Đại trưởng lão nói, chờ A Khinh khôi phục sẽ đón y trở về.

Hắn là sẽ rất nhanh.....

Thành Bái không muốn suy nghĩ tới chuyện này. Vừa ở với nhau mấy ngày, A Khinh đã trở thành người thân thiết nhất trong cuộc đời của hắn.

Nhưng với A Khinh mà nói, hắn cũng chỉ là một con người ngẫu nhiên tương ngộ, tựa như chiếc lá trên cành rơi xuống đất.

Nếu như rời đi, liệu kiếp này còn có thể gặp lại?

Nửa đêm A Khinh chui khỏi chăn, nhảy xuống đất lặng lẽ ra khỏi phòng.

Vàng trắng khuyết cô độc, vì sao trời lấp lánh, vẫn đẹp như hôm qua không hề thay đổi.

“A Khinh, cha ta đã vào triều làm quan, kết quả khoa thi đúng y như dự liệu. Đây vốn là chuyện tầm thường của con người, người lớn thêm chút nữa thì sẽ rõ mọi thứ.”

“Người sinh ta nuôi ta là phụ mẫu. Ta đã là con của Ly gia, đương nhiên cùng Ly gia không rời.”

“Nếu có kiếp sau, nguyện vô lo vô nghĩ, chỉ mong tự do tự tại tiêu dao sơn thủy. Nhưng sống trên nhân thế này, làm sao có thể không huyết mạch không thân quyến, vô dục niệm tham si. Chỉ nguyện kiếp sau sinh làm núi đá cỏ cây thôi, hoặc giống như hồ ly người vậy, có thể tự tại nơi núi rừng.”

.....

“Từ nhỏ đến lớn chỉ có chuyện học hành là ta làm tốt nhất. Những lúc đi học ta mới thực sự vui vẻ vì không lầy xui xẻo cho bất cứ ai. Nếu đã đọc sách, ta muốn mình làm điều gì đó có ích cho người khác. Ta có thể giống như những người khác, có thể hiếu kính tổ phụ và cha mình, cuộc đời này vốn vẹn cũng chỉ có một mong ước lớn lao ấy thôi.”

“Được sinh ra là con người nên ta muốn sống thật tốt ở kiếp này.”

.....

Hồ ly đứng bất động thật lâu dưới ánh trăng, y leo lên trên cây đại thụ, từ trong ổ chim tha ra hai quyển sách, rồi tung người nhảy xuống mặt đất quay về phòng ngủ, cả người y chợt lóe sáng hóa hình thành một huyền y thiếu niên, y đứng bên giường nhìn Thành Bái đang ngủ say, một lát sau nhẹ nhàng đem cuốn sách vẫn còn động sương thu mát lạnh đặt bên gối đầu của hắn, sau đó biến lại thành hồ ly chui vào chăn ấm.

16. Chương 16

“A Khinh vẫn chưa thể biến hóa thành người được?”

Tin tức trong vòng sáng khiến đại trưởng lão cau mày.

“Không phải chứ, theo lý thì sau khi y tĩnh lại, không quá vài ngày thì có thể khôi phục được một ít linh lực. Vượt qua thiên kiếp, căn cốt thay đổi, linh lực còn có thể tăng thêm một bậc. Đã trải qua một tháng rồi, ngay cả thuật biến hóa cơ bản cũng không làm được?”

Thành Bái ôm A Khinh đến trước vòng sáng, hắn kéo căng mí mắt y, giơ giơ bộ móng vuốt, cùng hàm răng với đầu lưỡi để đại trưởng lão có thể nhìn được rõ ràng.

Trong khoảng thời gian này A Khinh mập lên không ít, Thành Bái ôm y có chút vất vả.

Đại trưởng lão thở dài: “Thuật pháp truyền tin hữu hạn, chỗ ta nhìn không rõ tình hình bên ấy. Như vậy đi, vài hôm nữa ta qua đó một chuyến.”

Thành Bái gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, ở trong kinh ta có quen một vị đạo tu tên là Diệp Pháp Sư. Y nhìn thấy A Khinh, nhưng đối với A Khinh tuyệt không có ác ý, còn ở lại đây làm khách.”

Sau đó Diệp Pháp Sư thật sự đến dâng môn bài phỏng một lần, còn mang theo rượu và trà làm lễ vật, y và Thành Bái trò chuyện với nhau thật vui. Mấy ngày này A Khinh đã quen thức ăn chay, dù không được ăn thịt nhưng cũng không ghét bỏ. Diệp Pháp Sư sờ đầu hồ ly, A Khinh cũng để mặc y tùy ý.

“Tu vi của y nhất định rất cao, y sờ A Khinh như thế có thể gây ảnh hưởng gì không?”

Đại trưởng lão hơi kinh ngạc: “Diệp Pháp Sư? Người này là nhân tài kiệt xuất trong giới tu đạo, công tử kết bạn với y? Xem ra công tử quả thật có tiên duyên. Ta chỉ nghe qua tên của y, nhưng cùng y nhận thức chung vị đạo hữu Lê Bồng Tử. Giao tình giữa thiên hồ tộc chúng ta và người tu đạo xưa nay vẫn rất tốt, chưa hề xảy ra xung đột. Đây không phải là nguyên nhân mà công tử lo lắng. Vẫn là đợi ta qua đó xem xét đi.”

Thành Bái thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Pháp Sư gần bằng tuổi với hắn, con người lại thân thiện cởi mở, Thành Bái và y chơi rất thân, hắn thực tâm muốn kết giao vị bằng hữu này.

Vòng sáng lóe lên, ánh sáng lập lòe sắp tiêu tán, đại trưởng lão như nhớ tới điều gì đó, vòng tròn lại tiếp tục sáng lên.

“Đúng rồi, thỉnh công tử đừng trách ta nhiều chuyện. Diệp Pháp Sư, người này công tử cũng không nên quá thân cận. Thế gian này người tu đạo phe phái rất nhiều, ta không biết Diệp Pháp Sư tu cái gì. Nhưng có thể vào được hoàng cung triều đình thì phần lớn là đan tu.”

Đan tu giả (), dùng luyện đan để tăng tu vi. Muốn luyện được đan được thượng phẩm cần phải có thật nhiều dược liệu quý hiếm, còn cần một lượng lớn vàng bạc. Nếu chỉ sống ở trong rừng núi thì vô pháp chế thành. Cho nên đa số đan tu đều nhập thế hồng trần, họ giả làm phượng sĩ lấy danh giúp hoàng đế cầu con đường trường sinh mà tiến nhập hoàng cung đầy trân bảo và vàng bạc nhất trong thiên hạ.

() người tu tiên bằng cách luyện đan.

Lê Bồng Tử cũng là đan tu.

“Kì thực hoàng đế được hưởng vinh hoa tôn quý nhất thế gian, nhưng là phạm nhân không có tiên duyên, cũng tuyệt không có khả năng đắc đạo trên con đường trường sinh. Lúc đan tu lấy được thứ mình muốn thì sẽ bỏ đi. Nếu không đúng lúc thôi lui thì có thể sinh số kiếp. Công tử dự định vào triều làm quan, kết giao cùng y, chỉ vô ích mà thôi.”

Thành Bái hơi lơ mơ, đại trưởng lão là đang công khai sự thật Diệp Pháp Sư là một tên lừa đảo?

Hắn khó mà tin được, nhưng vẫn nói: “Đa tạ đại trưởng lão chỉ điểm.”

A Khinh nằm vùi trong ngực hắn, y híp mắt ngủ gà ngủ gật như chưa từng nghe được điều gì, y đơn thuần chỉ là tiểu hồ ly mà thôi.

Thành Bái chưa từng nghĩ tới, lời đại trưởng lão nói lại ứng nghiệm nhanh như vậy.

Tảng sáng ngày hôm đó, hắn cùng A Khinh mua đồ ăn trên đường liền nghe được tiếng người bàn tán ở quây điểm tâm ven đường.

“..... Đều là bọn lừa đảo, cái gì mà thông thiên triệt địa, ngay cả số phận bản thân cũng tính không ra?”

“Lần này bị lừa, hoàng thượng sẽ triệt để không tin vào ba cái đạo thuật nhảm nhí kia nữa, người học Nho sẽ tiền đồ vô lượng.”

“Không biết Nhân Văn Quan có bị liên lụy không, nghe nói có mấy kẻ đã lén chạy trốn, còn lại đều bị cấm quân giam giữ.”

.....

Lòng Thành Bái ghen lại, hắn nín lấy ống tay áo của vị lão bản bán gà quay: “Xin hỏi cụ, có chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

Lão bản nhìn trái nhìn phải một chút, hạ giọng: “Suyt, tiểu ca, người nhỏ giọng chút, việc xằng bậy này nói ra cũng không hay ho. Là Hộ quốc chân nhân Diệp Pháp Sư lừa gạt hoàng thượng, kì thực y là một tên lừa đảo, hôm nay sẽ bị chém đầu.”

Gà quay trong tay Thành Bái rớt xuống đất được chủ quán giữ lại.

Lão bản thở dài một hơi, thanh âm đè lại cực thấp: “Việc này không được bình luận đâu. Từ trước đến nay, người hoàng thượng sủng ái nhất chính là Lệ phi nương nương, nhưng nàng không may ngã bệnh, tất cả ngự y đều bó tay, hoàng thượng triệu Diệp Pháp Sư lệnh y chữa trị cho Lệ phi. Nhưng Diệp Pháp Sư lại nói, y cứu không được.”

Diệp Pháp Sư viết, thần là người tu đạo, đạo giả cũng đều thuận theo mệnh trời. Cầu phúc đầy tai ương là thuận theo thiên đạo, thần có thể làm. Nhưng kéo dài tuổi thọ cho người chết sống lại là việc nghịch thiên, thần không thể làm, cũng làm không được.

“Lệ phi nương nương bệnh tình trầm trọng, nhưng các vị ngự y chưa từng nói phượng thể nương nương không thể chữa trị, cố tình là Diệp Pháp Sư lại nói y cứu không được, đại nạn của nương nương đến rồi. Hoàng thượng tức giận liền tống Diệp Pháp Sư vào đại lao. Diệp Pháp Sư nói mấy canh giờ nữa Lệ phi nương nương sẽ....”

Hoàng đế hạ chỉ, buổi trưa hôm nay ở ngoài Quang Lộc môn trăm Diệp Pháp Sư để thị chúng.

Lão bản ngẩng đầu nhìn trời: “Đã đến giờ rồi, bây giờ chắc người cũng đã đến pháp trường....Haizzz”

Thành Bái lập tức chạy tới Quang Lộc môn.

17. Chương 17

Bầu không khí vốn vui tươi náo nhiệt, bỗng chốc nổi lên một trận gió lạnh như dao cắt.

Nền trời cũng từ màu xanh lam chuyển thành đen kịt, mây mù giăng tứ phía, tro bụi bay ngập trời.

Gió càng lúc càng mạnh, thổi cho người ta không mở mắt được, mây đen đầy trời, hoàng khí tràn ngập, ban ngày sáng sửa lại trở thành như ban đêm.

Người đi đường chạy tán loạn khắp nơi, trong tầng mây, tia chớp lóe sáng, Thành Bái bị người qua đường đang chạy trốn đụng phải, hất lão đảo rồi té xuống đất.

Cái móc gùi trên vai bật ra, Thành Bái nhanh chóng hồi thần ôm lấy cái gùi, nhưng hắn bỗng cảm thấy một sức mạnh lớn đẩy văng mình, lệ phong cuộn cuộn, một đạo ánh sáng từ trong gùi nhảy ra xông thẳng lên trời, cái gùi bị lật úp sập, bên trong rỗng tuếch.

Gió lớn làm mọi người không đứng vững được, da thịt như bị cắt thành từng mảnh vụn, Thành Bái phủ phục trên đất tìm gọi A Khinh, chợt có một đôi tay đặt trên vai hắn.

“Đi.”

Trước mắt Thành Bái bị cái gì đó che khuất, thân thể bay lên không trung.

Hai chân lần nữa chạm mặt đất, Thành Bái đang dần ra cũng mau chóng thanh tỉnh ý thức, vật che trước mắt được thu hồi, một thanh âm quen thuộc nói với hắn: “Thành công tử không sao chứ?”

Thành Bái cứng đờ nhìn khắp phía.

Đây là chỗ trạch viện bỏ hoang lần trước hắn và A Khinh đã tới. Người đứng trước mặt hắn là đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nhìn hắn, vẻ mặt áy náy: “Xin lỗi Thành công tử. Là ta tính sai, tưởng công tử là người nọ, khiến người vô tội như công tử bị liên lụy đến chuyện này.”

Thành Bái mấp máy đôi môi khô nứt: “Trưởng lão mắc lỗi đã tưởng ta là ai? Chuyện gì xảy ra? A Khinh đâu? A Khinh ở đâu?”

Đại trưởng lão ôn thanh nói: “Công tử đừng lo lắng, A Khinh.... Nếu lần này không tính sai thì hắn lát nữa sẽ tới đây.” Gã nhìn cảnh thu rục rở trong viện tử, than nhẹ một tiếng: “Công tử phải nhớ kỹ, ta đã từng nói, A Khinh và hồ ly trong tộc chúng ta không giống nhau. Nó là....”

Gió lại nổi lên, đại trưởng lão nhường mảy kéo Thành Bái thối lui mấy bước, nâng tay áo che đỉnh đầu hắn, còn một tay thì đẩy ra một chướng.

Vài đạo tia chớp sáng như tuyết xé rách lớp mây dày, tiếng sét nổ âm ầm vang dội, một đạo bạch quang đuổi theo một lam ảnh, người nọ rớt từ trên không xuống, té sấp trên mặt đất.

Bầu trời đen như mực xuất hiện nhiều tia chớp chói mắt, Thành Bái nhìn thấy đạo bạch quang kia thật nhanh đánh tới người lam y. Trời đất nháy mắt trở nên trắng xóa, một tiếng phá trời vang đất, mặt đất rung động dữ dội như muốn nứt ra, Thành Bái và đại trưởng lão ngã xuống đất, qua một hồi lâu mới khôi phục ý thức, Thành Bái gơ tay phủ bụi và sao trời bay trước mắt, hắn chậm rãi bò dậy.

Trời vẫn âm u nhưng đã mất đi lệ phong lôi điện, đình viện càng trở nên hoang tàn, tiểu đình cũng bị sụp, lam ảnh và bạch y đứng ở nơi hoa rơi lá rụng trong viện, hai người trầm mặc nhìn nhau.

Thành Bái vô thức đi về phía trước, đại trưởng lão kéo hắn lại.

“Công tử dừng đến gần, đó không phải A Khinh.”

A Khinh? Đúng rồi, A Khinh đâu? A Khinh ở nơi nào?

Người mặc bạch y là người chém xà cứu hắn trong ngôi miếu đổ nát, người mặc áo lam là Diệp Pháp Sư.

A Khinh đâu?

“A Khinh đâu?”

Đại trưởng lão lại thở dài: “Thành công tử, bạch y nhân kia ngày trước là Đông Lăng Thượng Quân Bạch Trọng, nghìn năm trước ở phía đông có ma quỷ làm loạn, Thượng Quân bị nghi ngờ khi tĩnh tọa đã nhập tà, người bị ma quấy nhiễu. Bạn tốt của Thượng Quân là Vô Ly Tiên Quân nhận lệnh thiên đình tra rõ việc này, không ngờ lại trúng phải quỷ kế của yêu ma, Thượng Quân bị vu oan cấu kết với chúng. Thượng Quân đã tự lên Tru Tiên Đài chứng minh sự trong sạch của bản thân, y xem chút nữa đã hồi phi yên diệt, nhưng may được Thái Thượng Lão Quân tới cứu kịp thời mới giữ lại được một chút tiên nguyên, nguyên thần cùng thức thần không đủ nên không thể làm người, chỉ đành gửi hồn vào hồ ly.”

Thành Bái ngạc nhiên.

Diệp Pháp Sư nhìn người trước mắt nở nụ cười chua chát: “Bạch huynh, việc khi đó ta oan uổng huynh cả tam giới đều biết. Người có lỗi là ta. Nhập luân hồi, mười kiếp cũng không được chết già, còn có trước khi chết phải nhận tội hình nho nhỏ này, đây đã là hình phạt nhẹ nhất rồi. Huynh cần gì phải cứu ta?”

Bóng của Bạch Trọng mờ nhạt gần như là trong suốt, vẻ mặt y vô cùng bình tĩnh.

“Việc nghìn năm trước đã qua. Nay ta đã không còn là Bạch Trọng nữa, huynh cũng không phải là Vô Ly. Hà tất phải chấp nhất với việc trước kia? Huynh đã chịu ba kiếp không được chết yên lành, mười kiếp bị thiên lôi diệt thân thể, nguyên phách của huynh đến giờ đã vô pháp chống đỡ được. Tại sao phải chịu khổ như vậy?”

Diệp Pháp Sư hạ mi mắt thở dài một tiếng: “Ở trong lòng Bạch huynh, ta quả nhiên ngay cả bị phạt cũng không xứng.”

Về mặt Bạch Trọng vẫn bình tĩnh: “Khi xưa ta đã nói với huynh, mọi việc đừng nên quá so đo. Huynh chịu mười kiếp tội hình tan thành mây khói, việc năm ấy cũng không thể xoay chuyển. Không thì hãy đem chuyện ấy trở thành một kiếp dĩ vãng đi. Vạn vạn về không, làm lại từ đầu, nhân cơ hội này buông chấp niệm mà chăm chỉ tu hành, ngày khác còn có thể trở lại Cửu Tiêu. Dù cho không thành thì sống trong thế tục này cũng tốt, như ta làm hồ ly cũng làm thật vui vẻ. Huynh đã sinh làm người, thì hãy sống thật tốt để làm người đi. Có lẽ đến bây giờ trong thần thức của ta vẫn tồn tại ký ức của Bạch Trọng, là để ta kiếp này có thể gặp lại huynh nói với huynh những lời hôm nay. Kiếp này tu vi của huynh rất tốt, căn cốt cũng tốt, tội kiếp cũng đã hết, từ này về sau hãy sống cho thật tốt.”

Diệp Pháp Sư kinh ngạc nhìn Bạch Trọng, Bạch Trọng cười với hắn, hư ảnh trong suốt hóa thành ngân quang rồi tiêu tán. Trên mặt đất xuất hiện một con hồ ly lông đen tuyền nằm bất động, hai mắt nhắm nghiền.

Diệp Pháp Sư ngơ ngác đứng đó, hai hàng lệ lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt, hắn đột nhiên hét lớn: “Được, được.” Cuối cùng xoay người, lão đảo rồi đi.

Đại trưởng lão tiến lên ôm lấy tiểu hắc hồ trên mặt đất, hơi thở hồ ly mỏng manh, nhúm lông trắng trên bụng cũng chuyển thành màu đen.

Đại trưởng lão nhẹ nhàng xoa bộ lông tiểu hắc hồ: “Sau khi A Khinh được sinh ra, trong tộc chỉ mình ta biết lai lịch của y. Tiên sứ trên thiên đình từng nói với ta, kiếp này y ắt sẽ gặp lại số kiếp đời trước, nếu có thể vượt qua thì sẽ được quay về tiên giới.”

Lúc A Khinh còn nhỏ gặp được một vị thừa tướng công tử, kì thực đó chính là Vô Ly chuyển thế, cũng là kiếp trước của Diệp Pháp Sư.

Mà nơi đây chính là phủ trạch bị tịch thu của thừa tướng gia.

Thành Bái im lặng không nói. Đại trưởng lão nói tiếp: “Ta vẫn lo lắng lời kiếp của A Khinh. Bởi vì khi trước A Khinh và Thành công tử ở cùng nhau thì đã trải qua lần lời kiếp đầu tiên, nên ta đã lợi dụng công tử vì nghĩ công tử là Vô Ly tiên quân chuyển thế, thực sự là xin lỗi.”

Thành Bái nói: “Cũng không có gì, Ly huynh chỉ là vô tình tương ngộ cùng ta, rồi y nhớ lại được chuyện trước khi Vô Ly Tiên Quân chuyển thế, nên mới xảy ra lời kiếp hôm nay. Ta chẳng qua là một người qua đường ngẫu nhiên dẫn dắt mà thôi.”

Đại trưởng lão đặt tiểu hồ ly vào trong màn hào quang, rồi chấp tay lại vái với Thành Bái: “Tuy là hiểu lầm nhưng công tử đã giúp đỡ A Khinh rất nhiều. Hơn nữa những ngày qua, quả thật là nhờ khí tức của công tử tẩm bổ nên A Khinh mới có thể khôi phục nhanh như vậy.”

Thành Bái mỉm cười: “Tại hạ chỉ là cố gắng suy nghĩ mà thôi, nếu từ nay về sau không còn suy, không gây tai họa cho người khác nữa thì ta kiếm được lời rồi.”

Hắn đã cùng Đông Lăng Thượng Quân chấm dứt đoạn chuyện xưa với Vô Ly Tiên Quân.

Vốn nghĩ rằng suy nghĩ đã làm liên lụy Diệp Pháp Sư. Nhưng hóa ra lại không phải, trong lòng bỗng nhẹ nhõm hẳn.

Đại trưởng lão cũng cười rộ lên: “Công tử quả thực là một con người nhân hậu rộng lượng. A Khinh giờ đã kiệt sức, trước khi nó lịch kiếp lần nữa, ta cần phải mang nó về Hồ tộc để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. đành phải cáo biệt công tử.”

Thành Bái vái chào: “Có thể cùng chư vị hồ tiên có đoạn duyên phận này, là tại hạ may mắn. Từ biệt tại đây, xin bảo trọng.”

Đại trưởng lão cũng chấp tay nói: “Công tử cũng bảo trọng, ngày khác nếu có duyên gặp lại, ta nhất định sẽ cùng công tử đối ẩm trò chuyện.” Gã đem màn sáng đang bao bọc tiểu hồ ly bỏ vào trong tay áo rồi đập gió mà đi không còn thấy bóng dáng.

Thành Bái đứng một hồi một mình giữa mảnh sân rơi rụng đầy hoa lá, mây đen dần tản đi, mặt trời cũng ló dạng, trời đất lại trở nên sáng sủa, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi đi ra khỏi phế trạch.

Đi ra ngoài trải đời quả nhiên là việc tốt, gặp được rất nhiều duyên phận kỳ diệu, còn tận mắt chứng kiến một đoạn truyền kì chỉ được viết ở trong sách.

Đông Lăng Thượng Quân và Vô Ly Tiên Quân, từ nay về sau hai người sẽ bắt đầu lại lần nữa, coi như là kết quả tốt đi.

Có lẽ sau này, bọn họ cũng lần nữa thành tiên, gặp nhau trên thiên đình, nhìn nhau cười, mọi chuyện trước kia đều xóa bỏ.

Vậy khẳng định là sẽ rất nhiều rất nhiều năm sau, có thể hắn đã trải qua mấy kiếp người rồi cũng nên.

Đời người đối với thần tiên, hồ tiên đắc đạo mà nói cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Mặc dù đại trưởng lão có nói hữu duyên lai nhật tái kiến (), nhưng Thành Bái nghĩ, đời này của mình cũng không thể gặp lại A Khinh được nữa.

() có duyên sau này sẽ gặp lại.

Đoạn tương phùng này, đến đây đã kết thúc.

Từ nay về sau, hắn muốn giống như những người khác có thể tự do đi lại trên đường, làm một con người bình thường và tiếp tục sống.

18. Chương 18

Năm năm sau, Thành Bái bị giáng chức thành tri huyện Linh Lăng, hắn dẫn theo mấy người tôi tớ, chuẩn bị hành trang đơn giản rồi rời khỏi kinh thành.

Đang lúc thanh minh, mưa phùn lã lớt, khi xe chạy trên đường phố thì một mùi thơm chưa từng ngửi qua thoảng bay vào trong kiệu, Thành Bái không khỏi nói: “Đây là món gì, thơm quá.” Hắn cho xe tạm dừng, gọi người thiếp thân tiểu đồng tên Cận Thư xuống xem thử, mua một phần đem lên.

Cận Thư nói: “Tâm đại nhân thật thẩn, lúc này mà còn ăn vặt trên chợ.” Gã nói thẩn rồi xuống xe, một lát sau cầm theo một bọc giấy trở về, bên trong là bánh nhỏ nóng mới ra lò, bánh hoa quả lăn vừng, mỏng mỏng giòn giòn, xác nhận là món ăn do người Hồ truyền tới đây.

Thành Bái ăn một cái, còn lại bọc trong giấy đặt lên trên bàn nhỏ.

Cận Thư nói: “Đại nhân luôn như vậy, lúc nào mua đồ ăn trên chợ cũng chỉ ăn mấy cái, còn lại đều đặt ở trước mặt, tại sao vậy chứ?”

Thành Bái cười nói: “Ta thích nếm thử đồ ăn nóng mà thôi.”

Lúc ra khỏi kinh thành, Thành Bái nâng màn xe nhìn ra ngoài, chỉ thấy ruộng đồng mênh mông ẩn trong làn mưa bụi như khói, hắn không khỏi nhớ tới tình cảnh năm xưa khi mới tới kinh thành.

Vài năm trôi qua, vẫn tịch liêu như trước.

Năm ấy, sau khi đại trưởng lão và A Khinh từ biệt hắn, dường như tất cả suy khí của Thành Bái cũng biến mất. Thí tuyển Nho học lần hai hắn thuận lợi thông qua, đầu xuân năm sau lại tham gia khoa thi chính thức, cuối cùng hắn cũng đứng đầu bảng vàng. Lễ bộ Thượng thư Nghiêm Dực trở thành ân sư của hắn.

Trên dưới Thành gia vui mừng khôn xiết, người gặp người trốn sao chổi xui xẻo Bái thiếu gia chớp mắt đã biến thành sao Văn Khúc hạ phàm, những chuyện xui xẻo trước kia như lời Mạnh Tử nói là do trời giao trọng trách thử thách người tài.

Bởi vì Diệp Pháp Sư nên hoàng đế lại càng không thích Hoàng Lão học. Diệp Pháp Sư ở pháp trường do sấm chớp rền vang mà không thấy được sự tình, chuyện này bị triều đình nghiêm cấm đàm luận, nó chỉ âm thầm lưu truyền trong dân gian. Có lời đồn nói rằng, Diệp Pháp Sư bị tội là vì hoàng thượng muốn diệt bỏ Đạo học tạo bước đường cho Nho học, Diệp Pháp Sư thấy hoàng đế không chịu tính ngộ nên mới ở pháp trường dùng lời điện để cảnh tỉnh, sau đó phiêu nhiên rời đi.

Quả thật từ đó về sau Nho học dần đắc thế. Nghiêm Thượng thư trở thành Thừa tướng, ông hết sức bồi dưỡng tài năng cho Thành Bái. Trong vài năm, Thành Bái từ một Lễ bộ Văn thư nho nhỏ thăng lên làm tứ phẩm Ngự Sử.

Lúc này thiên hạ đều vứt bỏ Đạo pháp Lý học (), Nhân Văn Quan cũng từ lâu đã không còn ai tới. Lại có quan viên góp lời với hoàng đế dỡ bỏ tất cả đạo quán trong kinh, trục xuất tà đạo, đốt mọi sách để tránh truyền ‘độc hại’.

() học thuyết Tống Nho

Thành Bái cảm thấy thực sự không đến mức đó liền dâng tấu chương, hắn viết, Khổng thánh nhân đã từng hỏi chuyện với Lão Tử. Đạo học với Nho học vốn tương thông, đều là giáo hóa khuyến nhủ người hướng thiện, là đạo lý truyền lại cho thế nhân đời sau. Người dùng tà thuật và chính đạo không quan hệ với nhau. Đốt sách đốt sách là hành vi đi ngược lại với người đời trước.

Tấu chương vừa dâng lên đã tới tay Nghiêm Thừa Tướng, Nghiêm Dực vừa đọc đã nhất thời kinh sợ. Không ngờ rằng học trò mình tự tay đề bạt bồi dưỡng lại là một kẻ ăn cây táo rào cây sung.

Mấy ngày sau, Thành Bái vì làm việc thất trách mà bị lột bỏ hàm Ngự Sử, cách chức thành tri huyện thất phẩm ở Linh Lăng.

Thành gia nghe được tin tức này ai nấy đều ngây người. Thành viên ngoại và cha Thành Bái cũng chỉ có thể dùng những lời lẽ linh tinh để an ủi bản thân “Đứa nhỏ này vốn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nó không ở trong triều mà đến một địa phương khác tự mình làm chủ cũng rất tốt”

Thông gia Cam lão gia đang cầm cây gậy dọa thằng cháu trai đọc sách, sau khi nghe được tin tức này liền bỏ cây gậy xuống đất, làm quan không dễ vẫn là nên thuận theo tự nhiên.

Láng giềng ai ai cũng xì xào bàn tán, xem ra suy khí cũng không dễ dàng trừ tận gốc.

Nhưng Thành Bái lại không quan tâm lắm, mấy năm nay hắn liên tục thăng quan tiến chức, song lại có cảm giác càng ngày càng vô nghĩa, lần xui xẻo này thật ra là để thử nghiệm cảm giác thân thiết và kiên định đã lâu không trải qua.

Đi vào Linh Lăng phải đi bằng đường thủy, hắn dựa vào lan can ngắm cảnh sông núi nước non, một đường đi vô cùng thoải mái. Mà lúc ở trên thuyền ngắm cảnh cũng thường có cá tự động nhảy lên trên mạn thuyền, nhảy tới cạnh chân hắn, ban đêm cũng không vì hơi nước hay gió trên sông mà cảm thấy lạnh. Vô cùng thuận gió thuận nước mà tới được Linh Lăng.

Linh Lăng nằm ở phía nam, vì vậy mà mọi người trong kinh thành đều nghĩ nó là một nơi nguy hiểm vì khí độc. Sau khi Thành Bái đến đây lại ngoài ý muốn phát hiện, huyện nhỏ này là một nơi sơn minh thủy tú, người dân lại chất phác, là một nơi giàu có sung túc và phồn hoa. Tri huyện Linh Lăng và tri phủ Bản Châu trước kia hàng năm đều khóc than với triều đình, bọn chúng cầm khoản lương thực cứu tế ở trong cái ‘ổ’ phú quý mà khoái hoạt, vì ăn uống vô độ mà dẫn đến bệnh tật, vì thế mới rời khỏi cái chức vị này để Thành Bái tiếp nhận. Lúc rời khỏi huyện còn lôi kéo tay Thành Bái khóc chân thành một lúc.

Thành Bái đến là lúc mùa vải chín muộn. Lần đầu tiên trong đời Thành Bái được ăn quả vải chín mới hái từ trên cây xuống, mấy người thiếp thân tùy tùng cũng một mạch ăn hết hai giỏ lớn, trên mũi hoặc khoe miệng hay cảm của mỗi người đều dính miếng vải.

Thành Bái nhanh chóng viết thư báo bình an, lại đóng gói hai sọt đặc sản địa phương là thịt xông khói, thịt giăm bông, bánh ngọt và thư cùng gửi về nhà, mong tổ phụ và phụ thân yên tâm.

Buổi tối, Thành Bái tắm rửa xong xuôi liền đi dạo trong viện, hắn ngẩng đầu nhìn trăng rằm, bỗng nghĩ được một luồng hỏa khí, hắn theo mùi đi đến góc rẽ của hành lang thì phát hiện tiểu đồng Cận Thư đang ngồi chồm hổm bên cạnh chậu than thả giấy vàng vào trong đó, hắn liền hỏi: “Người đang làm gì?”

Cận Thư cả kinh đứng bật dậy, người ấp a ấp úng. Thành Bái nghiêm mặt hỏi lại, Cận Thư mới lắp bắp nói: “Ban sáng, lúc Chu thúc bọn họ theo đại nhân đưa tiền lão tri huyện thì thấy một con chó mực đang đứng trên nóc nhà.”

Thành Bái sửng sốt: “Người..... người nói cái gì?”

19. Chương 19

Cận Thư kéo nhẹ góc áo, cẩn cẩn dục dục nhìn sắc mặt của Thành Bái: “Chó ở trên nóc nhà là điềm xấu, theo lý thì ở nơi này không thể nhìn thấy chó mực được.”

Thành Bái nói: “Xác định là màu đen, chó, ở trên nóc nhà? Có ở trên cành cây không?”

Cận Thư lắc đầu: “Chỉ nhìn thấy nó ở trên nóc nhà, nhưng... Nhưng mấy người Trương thúc có nói, lúc chúng ta ở trên thuyền, bọn họ cũng mơ hồ thấy chó mực vài lần. Hỏi chủ thuyền họ đều nói không nuôi

chó..... Cho nên Chu thúc và Trương thúc mới đi hỏi người ta cách áp chế, nói ta không nên kinh động đến đại nhân, nên mới lặng lẽ ở đây đốt phù chú mấy canh giờ.”

Thành Bái trấn định gật gật đầu: “Thôi, đốt xong thì đem tro đổ đi, đừng làm nữa. Ta thân là mệnh quan triều đình, nếu ở trong phủ làm ra loại chuyện này bị người ta biết được thì sẽ dẫn đến đại họa. Mặc dù Linh Lăng cách xa kinh thành, nhưng cũng không thể không cẩn thận.”

Cận Thư vâng dạ.

Thành Bái bước nhanh trở lại phòng ngủ, đóng cửa nhìn bốn phía rồi nhìn lên trên xà nhà, hẩn giữ giữ đệm chăn mới tinh vừa được xếp xong, nhẹ giọng gọi: “Ly huynh, Ly huynh? A Khinh? A Khinh?”

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Thành Bái lại gọi hai tiếng, ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân, Cận Thư cách cánh cửa hỏi với vào: “Đại nhân đang nói gì vậy ạ?”

Thành Bái mở cửa ra: “À, ta cảm thấy có chút đói bụng, người đi bảo trù phòng hấp nửa cái đùi?”

Cận Thư lấp bắp nói: “Đại, đại nhân, ngài vừa mới dùng bữa tối không lâu..... Nửa cái đùi ấy ạ?”

Thành Bái nghiêm mặt: “Ừ. Đem thêm thịt xông khói và ruột ướp ngũ vị, mỗi món một đĩa lớn.”

Cận Thư không dám nhiều lời, gã không thể làm gì khác hơn là vâng lời rồi đi chuẩn bị, Thành Bái ở phía sau gã liền bổ sung một câu: “Nhanh lên.”

Cận Thư vắt chân chạy như bay.

Thành Bái khép cửa phòng, trong phòng liền có ánh nến vụt lên, hẩn xoay người thì nhìn thấy một cục lông đen như mực đang ngồi chồm hổm trên giường ưỡn cao ngực nhìn hẩn.

Thành Bái lập tức nhào tới giường: “A Khinh!”

A Khinh, thực sự là A Khinh.

Y lớn hơn rồi, lại còn mập nữa, bộ lông dày bóng mượt, lông đuôi rối xù như cây chổi lông gà, Thành Bái ôm y bất động một lúc.

Thành Bái hết sờ rồi lại sờ, A Khinh hí hai mắt hưởng thụ. Thành Bái gãi gãi lông tơ sau tai y: “Mấy năm nay huynh sống tốt không, mà tại sao lại ở đây?”

A Khinh lằm bằm trong yết hầu, quấy đuôi: “Cũng được.”

Nghe lời này từ miệng y nói ra, Thành Bái không khỏi nhớ tới vị Đông Lăng Thượng Quân cao quý khó có thể lại gần từng thấy năm xưa.

Tay hẩn không khỏi dừng lại. A Khinh run run bộ lông, y nhảy xuống giường, trên người ánh sáng chột lóe hóa thành hình người.

“Ta.....” Y mới nói một từ liền lập tức ngừng lại, ngón trỏ đặt trên môi, y chớp mắt cười với Thành Bái, biểu tình đó thoáng chốc liền mất tăm.

Thành Bái đang sững sốt thì nghe thấy tiếng bước chân từ xa, là Cận Thư đem đồ ăn từ trù phòng đến đây.

Trong bồn là nửa cái đùi đã được cắt lát nhưng vẫn giữ nguyên hình dạng, hai đĩa thịt xông khói và ruột ướp, còn có mấy món ăn khác.

Cận Thư nói: “Đùi và thịt xông khói, ruột ướp vị đều là món ăn mặn, tiểu nhân sợ ngài mặn miệng nên tự mình chủ trương để nhà bếp làm thêm mấy món ăn nhẹ và đồ ăn ngọt.” Gã lại đặt thêm một bát canh suông và một bầu rượu rồi cáo lui rồi đi.

Thành Bái đóng cửa phòng, A Khinh lại xuất hiện ở trên ghế.

Hình dạng của y so với lần đầu gặp Thành Bái thì cũng chỉ là bộ dáng của người phạm chệnh một hai tuổi với hẩn, y vẫn mang hình hài của thiếu niên. Lúc này Thành Bái mới phát hiện, khuôn mặt của y và Đông

Lăng Thượng Quân cao quý tao nhã lại vô cùng giống nhau, chỉ khác là y còn trẻ, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lợi hoạt bát nên không có cảm giác xa cách cao cao tại thượng.

A Khinh dí mặt vào bàn, hít hít mũi: “A nha, thơm quá, thơm quá.” Tay y cầm lên một miếng đùi. Bộ dạng tham ăn giống y như hồ ly khi trước.

Thành Bái không khỏi mỉm cười: “Chậm một chút, coi chừng nghẹn.” Y chén sạch luôn bàn ăn, còn uống thêm một chén canh.

A Khinh ăn xong đùi trên tay, lại lấy thêm hai miếng thịt xông khói và ruột ướp, vừa cắn vừa gật đầu, lời nói mơ hồ không rõ ràng: “Không tệ không tệ. Huynh tới nơi vô cùng tốt. Ăn ngon.”

Thành Bái nhúng chiếc khăn bằng vải bố vào nước rồi dùng tay vắt khô, đưa tới tay y, nhân lúc y ăn xong hai miếng thịt thì giúp y xoắn tay áo.

“Là một nơi tốt. Ta tưởng sẽ là một mảnh đất nhiều khí độc, không nghĩ tới lại là một nơi tốt lành. Coi như là ta kiếm được lời. Được rồi, sao huynh lại tới đây?”

A Khinh lại cầm lên một cái đùi nhét vào miệng: “Hả.... Thiên hồ chúng ta tới một độ tuổi nhất định rồi không phải nên rời tộc để đi du ngoạn hay sao. Mỗi ngày đại trưởng lão cứ lải nhải miết, ta liền ra ngoài thăm thú luôn.”

Thành Bái nén cười nói: “Huynh..... bỏ đi du ngoạn, trưởng lão đã biết chưa?”

A Khinh khoát tay: “Đương nhiên là biết. Yên tâm đi.”

Vậy lần này huynh tới sẽ ở lại bao lâu, lúc nào thì trở về? Thành Bái không hỏi y.

A Khinh tiêu diệt hết tất cả món ngon mới thỏa mãn mà dùng tay xoa cái bụng no căng. Thành Bái gọi Cận Thư, hắn làm bộ không thấy cái dáng vẻ kinh ngạc của gã, phân phó gã đem chén đĩa đi rồi mang nước tắm tới đây, A Khinh lại biến về hình dạng của hồ ly, Thành Bái giúp y tắm rửa, A Khinh biểu diễn một ít phép thuật mới mà y học được cho Thành Bái coi, chớp chớp vài cái, bộ lông đã khô ráo.

Nửa đêm Thành Bái tỉnh lại từ trong mộng liền thấy trong chăn có một con hồ ly đang ngáy khò khò, hắn không khỏi mỉm cười vui vẻ.

20. Chương 20

Đột nhiên sức ăn của đại nhân tăng lên làm Cận Thư rất lo.

Lượng cơm ăn của Thành Bái cũng không tính lớn, hắn thích những món ăn thanh đạm, còn đối với những món mặn thì cũng không quá để ý.

Nhưng mấy ngày nay, khẩu vị của Thành đại nhân bỗng nhiên thay đổi, cả cá cả gà, vịt mập ngỗng mập, chén lớn đĩa lớn thịt xông khói, ruột ướp vị đều ăn thử. Ngay cả điểm tâm cũng phân phó lục lộc nửa bồn trứng chim cút hoặc chục quả trứng trà, còn có bánh bao điểm tâm các thứ. Mọi thứ đều được đưa vào trong phòng, đóng cửa lại ăn, thi thoảng ăn sạch bàn thức ăn, còn xương gà sót lại cũng gặm nát không tằm hơi.

Ăn uống không quy tắc như thế nhưng Thành đại nhân lại không trưởng bụng cũng không mập ra, chỉ là tinh thần ngày càng tốt, mỗi ngày đều thần thanh khí爽, mặt thì luôn tươi cười, người khác cùng hắn nói chuyện đều cảm thấy như gió xuân thổi qua mặt. Ở huyện nha mới xử án trên công đường có mấy ngày, bách tính đều khen ngợi hắn là một tri huyện tốt.

Cận Thư chỉ có thể len lén ở trong góc nhỏ căn ống tay áo rơi lệ, đại nhân ngài rốt cuộc bị gì vậy!

Thành Bái thường không mang theo tùy tùng khi dạo phố hay dạo ngoại thành, hắn chỉ đi một mình, cũng không cho thiếp thân nào theo hầu hạ, rồi giường hay đi ngủ, tắm rửa hay rửa mặt đều tự mình làm hết.

Hơn nữa, Cận Thư còn nghe được tiếng người lẩm bẩm trong phòng và nhìn thấy đại nhân đang mặc danh kì diệu nở nụ cười.

Cận Thư có cảm giác đại nhân không giống lúc trước, hình như..... Có một thứ gì đó không nhìn thấy được đang đi theo hắn.....

Đại nhân, đại nhân, ngài đến tột cùng là bị gì? Như thế thật là dọa người mà! Hức hức, ta nên làm gì bây giờ?

“Lượng cơm ăn tự dưng tăng lên không bình thường, chỉ ăn đồ ăn mặn?”

“Ừ.” Cận Thư gật đầu.

“Tinh thần so với trước thì phần khởi hơn, hoặc vui vẻ, hoặc nóng nảy?”

Cận Thư vội vàng nói: “Chỉ có vui vẻ, không có nóng nảy cái kinh”

Trên phố nhỏ, sau bàn gỗ là một vị lão giả mặc áo cừu, lão vuốt chòm râu nói: “Thường xuyên ở một mình, thường xuyên lẩm bẩm?”

Cận Thư gật gật đầu.

Lão giả nheo cặp mắt lại: “Haizz, tiểu huynh đệ, đại nhân nhà ngươi không phải gặp tai họa bình thường. Theo bản đạo thấy thì chính là phi thiên dạ xoa () .”

() quỷ dạ xoa trên trời theo ám.

Cận Thư nói lấp: “Có thể, có thể, ở trên nóc nhà chúng ta thấy có một con chó mực.”

Lão giả chậm rãi nói: “Phi thiên dạ xoa, thay đổi thất thường. Chó mực, kì thực là một trong những hóa thân. Ngươi nghĩ vì sao thứ này lại đi theo các người từ trên sông đến trên đường mãi cho đến nơi đây? Cũng bởi vì phi thiên dạ xoa có cánh a.”

Hai hàm răng Cận Thư đánh vào nhau lách cách: “Không, không phải nói máu chó mực để trừ tà sao, làm sao quỷ dạ xoa hóa thành chó mực được?”

Lão giả a mà lạnh lùng cười: “Tiểu thí chủ, vừa rồi bản đạo đã nói, đây là chỗ không bình thường của phi thiên dạ xoa.”

Cận Thư nắm chặt vạt áo trên ngực: “Đạo trưởng, vậy làm sao bây giờ? Chúng ta, đại nhân nhà chúng ta bị thứ này quần thân thì thanh trừ như thế nào?”

Lão giả lắc đầu, vẻ mặt khó xử, thật lâu mới thở dài: “Tiểu thí chủ, muốn trừ phi thiên dạ xoa, thực sự...”

“Phi thiên dạ xoa là một thứ tai họa, nhờ oán khí ma khí mà sinh thành, muốn đuổi nó, chỉ có thể dùng Kim duệ lợi khí ()” Một thanh âm trong trẻo từ xa vọng tới, Cận Thư mạnh mẽ quay đầu lại, lão giả không kịp ngăn cản gã, ông chỉ có thể trở mắt nhìn gã chạy tới chỗ tên không nói đạo nghĩa giang hồ giết thiên đạo thiếu đạo đức hốt tay trên của mình.

() vũ khí sắc bén làm bằng kim loại.

“Đạo trưởng! Cao nhân! Cầu ngài mau cứu đại nhân nhà ta!”

(chỗ này cô nên phân cách sao cho người đọc hiểu được là chuyển đoạn)

“Đại nhân, tiểu nhân có chuyện bẩm báo.”

Từ huyện nha quay về phủ, Thành Bái mới vừa vào đại môn đã bị Cận Thư ngăn lại.

Cận Thư cẩn cẩn dục dục nhìn chằm chằm mặt của Thành Bái: “Tiểu nhân..... Ở trên đường gặp được một vị cao nhân, y nói rằng đại nhân ngài và y rất có duyên nên muốn đến bá phỏng một chút. Tiểu nhân liền... liền làm chủ mời y vào đây.”

Thành Bái ngăn ra, lại cảm thấy A Khinh đang ẩn hình bên cạnh bỗng nhiên không thấy đâu.

Cận Thư lại vội vàng nói: “Thỉnh đại nhân yên tâm, y là đi vào từ cửa sau, người khác không nhìn thấy. Tiểu nhân đưa y vào phòng khách nhỏ trong nội viện.”

Thành Bái nhú nhú mày, hấn vào nội viện, đi đến trước cửa phòng khách, bước chân không khỏi khựng lại.

Trong sảnh, một thân áo lam quen thuộc đứng lên từ ghế, y mỉm cười với Thành Bái: “Thành huynh, ta trong kinh từ biệt, mấy năm không gặp, huynh vẫn luôn khỏe chứ?”

Diệp Pháp Sư.

Thì ra là thế.

Thành Bái cũng cười rộ lên: “Diệp huynh, đã lâu không gặp.”

21. Chương 21

Đại nhân thực sự quen biết với vị đạo sĩ này?

Cận Thư nằm bò nhìn lên ngoài lan can, gã nghe thấy thế thì cảm thấy rất kinh ngạc, còn chưa kịp dụi mắt thì đã nghe tiếng Thành Bái gọi từ phòng khách: “Cận Thư, nhanh pha trà.”

Cận Thư vâng lời, chạy bịch bịch về phía hầu phòng.

Mặc kệ quen biết hay không quen biết, trị được bệnh cho đại nhân là được.

Khói trà lừng lờ, một ngày trò chuyện.

Diệp Pháp Sư chỉ nói đến mấy chuyện thú vị khi y đi chu du khắp nơi mà không hề đề cập đến Đông Lăng Thượng Quân.

“Ta nghe nói vùng Linh Lăng này phong cảnh tươi đẹp, linh khí dồi dào nên mới tới đây du ngoạn, không ngờ vừa lúc Thành huynh đến đây làm tri huyện, thực sự là quá trùng hợp.”

Thành Bái lại cười nói: “Tiểu đệ và Diệp huynh đúng là có duyên.” Hắn cũng nói một số chuyện xảy ra trước đây.

Diệp Pháp Sư nói: “Hiện nay hoàng đế hỉ nộ vô thường, tính tình ngày càng thô bạo, Thành huynh không phải là người quyền luyến với quan trường, hà tất phải đặt mình trong dòng nước xiết?”

Thành Bái nói: “Nhân sinh trên đời, cuối cùng cũng phải có chỗ dừng chân. Ta, vai không thể gánh tay không thể cầm, chỉ biết có việc đọc sách, còn phải phụng dưỡng tổ phụ và phụ mẫu, mặc dù ngưỡng mộ sự hào hiệp của Diệp huynh nhưng thân lại không thể.”

Diệp Pháp Sư nói: “Tu đạo cũng là chấp niệm, suy nghĩ trong lòng của Thành huynh cũng là tâm niệm. Xuất thế nhập thế, đạo bất đồng, đều do tâm lựa chọn, trước giờ đều giống nhau.”

Thành Bái mỉm cười nói: “Diệp huynh kiến giải được như thế thì tâm đã đắc đạo, cách ngày thành tiên không còn xa nữa.”

Diệp Pháp Sư nhướn mày: “Công phu trên gheo của Thành huynh mấy năm nay cũng tăng lên không ít.”

Hai người lại cười nói một lúc, Diệp Pháp Sư đứng dậy cáo từ: “Có thể gặp lại Thành huynh thật sự là kinh hỉ, ta đã ở Linh Lăng được một tháng, giờ có chút chuyện phải đi nơi khác, đành từ biệt hôm nay, sẽ không gặp lại nữa.”

Thành Bái rốt cục nhìn không được nói: “Cố nhân đang ở nơi này, sao Diệp huynh không gặp rồi hãy đi?”

Diệp Pháp Sư cười: “Đã là chuyện của quá khứ, nay không gặp là tốt nhất. Vả lại, ta vẫn còn hủ thẹn cũng không có mặt mũi nào để gặp lại, nhờ Thành huynh thay ta gửi lời hỏi thăm vậy.”

Thành Bái không nói gì.

Diệp Pháp Sư lại nói: “Đúng rồi, Thành huynh, nếu huynh vẫn tính ở lại trong quan trường thì ngôn hành cử chỉ cần phải thuận theo lòng người, vạn lần đừng lại rước thêm họa. Thành huynh, huynh không biết đó thôi, là thị đồng nhà huynh nghĩ huynh trúng tà nên mới tìm ta nhờ trừ tà giúp huynh.”

Thành Bái kinh ngạc, lại nhìn thấy Cận Thư đang rút đầu ngoài cửa.

Diệp Pháp Sư lại chấp tay từ biệt rồi tiêu sái rời đi.

Thành Bái trở lại phòng ngủ, A Khinh dưới dạng hồ ly đang nằm ngủ trên giường, Thành Bái đi tới sờ sờ đỉnh đầu y: “Diệp Pháp Sư nhờ ta chuyển lời hỏi thăm sức khỏe đến huynh.”

Hai tai A Khinh run run không trả lời.

Thành Bái xoay người ngồi xuống ghế: “Y sẽ rời khỏi Linh Lăng.”

A Khinh nâng mí mắt lên nhìn hắn, trên người ánh sáng chợt lóe hóa thành hình người, y ngồi ở bên giường: “Ừ, ta nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người.”

Thành Bái nói: “Vậy sao huynh không đi gặp y một chút. Tuy y nói rằng hổ thẹn không thể gặp, nhưng ta nghĩ....”

A Khinh đứng dậy, thân ảnh liền biến mất.

Thành Bái chưa nói xong, lời vẫn còn nghẹn trong cổ họng, hắn đối mặt với giường chiếu trống không liền yên lặng đứng lên rót trà uống, vừa uống được hai chén đã cảm thấy có gió mát thoảng qua, A Khinh đã xuất hiện bên cạnh hắn.

“Ta đi gặp Diệp Pháp Sư.”

Thành Bái nghẹn trà trong cổ họng: “A?”

A Khinh ngồi xuống ghế: “Vốn ta nghĩ không thấy là tốt nhất. Những chuyện quá khứ kéo tới kéo lui cũng chả có ý nghĩa. Chẳng qua, người ta không muốn gặp là Tiên Quân gì đó chứ vẫn muốn gặp lại Ly Tư. Huynh nói nên đi gặp một chút nên ta mới đi nhìn y. Vừa lúc ở trên đường thấy y. Ta nở nụ cười với y, y cũng cười lại với ta, sau đó cũng không còn gì nữa. Ta đã trở lại đây.”

“....” Thành Bái không biết nên đáp trả thế nào.

A Khinh ngừng lại một lát, lại nói: “Y và Ly Tư một chút cũng không giống nhau. Cũng không giống với Tiên Quân kia. Dù sao chuyện đó ta cũng không thể nào nhớ rõ, cụ thể là giống hay không giống cũng không biết. Ừ, cùng là một người, thực sự là một người nhưng kiếp sau lại không giống nhau.”

Thành Bái nói: “Đúng vậy, cùng là một người, cũng chỉ là một người.”

Kì thực A Khinh và Đông Lăng Thượng Quân cũng không giống nhau. Tiên nhân cao cao tại thượng dĩ nhiên hắn không dám tới gần nhưng lại thích hồ ly A Khinh.

A Khinh nhìn hắn, lại nói: “Dựa theo lời Diệp Pháp Sư nói. Huynh ở nơi này làm quan huyện, nếu ta ở bên cạnh huynh sẽ gây phiền phức cho huynh.”

Thành Bái nói: “Sẽ không, cẩn thận chút là được.”

A Khinh: “Dám chắc huynh nói cẩn thận một chút là vì đã không còn cách nào khác.”

Thành Bái có chút giật mình, A Khinh lại nhìn hắn một lúc, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta đây phải trở về thôi. Đi ra ngoài trong khoảng thời gian này, lão già kia sẽ lại lải nhải mất.”

Thành Bái cứng người lại trong chốc lát, hắn há miệng thở dốc: “A..... Được.”

A Khinh đứng dậy: “Vậy huynh bảo trọng. Ở nhân gian làm quan thật không dễ chút nào. Ta không biết.... Haizz, quên đi.”

Thành Bái cố gắng nở nụ cười: “Lúc này tạm biệt, không biết ngày nào lại có thể gặp lại.”

A Khinh nheo mắt nhìn hắn: “Tóm lại, huynh hãy làm tốt chức quan, cũng làm người cho tốt.”

Thành Bái gật đầu: “Ừ, Ly huynh cũng phải giữ gìn sức khỏe, làm hồ ly cho tốt, cũng cố gắng tu tiên.”

A Khinh cũng gật đầu: “Nếu đã nói hết lời từ biệt. Ta đây phải đi rồi.” Thoáng chốc thân ảnh đã biến mất không dấu vết.

Thành Bái lại lần nữa đứng trong gian phòng trống rỗng, một lúc sau hắn mới chậm rãi buông chén trà trong tay xuống mặt bàn

22. Chương 22

Mời vị cao nhân kia đến đây quả là hiệu nghiệm.

Sau khi y rời đi, đại nhân lập tức trở lại bình thường.

Cận Thư lên quan sát hồi lâu rồi cho ra kết luận, con phi thiên dạ xoa kia chắc là đã bị cao nhân bắt động thanh sắc mà hàng phục.

Hai mắt đại nhân không hề tỏa sáng nữa, cũng không còn đầy đủ tinh thần, lại không mặc danh cười đùa hoặc nói chuyện. Sau khi cao nhân rời đi, đại nhân cũng không có ăn cái gì. Sáng hôm sau ngài lại quay về là vị đại nhân của trước đây, chỉ là người tiêu tụy đi một chút, nhất định là đã bị phi thiên dạ xoa hút đi không ít nguyên khí.

Cận Thư lặng lẽ ở trong lòng thấp một nén nhang cho cao nhân.

A Khinh đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên rời đi, thoáng như một giấc mộng giữa ngày hè.

Từ đó về sau, Thành Bái lại hết sức tránh tin tức liên quan đến hồ hoặc tiên. Hắn vẫn tiếp tục tận chức tận trách làm một huyện lệnh nho nhỏ. Sau khi hắn đến huyện Linh Lăng, thuế ruộng nộp lên triều đình cũng nhiều lên hẳn. Thành Bái đến nhậm chức không bao lâu, tri phủ Bản Châu cũng được đổi mới, ông đối với chính tích () của Thành Bái rất là tán thưởng, còn nhiều lần ca ngợi hắn. Thành Bái sống ở huyện Linh Lăng quả thật là thư thái, lúc rảnh rỗi còn viết một ít truyền thuyết dân gian ít người biết, ghi lại thành một quyển “Độc tiểu Linh Lăng”.

() thành tích làm việc trong khi tại chức của quan lại.

Thành Nhiễm tới Linh Lăng để thăm hắn, lúc nhàn rỗi sờ tới quyển sách này, thấy vô cùng thích thú, liền sai người chép một bộ để mang về nhà đọc. Đúng lúc em trai Cam lão gia đến Thành gia làm khách, thấy quyển sách này lại rất thích, mượn về phủ để đọc, lại được một vị bạn cũ của Cam lão gia đến bái phỏng nhìn thấy.

Người nọ mở hiệu sách trong kinh thành, nhìn thấy quyển sách này liền yêu thích, vì vậy nói với Thành Nhiễm là muốn sao chép bộ này mang về kinh thành để in bán. Thành Nhiễm nghĩ đây là chuyện tốt liền tự chủ trương mà đồng ý, lại viết thư gửi cho Thành Bái.

Thành Bái cũng không quá để ý, triều đại đương thời không ít người viết thể loại tùy bút những chuyện ít được biết đến, mà phía nam của giang sơn thì lại càng ít có văn chương đề cập tới, “Độc tiểu Linh Lăng” vừa mới xuất ra, người đọc truyện này ngày càng nhiều. Có thương nhân đi ngang qua Linh Lăng chọn mua sách nói về đặc sản để đem về kinh bán, cũng có thi sĩ có chút phong nhã đến Linh Lăng mua diên trạch vì xem sách nói đây là một nơi phong cảnh hữu tình.

Triều đình đang khích lệ nhân sĩ Trung Nguyên nam chinh, biết được tình hình này thì vô cùng vui mừng, lại phát hiện quyển sách này là do huyện lệnh Linh Lăng Thành Bái viết. Lại Bộ kiểm tra những chính tích mấy năm nay của Thành Bái, quả thật chính xác. Nhiệm kỳ bốn năm làm huyện lệnh của Thành Bái đã mãn, liền có người dâng tấu với hoàng thượng, khi xưa Thành Bái từ hàng tứ phẩm Ngự Sử bị biếm thành thất phẩm tri huyện, thật là đại tài tiểu dụng, nay người có công nên được ban thưởng, phục hồi quan giai () còn thăng thêm nửa bậc, phong làm Tri phủ Linh Châu.

() Bậc quan lại thời xưa

Mấy năm nay tuổi hoàng đế ngày càng cao, lần nữa lại thích thuật luyện đan trường sinh, trong triều phái Hoàng Lão học dần dần có dấu hiệu ngắc đầu. Thành Bái là môn sinh được Nghiêm thừa tướng một tay đề bạt, vì ngộ nghịch với ân sư và phái Nho học nên mới bị cách chức. Năm đó hắn mới hơn hai mươi tuổi, giờ ở cái tuổi này thì được thăng chức tri phủ, làm quan lớn chưởng quản một phương, nếu lại lập thêm mấy công trạng nữa thì sẽ được hồi triều, tiền đồ tất vô lượng. Bất luận là phái Nho học hay là phái Hoàng Lão học cũng không muốn tình huống không thể kiểm soát được phát sinh.

Vì vậy hai phái liền cử ra một lúc hai người nói với hoàng đế, người tuổi trẻ tài cao như thế không thể nào mai một ở một vùng đất phía nam nhỏ bé, mà phải triệu hồi vào triều để có thể cống hiến nhiều hơn cho xã tắc.

Một tháng sau, một đạo thánh chỉ được truyền đến Linh Lăng.

Tri huyện Thành Bái, chính tích xuất sắc, ban cho đai bào () tứ phẩm, phong làm Hàn Lâm Viện Biên tu () học sĩ.

() đai lưng và áo bào.

() sử quan thời xưa.

Thành Bái rất luyến tiếc huyện Linh Lăng, nhưng hắn cảm thấy Hàn Lâm Viện Biên tu học sĩ rất thích hợp với mình nên liền lĩnh chiếu tạ ơn vua rồi lập tức khởi hành quay về kinh thành.

Nước chảy từ Bắc tới Nam.

Năm xưa khi đến Linh Lăng là xuôi dòng thuận gió, hôm nay là ngược dòng mà đi, lại không có con cá nào nhảy lên mạn thuyền. Tiết trời đang là cuối thu, vào ban đêm đêm chăn nhiễu hơi nước nên có phần rét lạnh, may mà sông nước vẫn tươi đẹp êm đềm.

Thời gian đến kinh thành vừa vặn từ những ngày giá lạnh của mùa đông chuyển sang xuân, bờ sông xanh biêng biếc, nhuộm màu làn ngân sương.

Từ già bốn năm, kinh thành càng thêm phồn hoa. Phủ đệ khi xưa của Thành Bái trong kinh đã được bán trước khi hắn rời khỏi kinh thành, bây giờ chỉ dành ở tạm trong quán trọ. Trộm lúc nhàn hạ đi dạo phố, hắn phát hiện tiểu trạch ngày xưa vẫn còn.

Đại trưởng lão nói tặng tòa nhà này cho hắn nhưng hắn không muốn, sau khi trúng cử liền dọn đi. Tòa nhà vẫn bỏ không, Thành Bái thử cầm cái chìa khóa cũ vào ổ, nó vẫn còn dùng được.

Gần mười năm trôi qua, mọi thứ trong nhà vẫn vô cùng sạch sẽ như trước, như có người định kỳ đến đây quét dọn. Nhưng trên bếp lại không có đồ ăn, trước cửa cũng không có thùng gỗ chờ quần áo để giặt, xem ra trong nhà không có thuật pháp của hồ tiên. Càng không có con hồ ly mang bộ lông đen tuyền và hắn thời niên thiếu.

Thành Bái đứng trong viện hồi lâu, vừa chuẩn bị rời đi, lúc ra cửa lại đụng phải bà cụ ở sát vách. Thành Bái mỉm cười thi lễ: “Lão nhân gia, nuôi gà vẫn tốt chứ ạ?”

Bà cụ sững sốt một chút mới nói: “Tốt, mọi thứ đều tốt. Mỗi ngày đều đẻ trứng. Vị đại nhân này vẫn khỏe chứ?” Như là không còn nhớ rõ Thành Bái.

Thành Bái xoay người khóa cửa lại, từ khe cửa liếc vào trong viện, hắn dường như thấy được một bóng đen lóe lên trên nóc nhà, hắn đẩy cửa ra chạy vào trong viện, ngẩng đầu nhìn lên trên, ngói phòng và tường viện được bao phủ bởi một lớp tuyết phẳng thật dày, không có bất cứ dấu vết nào trên đó, kể cả một con chim cũng không.

Chắc vừa rồi hoa mắt thôi.

Thành Bái ra khỏi cửa, khóa nhà lại, bung dù đi vào làn tuyết rơi.

23. Chương 23

Sau khi Thành Bái vào Hàn Lâm Viện, mọi việc đều diễn ra rất suông sẻ, mỗi ngày hắn đều vui đầu vào việc viết sách, về nhà thì ăn no ngủ ngon, không có việc gì làm thì đi dạo trên phố, cuộc sống thanh nhàn thoải mái.

Cận Thư cưới vợ ở Linh Lăng nên gã ở lại đó. Tên tiểu đồng mới vừa tìm được lại có chút gian xảo, nhưng Thành Bái cũng không quá để tâm, dùng được là được.

Lúc tới năm mới, cuối cùng Nghiêm thừa tướng cũng mời Thành Bái đến tướng phủ dùng cơm, ông nói với Thành Bái, chuyện năm xưa là do hắn phạm phải sai lầm lớn, lão sư cũng không thể bảo vệ được hắn, mong hắn đừng oán hận.

Thành Bái vội thưa, ơn bồi tài của thừa tướng, hạ quan suốt đời khó trả hết, mong thừa tướng đừng nói những lời như vậy.

Mấy năm qua Nghiêm thừa tướng tang thương đi rất nhiều, người khác sống qua bốn năm nhưng ông lại như đã trải qua mười năm.

Thành Bái cũng biết, chức vị thừa tướng chính là cái đích cho mọi người chỉ trích, thật sự là không dễ ngồi. Hắn cũng nghe lời đồn hoàng đế ngày càng không thích Nghiêm thừa tướng. Ngay cả ông cũng cảm thấy mình đã vô cùng vướng tay chân.

Quả nhiên, sang năm sau, Nghiêm thừa tướng liền tự động cáo quan về hưu, hoàng đế cũng ân chuẩn. Tướng vị tạm thời bỏ trống, hoàng đế lại tự phong mình là Đạo Thánh Thần Quân, ở trong cung xây Thánh Hiến () Thần Điện, đúc một cái hỏa tri âm dương theo bát quái đồ (), phía trên đúc một cái đỉnh to bằng tử kim, dùng để luyện đan trường sinh bất lão.

() vinh hiển đạt hiển hách (có địa vị có quyền lực)

() Bát quái đồ là hình ảnh sắp xếp các quẻ bát quái thành một vòng tròn theo một trật tự nhất định.

Chúng Nho thần quỷ lực tận lực can gián, kì thật việc này các đại thần phái Hoàng Lão học cũng không tán thành, nhưng tạm thời ngồi yên xem tình hình, lấy vô vi làm chuyện hữu vi, để cho các Nho thần gánh nạn trước.

Đại thần can gián quỷ khắp ngự thư phòng, dập đầu dập đến nhuộm đỏ cả nền gạch, hoàng đế vô cùng phiền muộn. Vừa lúc Thành Bái đem đạo kinh đã biên soạn tốt ở Hàn Lâm Viện đến cho hoàng đế xem, hoàng đế liền nhớ ra cái vị học sĩ tuổi trẻ này hình như là người đã viết quyển “Độc tiểu Linh Lăng”, xuất thân từ Nho học, là môn sinh của Nghiêm Dực, mấy năm trước dâng tấu không nên dỡ bỏ đạo quán nên mới bị Nghiêm Dực trừng phạt, bây giờ ở Hàn Lâm Viện biên soạn đạo kinh, viết một quyển sách nhỏ nói về chuyện thần tiên ma quái ít người biết, liền thuận miệng hỏi: “Khanh trước đừng chân, trẫm muốn hỏi khanh, trẫm là thiên tử, lấy thân nhập đạo, vì dân cầu phúc, thế nhưng có đúng như lời bọn họ nói là uống phí vô ích hao tài tổn của không?”

Thành Bái quỳ xuống đáp: “Thần xin trả lời câu hỏi của Thánh thượng, đạo là pháp của thế gian, thánh thượng là thiên tử, tất nhiên sẽ vạn thọ vô cương, phúc duyên thâm hậu, mọi việc làm đều là thiên ý, theo đạo mà làm đó là phúc của vạn dân. Cần gì phải cầu. ‘Xuân Thu’ có câu: Thiên đạo xa, nhân đạo gần, không thể với tới được. Lão Tử viết: Không sống riêng cho mình mới có thể trường sinh được (). Kẻ phàm phu như thần càng biết quý mệnh mình, đời người trăm năm tất có điểm dừng.”

() Thiên trường địa cửu. Thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kì bất tự sinh, cố năng trường sinh. Thị dĩ thánh nhân hậu kì thân nhi thân tiên, ngoại kì thân nhi thân tồn. Phi dĩ kì vô tư dã? cố năng thành kì tự.

(Trời đất trường cửu. Sở dĩ trời đất trường cửu được là vì không sống riêng cho mình, nên mới trường sinh được. Vì vậy thánh nhân đặt thân mình ở sau mà thân lại được ở trước, đặt thân mình ra ngoài mà thân mới còn được. Như vậy chẳng phải vì thánh nhân không tự tư mà thành được việc riêng của mình ư?)

Hoàng đế đáp bàn: “Ý người là nói, người hô vạn tuế vạn tuế với trẫm nhưng trong lòng lại nghĩ đây là chỉ lời là nhắm nhí? Người đâu, lời hắn ra ngoài cho trẫm!”

Thành Bái bị nhốt vào thiên lao, chúng thần đều kính hấn là một trang hảo hán, dám nói với hoàng đế đời người trăm năm tất có điểm dừng, không ít người dâng tấu bảo vệ hấn, dù hấn ở trong lao nhưng cũng không phải chịu nhiều khổ sở. Hoàng đế luôn luôn giữ thể diện, khi xưa Diệp Pháp Sư có thể lấy tội khi quân mà chém đầu, nhưng với Thành Bái thì hoàng đế chỉ có thể nói ra vài câu như đại nghịch bất đạo thôi, vì không tìm ra được bất cứ sai lầm nào của Tứ phẩm Hàn Lâm, nên nói chém đầu thì có vẻ rất gượng ép.

Thành Bái biết chắc mình sẽ bị lưu đầy, sung quân biên tái (), nhưng hấn biết mình khẳng định sẽ không đi tới đó.

() chốt hiểm yếu ở vùng biên cương

Người áp giải tù binh cũng rất chiều cố hấn. Sau khi ra khỏi kinh thành, dọc đường đi về phương bắc, vùng đất đang chìm trong giá lạnh của mùa đông cũng dần dần nhú lên những mầm non, trên cành cây có vài đóa hoa nhỏ nở e ấp như những vì sao sớm. Vào một ngày nọ, đám người đi đến một dịch quán, một vị tiểu binh mở gong cho Thành Bái để hấn tắm rửa thay quần áo, lại mang lên hai bàn thức ăn, trong lòng Thành Bái liền hiểu rõ.

Tiểu binh lại bưng tới một bầu rượu: “Thành đại nhân, ngài thật sự là một người tốt. Huynh đệ chúng ta cũng không muốn làm khó ngài, ngài cũng đừng làm khó bọn ta. Mời dùng từ từ, một lúc sau chúng ta sẽ trở lại.”

Thành Bái gật đầu: “Đa tạ đã chu toàn. Thỉnh chư vị yên tâm.”

Cửa phòng khép lại, Thành Bái cầm bầu rượu lên rót đầy chén, mùi rượu thuần túy thơm lừng xúng với xuân sắc ngoài cửa sổ.

24. Chương 24

Khung cửa sổ chợt kéo kẹt một tiếng, trong chớp mắt đã xuất hiện một hắc y thiếu niên đứng trước cửa sổ, nhanh đến mức Thành Bái cho rằng mình hoa mắt.

Thành Bái đứng lên: “A Khinh?”

Thiếu niên yên lặng nhìn hấn, bốn năm trôi qua, hình dáng bên ngoài của A Khinh cũng không có nhiều biến đổi, nhưng so với y thì Thành Bái nhất thời cảm thấy mình tang thương hấn.

A Khinh nói: “Ta nghe chuyện của huynh nên mới tới.”

Thành Bái nói: “A.” Ngừng một chút lại cười nói: “Không nghĩ tới thời khắc này lại có thể gặp được huynh.”

A Khinh dõi theo hấn: “Huynh không có điều gì muốn nói sao?”

Thành Bái lắc đầu: “Không có, thế này rất tốt.” Lại nói, rượu độc này phát tác quả thực chậm, thật tốt.

A Khinh nhất thời không có biểu tình gì, y mím chặt môi. Thành Bái cười cười: “Huynh đừng như vậy. Đây cũng là chuyện sớm muộn thôi. Được rồi, huynh có thể biến hình thành hồ ly không, ta muốn sờ bộ lông của huynh.”

Trong đôi mắt của A Khinh rõ rệt hiện lên sự thương tâm: “Chỉ là sờ? Huynh không muốn đi cùng ta sao?”

Thành Bái sững sờ: “Huynh thật sự tới cứu ta? Vậy sao không giúp ta giải độc?”

A Khinh chớp chớp mắt: “Độc? Ta một đường đều theo cạnh huynh, huynh tuyệt đối không trúng độc.”

Thành Bái nói: “Ta vừa rồi đã uống một chén rượu độc.”

A Khinh lại chớp chớp mắt: “Rượu kia không có độc, huynh ăn cái gì ta cũng đều thử trước hết rồi.”

Thành Bái triệt để sững sốt. A Khinh nói: “Đại trưởng lão nói, huynh là người nhập thế, muốn để huynh buông hết phàm tục phải để huynh hoàn toàn hết hi vọng với quan vị mới được. Thời gian huynh ở trong thiên lao, thật ra thì ta có chạy tới đó. Thế nhưng đại trưởng lão khuyên ta, ta không nên cứu huynh.”

“....”

“Đoạn đường này ta đều đi theo huynh, gông xiềng không cảm thấy nặng là bởi vì ta làm phép.”

“....”

“Đại trưởng lão nói, ta không nên nhúng tay nhiều quá. Nhưng mấy người kia đối với huynh lại không tốt, đã vài ngày còn không cho huynh tắm, cơm ăn cũng không có thịt. Vì vậy nên ta trừng phạt bọn họ một trận nên thân.”

“.....”

“Đồ ăn như thế này huynh thích ăn sao? Bọn họ nói, một ngày ba bữa, thức ăn tuyệt đối không được nhiều.”

Thành Bái trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc học ra một câu nói: “A Khinh, có một số việc, kì thực huynh tự quyết định cũng rất tốt, không cần phải nghe theo lời của đại trưởng lão.”

A Khinh cào cào tóc: “Ta cũng không muốn nghe, nhưng lão già đó so với ta lại rành đạo lý đối nhân xử thế hơn. Lần trước ta muốn dẫn huynh đi với ta nhưng huynh lại không đồng ý. Bây giờ ta làm theo lời hấn thì cuối cùng huynh cũng nghe lời rồi.”

Thành Bái lại choáng váng: “Lần trước nào?”

Về mặt của A Khinh lộ ra một chút ủy khuất: “Chính là khi ở Linh Lăng, ta hỏi huynh có phải vẫn muốn giữ chức vị không, như thế thì ta không thể nào ở bên cạnh huynh được. Sau đó ta lại hỏi có phải sẽ gây thêm phiền toái cho huynh không, có muốn ta rời đi không, huynh đã nói được.”

Lúc đó là nói như vậy sao? Ta nhớ rõ không phải là nói như thế? Hóa ra những lời y nói là mang ý tứ này?

Thành Bái nhìn A Khinh, không biết nên lộ ra biểu tình gì.

A Khinh cúi đầu: “Sau khi ta trở về cùng đại trưởng lão nói chuyện, hấn nói ta rất không biết nói chuyện. Là ta đem mọi chuyện phá hỏng.”

Thành Bái gật đầu: “Thực ra lời của đại trưởng lão, huynh cần phải lựa ý mà nghe.”

A Khinh nói: “Ừ”

Thành Bái nói: “Ừ, giờ chúng ta thoát như thế nào?”

Mắt A Khinh lờ lờ sáng, Thành Bái dường như nhìn thấy cái đuôi to rậm lông dựng lên thẳng đứng, quẫy qua quẫy lại.

“Bên này!”

Thành Bái theo A Khinh nhảy ra song cửa sổ, A Khinh xoay người ném vào trong cửa sổ một vật, vật đó hóa thành thi thể của Thành Bái, sau đó y kéo Thành Bái vượt qua khỏi tường vây.

Ngoài tường bầu trời xanh mênh mông, cánh đồng bát ngát xa xôi, tiếng chim oanh ríu rít.

“A Khinh, ta còn phải viết một phong thư gửi về nhà, miễn cho tổ phụ và phụ mẫu, Nhiễm ca bọn họ đau lòng quá mức.”

“Ừ”

“A Khinh, kì thực ta không biết mình có thể tu đạo được không, tu đạo vào tuổi này có lẽ đã lớn lắm rồi.”

“Không quan trọng, ta cũng không biết ta có muốn làm thần tiên hay không nữa. Kì thực ta thích làm hồ ly hơn, ta nhớ rõ năm xưa ta làm tiên, hình như mọi người rất sợ ta, họ thấy ta thì phải hành lễ, làm ta rất cô đơn. Cho nên mọi chuyện không nên quá cưỡng cầu, ta làm hồ ly, huynh làm con người của huynh là được, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.”

Thành Bái không khỏi quay đầu nhìn thiếu niên bên cạnh.

Trong lớp sương mờ đầu xuân, ánh mắt của y thanh sạch như ngân huy trên trời, khóe môi y mỉm cười chứa một tia đậm nhiên.

Thành Bái nhin không được nói: “Huynh.....”

A Khinh quay đầu, chớp chớp mắt: “Ừ?”

Thành Bái nói: “Không có gì.” Coi như mới vừa rồi nghe lầm đi.

Thành Bái dập tắt tàn lửa trong đồng củi, dọn dẹp đồng xương gà trên đất, A Khinh biến trở về hình dạng hồ ly, đầu gối trên đùi hắc, đánh ngáp một cái.

“Làm thần tiên thì mỗi ngày không thể ăn thịt.” Cho nên như hiện tại là tốt nhất.

Thành Bái dựa người vào cây đại thụ, nhẹ nhàng nắm lông tơ sau tai y, mặt trời ban trưa sưởi ấm bộ lông dày của hắc hồ ly.

“Ừ” Hiện tại vô cùng tốt.

Việc trước đây, không quan trọng nữa. Việc trước mắt, có A Khinh là đủ rồi.

Giờ phút này, huynh làm tốt hồ ly của huynh, ta làm tốt con người của ta, cũng rất tốt.

Những chuyện khác, vẫn còn nhiều thời gian.

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-khinh>